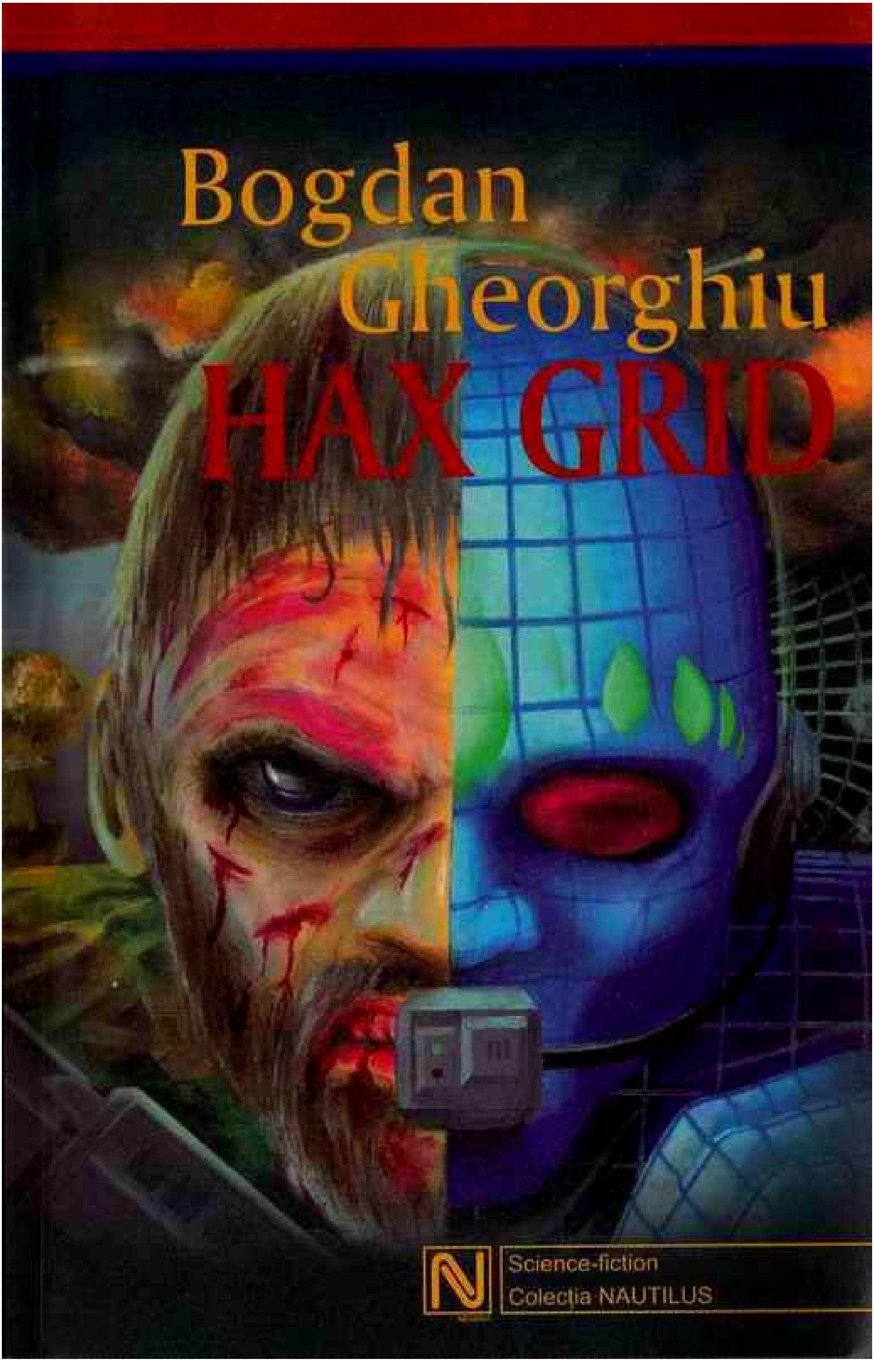

Bogdan Gheorghiu
HAX GRID
Science-fiction
Colecția NAUTILUS

Bogdan Gheorghiu

HAX GRID

Prefaţă de Vlad T. Popescu

Ilustraţia copertei de Sean Allum
BOGDAN GHEORGHIU HAX GRID

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, B-dul Ion Mihalache nr. 125, sector 1, Bucureşti Tel: 0788.636.472; 224.14.28; 224.10.08; Tel./Fax: 224.18.50
Clubul cărţii: O.P. 2 CP. 52 , Bucureşti
e-mail: difuzare@nemira.ro www.nemira.ro
ISBN 973-569-624-X

Cuprins

Punct de pornire în cyberpunk-ul autohton

Reprezentant lucid al unui curent literar, cyberpunk-ul, intrat în România pe uşa din dos şi căzut rapid în dizgraţie din cauza lipsei de profesionalism a suporterilor improvizaţi, Bogdan Gheorghiu a reuşit să descopere creativ modul în care forma trebuie să susţină conţinutul în literatura science-fiction în general şi în cyberpunk în special. Pentru că toate încercările de până la această dată au fost exclusiv imitaţii ale unei forme care invita la manierism, textele fiind lipsite de conţinut, sau, la fel

de grav, cu un conţinut cu totul şi cu totul rupt de forma auto-impusă.

Parte din nereuşite s-au datorat unei culturi reduse într-un domeniu exotic cu numai câţiva ani în urmă, informatica, sau, mai bine spus, cibernetica. Nu ar fi fost o soluţie ca scriitorii de gen să fie programatori de meserie, unii chiar erau!, ci ar fi fost nevoie de o înţelegere prospectivă a semnificaţiilor şi consecinţelor trecerii unei părţi tot mai consistente din viaţa noastră în lumea virtuală. înţelegere la care au acces natural reprezentanţii generaţiilor mai tinere, autorul cărţii de faţă terminând-o de scris în perioada în care tocmai dădea capacitatea!

Nu este primul debut în Colecţia Nautilus, dar este, cu siguranţă, debutul produs la cea mai fragedă vârstă a unui autor publicat de Nemira.

Cartea este, ca şi un alt succes recent, rezultatul unei colaborări autor-editor demarată cu ajutorul internetului, al „Reţelei", iar autorul a reuşit deja să se facă binecunoscut prin opiniile sale tranşante în lumea listelor de discuţii dedicate fenomenului science-fiction din România.

HAX GRID este, încă, o culegere de povestiri. „încă" pentru că timpul rezervat scrisului, ca şi vârsta fragedă, nu au permis autorului să structureze subiectele în reţeaua mai amplă a unui roman, dar lumea creată este unitară, originală şi spectaculoasă.

Editorul a fost impresionat, mai ales, de înţelegerea profundă a consecinţelor apariţiei unei lumi virtuale cu tot mai mare influenţă asupra lumii reale, de modul în care „tehnica" nu este doar un decor, ci un motor al acţiunii, dar şi de scriitura modernă, fără a fi gratuit experimentală.

Consider, şi sunt gata să-mi asum criticile, că *HAX GRID* este punctul de pornire în cyberpunk-ul autohton.

Vlad T. Popescu

HAX GRID

Gustul libertăţii 90057001 |183r747211

GÂNDESC LA CABLURI, MUFE, şi la ce e dincolo. Nu la intrare, ci la ieşire. Când ieşi, ucizi o entitate. Când te deconectezi. De câte ori m-am deconectat?...

Şi câmpia violetă se întinde în jurul meu.

Trebuie să ajustez spectrul. Dracu' să-l ia de monitor vechi, îmi pun casca.

Şi plec.

Ca-n zilele de odinioară, când jucam Crash! cenzurat pe unitatea mea antică, din care până azi am mai păstrat doar monitorul. Uneori, mă gândesc la o conspiraţie a firmelor producătoare. Te obligă să-ţi iei două monitoare. Unul normal şi unul pentru jocuri.

Şi cum cădeau, dizolvându-se, grămezile de texeli în bălţi de sânge verde.

Oamenii se luptau pentru a nu-ştiu-câta oară cu orcii. Şi de fiecare dată, câştigam eu. Jucasem Orcraft de sute, poate de mii de ori pe linia mea închiriată la o sală din cartier. Pe vremea aia, sălile erau albe. Şi la propriu, şi la figurat.

Şi mai auzeam doar că jocul se numeşte Warcraft 8, parcă, dar au cenzurat cuvântul „război" din titlu.

Da. Acum şase ani, sălile erau încă în raza patrulelor de poliţie. Şi aia din cartierul nostru. Amărâtul nostru Venom Games. Până în ziua când a venit clanul Firestorm, să ne radă pe toţi. La Crash!, la Orcraft, la Oblivion, la orice.

Şi să schimbe protocoalele de reţea.. Să schimbe adminul.

De atunci, Venom Games a ajuns Venom Gamez. Şi poliţia nu mai dă prin zonă. Pe bani graşi.

Orcraft 2 e acum Warcraft 9, iar noi aflăm cu întârziere că am fost ultima sală preluată de aşa-zisul clan Firestorm. Aflăm că toate sălile, dar absolut toate, în toate oraşele mari, nu mai au demult jocuri din magazine, jocuri cenzurate. Au Originalele.

Pe atunci, nu ştiam de unde dracu' şi le procură. Poate că uneori ne întrebam. Poate că uneori jucam nostalgic un deathmatch de Crash! cenzurat.

Dar, de cele mai multe ori, nu ne păsa.

Până în ziua aia. Ziua când un tip şi o tipă, de-ăia la care te aştepţi să aibă piercing-uri şi-n cur, ieşiseră din sală cu căştile în mâini, cu cablurile smulse din perete. îl omorâserăpe admin cu un ciob din ecranul căştii tipului, şi şi-o trăseseră acolo, în balta de sânge, exact ca-n outro-ul de la Pentagram 11.

Noi, care eram în sală, i-am găsit întinşi pe jos, chirciţi într-o poziţie indescriptibilă, fiecare cu un ciob în mână, înfipt în gâtul celuilalt.

Ne miram de ce nu răspunde adminul.

Şi ceasul meu de pe birou a stat de aproape o oră.

Jocurile ilegale erau mişto. Erau ca şi cursele ilegale. Noi ne-am prins târziu că poţi să cazi. Ba mai rău.

Că poţi să cazi peste altul.

Piaţa nu se schimba cu nimic. Tipii raşi în cap de la Firestorm erau mereu la fel. Nu ştiu dacă nu aflau, sau dacă nu le păsa. Sau dacă nu cumva ei voiau asta.

Nu, e prea mult. Exagerez. Când o iei razna, e bine să joci TOF.

The Taste of Freedom.

Apropo de întrebări, de „dacă"-uri, de „ne întrebăm dacă-uri". De unde au putut ciudaţii ăia să ne aducă nouă jocul ăsta? Nu, nu, ăia^de\la vârf nu sunt raşi în cap şi tatuaţi cu însemîiek prem^niţiomste (cum le place lor al dracu[1] de mult să ie zică| ateKăzboiului între Case.

Nu. Ăia, nu. Dar aia de la aprovizionare? Cum ajung jocurile aici?

Prea multe întrebări. Gata. îmi pun casca şi mă plimb prin pădure. Pădurea e locul meu preferat din tot jocul. Calc, de acum cu obişnuinţă, pe frunzele uscate ce au acoperit poteca. De când joc eu, în pădure a fost mereu toamnă.

Cred că a trecut o oră de când stau în TOF. Revin lent la tot ce e afară.

Şi ceasul sună, totul cade în mici aşchii. Cioburi. Ca alea cu care s-au omorât ăia doi punkişti.

Casca lăsată brusc liberă cade dincolo de muchia mesei, opresc ceasul şi-mi dau seama că e vineri. Nu e nimic special. E vineri de când m-am trezit.

E vineri, stau, mă gândesc, joc TOF.

Şi acum văd că o să trebuiască să repar cablul de la cască. A căzut de pe masă şi s-a întrerupt.

Pe monitor tocmai trec nivelul, în gol. TOF pe monitor e nasol de tot. Devasta, nici n-o să-mi iau două monitoare când o să-l schimb p-ăsta. Am cască.

Am trecut nivelul. Adică două ore jumate. M-am plimbat prin pădure, în virtual, două ore jumate. Atât. Cu minim de interacţiune. Paşnică. Sună ca dracu'. Parcă ar fi un joc cenzurat. Parcă te aştepţi că, de fapt, trebuia să te baţi cu ştiu eu ce căpcăuni siamezi sau gremlini fară mâini. Parcă ar fi cumpărat din magazine.

Aşa au crezut toţi. Toţi, în frunte cu Firestormul. Până când au văzut că nu-i nicăieri în magazine. Că e un Original. Mai mult. Că e pirat. Nu e înregistrat nicăieri. N-are distribuitor, n-are nimic oficial.

Şi s-au apucat să caute producătorul. Să-i dea de urmă.

Să ia firmă cu firmă, urmărind în sens invers toată filiera de aprovizionare.

Unii ziceau că ar fi-n stare să se ducă până la capătul pământului numai ca să obţină un autograf de la designerul TOFului, sau, alţii, ca să strângă de gât pe oricine are vreo legătură cu existenţa unui asemenea joc.

Eu, unul nu dau nici mucii pe ei. Nici pe unii, nici pe alţii. Eu joc TOF. Daca s-ar putea organiza competiţii la TOF, aş fi cel mai bun din Venom. La sigur.

Până una-alta, m-am plictisit. De ei, nu de joc.

De ei, de cum căutau disperaţi originea. Ajunseseră prin Ephotium câţiva dintre ei. Să afle dacă nu cumva l-a lansat Casa de Ephos. Alţii căutau prin subterane, fabrici ascunse în adâncurile canalelor.

Paranoici de serie.

Am terminat de lipit cablul. Sucul de fructe se compune lent în pahar, iar imaginea lui se dizolvă prin ecranul căştii. E timpul să mă laud. Chiar şi de unul singur.

Am ajuns pe Câmpie. Nimeni, dar absolut nici unul dintre toţi care-au zis ceva de TOF sau care-au mers pe urmele distribuitorului, n-a trecut nivelul ăsta.

Auzi, cică joacă TOF. Să joci TOF fără să ai răbdarea de a te plimba trei ore dintr-un capăt în altul al unei câmpii goale.

Un beep mă anunţă că sucul e gata. Am uitat să dezactivez funcţia asta.

Două ore şi ceva, cred. Mă apropii de un fel de mal. Jos e ceva... Nu se vede ce.

îmi aduc aminte. N-au găsit nimic. Absolut nimic. Nici un producător. De parcă jocul n-ar fi venit de nicăieri.

Malul e abrupt, iar jos e gol. Gol alb.

Unii ziceau că are mesaje subliminale. Că e făcut ca să controleze fliasele.

Şi cadi

Alţii – ca^mesfyj divin/Fanaticii.

Lumina albă jxia primeşte.

Eu, pur şi ^irpplu, îl joc. Sunt un adevărat maestru.

Un cor de voci înalte. Două porţi şi un chip blând, dar înţelept, privindu-rîiă adânc în ochi.

Paharul de suc.

Asta a fost? Pare-se că da.

Dau casca jos, mulţumit. Poate că mii de alţi jucători ca mine au ajuns până aici. Nici unul din ei n-a vrut s-o spună public.

Beau sucul şi gândesc la cabluri, mufe, la ce e dincolo.

O ocazie pentru Akira Denhana 0 0k213 p7 4klr4 63nh4n4

PRIN MEMBRANA TRANSPARENTĂ ce folosea drept tavan se vedeau navetele nobiliare ale tuturor Caselor agitându- se pe cer, nu cu mult deasupra domului Imoronn.

Akira nu putea decât să bănuiască faptul că aveau loc discuţii aprinse la nivel înalt între diplomaţii celor Şase. Probabil din cauza asta întârzia contactul lui, un tip scund, slab, aproape chel şi cu un pic de mustaţă. Cel puţin aşa arăta profilul, dar Akira ştia că, de cele mai multe ori, Casele falsifică uşor asemenea portrete, din motive de securitate.

Aştepta de vreo zece minute, alături de unul din servitorii condiţionaţi psi ai Ducelui. Propriile-i gânduri îi biciuiau urechile pe dinăuntru, reflectate şi amplificate parcă de pereţii organici ai sălii. Reşedinţele vii ale Imoronnilor îi dădeau un sentiment de nesiguranţă.

Servitorul de protocol trecuse în faza pasivă.

încercă să se aşeze, nu fără dificultate, pe unul din obiectele cu aspect de polipi pe care snobii Casei le foloseau ca scaune. Prin minte îi fugeau imagini, iar mintea îi fugea de ele. Lucrase pentru mafia japoneză în ultimii ani, de când se mutase în Dominionul Imoronn al Americii de Sud.

Uşa orizontală se deschise cu un foşnet surd.

Era tipul scund şi cu mustaţă, contactul lui, Ponoi-vok de Imoronn. Arăta exact ca în portretul digital pe care îl primise pe terminalul de acasă, când îl convocaseră. Casa Imoronn părea să nu se gândească atât la securitate, cât la fineţuri de protocol.

Din tavan apăru o excrescenţă verticală cu capătul în formă de triunghi, blazonul Casei.

Ponoi se înclină scurt, rostind sacadat „Imoronn". Luând gestul ca pe un salut, Akira îl repetă cu destulă stângăcie.

— Sunt Ponoi de Imoronn, vok al Maestrului Elnim. Cred că ştii deja de ce eşti aici.

— Akira Denhana. Mi s-a spus, rosti precaut invitatul.

— Ce ţi s-a spus?

— Că Maestrul Elnim de Imoronn mă cheamă, în urma unui consiliu al Manticilor, pentru o şedinţă de brainmapping. O groază de bani. Nici un alt detaliu.

— Mda. Vino cu mine.

Servitorul de" protocol încercă să intre în stare activă, dar Ponoi-vok îl opri cu un ţipăt gutural, monosilabic.

Lăsară în urmă uşa orizontală pliindu-se cu acelaşi foşnet, apoi vreo trei cordidoare lungi, întortocheate şi ramificate într-un sistem labirintic. I-ar fi fost imposibil să reconstituie drumul. începea să înţeleagă că subestimase preocuparea Imoronnilor pentru securitate.

Ajunseră într-o încăpere extrem de înaltă în ai cărei pereţi se vedeau unduind tentacule. Auzise vorbindu-se că ar fi mici simbioţi spion cu rol vizual.

înăuntru aerul dormea, obosit de prezenţa perpetuă a viului. Maestrul mângâia o porţiune de perete, care părea să se zbârcească mulţumită sub mâna lui. în centru era o aşa-zisă masă, o structură osoasă dezvoltată din podea, care se termina la partea de sus cu un soclu. De jur-împrejurul ei – douăsprezece scaune-pplip^din cele cu braţe şi spătar. Al treisprezecelea era maHnare ca un tron, şi se afla pe o treaptă înaltă, la câţiva metri de uşă. Era prevăzut cu un sistem de rotaţie liberă şi, momentan, îndreptat în direcţia mesei. ^ Elnim întoarse privirea către vokul său şi către Akira. Păşind către scaunul cel mare, zise:

— Akira Denhana, presupun. Denhana-san, cum spunea poporul tău. Ştii pentru ce te-am chemat?

— Nu tocmai.

Se aşeză, roti scaunul la o sută optzeci de grade, apoi făcu o pauză, lăsând loc privirilor scurte, micilor tensiuni.

— Când ai intrat, împreună cu loialul meu Ponoi-vok, m-am uitat în ochii lui, apoi într-ai tăi. Să vă spun ce am observat.

îşi fixă brusc privirea pe chipul vokului.

— La tine, Ponoi, am observat nerăbdare. E una din cele mai grave slăbiciuni ale unui Imoronn, după cum ştii. Şi e cu

atât mai grav cu cât voi, vokii Casei, cei mai de nădejde dintre servitori, aţi fost învăţaţi să vă ascundeţi de trădarea ochilor.

Din nou, îl privi pe Akira, care rămase impasibil.

— Pe când la tine, străinule, nu am citit nimic. Ochii tăi sunt ochii unui asasin.

— Sunt un ninja devotat oricui îmi oferă o răsplată pe măsură, Excelenţă. Dar până acum, prea puţini au avut nevoie de asemenea servicii din partea mea, aşa că munca îmi e mai mult una de curier, şi...

— Era, îl întrerupse Maestrul. Era una de curier. Am auzit că mafia japoneză plăteşte bine, mai ales de când, după invazie, toţi japonezii cu ceva de oferit s-au refugiat în Dominioanele noastre. Culmea ironiei e că nici noi nu ştiam că suntem singurii pe teritoriul cărora fosta Yakuza mai are reprezentanţi. Dar oferta noastră e oferta unei Case. Eşti conştient, sper, că tot ce vei afla acum stă sub semnul vieţii şi al morţii. Se spune că violenţa fizică nu mai e practicată la nivel înalt. Neoficial, însă, un vok poate fi un asasin excelent.

Ponoi se simţi jignit.

— Nu e vorba de tine, Ponoi. Tu eşti doar lacheul meu, nimic mai mult. Ai avantajul originii. Altfel, ai fi fost un simplu servitor condiţionat psi, nu unul din vokii Dominionului Sudic.

Izbi cu piciorul în podeaua flască. Urmă o încordare bruscă, musculară, a camerei, însoţită de un muget prelung ce se propagă pe coridoare.

— Genială construcţie, nu-i aşa? în clipele următoare, efectul o să ajungă în cele douăsprezece camere secrete ale Manticilor. O să vezi douăsprezece deschizături în perete şi Consiliul meu adunându-se aici, în Sala Mare.

— Despre ce e vorba, Excelenţă? întrebă Akira. Pentru ce am fost chemat?

— Hmm... poate că te-am supraestimat. Aşteaptă, străinule. Când păşeşti în reşedinţa unui Imoronn, trebuie să ştii că vei avea de aşteptat.

Maestrul Elnim continuă netulburat discursul anterior:

— Toată construcţia asta a fost pusă la punct de strămoşii mei, imediat după război. încă de pe vremea când nu existau Case, ci doar anarhie şi câţiva oameni cu pretenţii de conducători. Unul din ei, al cărui nume real a fost uitat demult, era străbunicul meu. Primul om care şi-a descoperit şi proclamat

ştiinţific puterile psi. Cu ajutorul lor a condiţionat creşterea clădirii în care te afli acum. Şi-a luat numele de Imoronn, întâiul Mantie. Cu timpul, a dezvoltat un sistem de ranguri şi a educat psi o generaţie întreagă de consilieri. Unsprezece dintre ei, cei mai dăruiţi, au format Primul Consiliu al Manticilor. Imoronn a avut doi fii. Primul născut a devenit Maestrul Casei, iar cel de-al doilea – al doisprezecelea Mantie. înainte de a...

Peretele viu se despică simultan în douăsprezece locuri, permiţând intrarea a şase bărbaţi şi şase femei, toţi purtând robe albe, toţi privind în gol. Se închise, lăsând douăsprezece cicatrici.

Maestrul se uită scurt către Manticii săi, apoi încheie.

— înainte de a muri, Imoronn I a oprit psi creşterea şi îmbătrânirea reşedinţei.

întoarse tronul către masă, iar cei doisprezece se înclinară solemn^ro^ind salutul pe care Akira îl mai auzise, apoi se aşezară pe scamie.

' – Ei sunt Manticii, Denhana-san. Ei nu dau greş şi firea lor este echilibrul.

— Poate că sunt nerăbdător şi poate că voi fi judecat aspru, Excelenţă, dar nu am de gând să stau aici la nesfârşit.

Maestrul stătea în continuare cu spatele la Akira.

— Nu vei fi judecat deloc. Eu te-am apreciat mai mult decât era cazul. Tot ce se aşteaptă de la tine e să fii un bun soldat. Nu un nobil. Nici măcar un vok.

— Soldat? Nu înţeleg.

— Nici nu mă aşteptam. Eşti un străin şi nu cunoşti secretele Casei. Le vei afla acum, sub jurământ. Jură că nu vei divulga nimănui absolut nimic din tot ceea ce ţi s-a spus şi ţi se va spune, din tot ce vei vedea şi vei auzi aici. Depune jurământul ăsta, ilttcă vrei banii. Nu pun în discuţie onoarea, fiincă bănuiesc că nu ai aşa ceva. Sincer, nici noi, Imoronnii, nu prea mai avem. Decât în scop protocolar.

— De câţi bani e vorba?

— Cinci sute de mii.

— E o sumă mare, Excelenţă, dar trecutul m-a învăţat că «urnele mari ascund mize mari. Jurământul meu nu e de vânzare. Nici măcar pentru cinci sute de mii.

— Foarte bine. Eşti liber.

Nehotărât, Akira schiţă un pas către uşa orizontală. Maestrul întoarse scaunul.

— Nu e un ordin, străinule. E un ultimatum. Singura alegere. Viaţa te-a învăţat multe, se pare. Dar nu mai multe decât pe mine. Nu voi ceda. Şi nici tu nu eşti indispensabil.

Străinul se opri în loc, încercând să nu privească în nici o direcţie.

— Bine. Jur.

— Ţine minte. Ai jurat în faţa unui Imoronn. Dacă vreodată vei încălca acest jurământ, vei muri. La scanarea retinală post-mortem or să-ţi găsească imaginea unui vok de Imoronn.

Pentru o clipă, îl văzu pe Ponoi ca pe un potenţial asasin. Se gândi că s-ar putea trezi cu servitorul ăla slăbănog luându-i gâtul cu un pumnal sau privindu-l în ochi şi rupându-i creierul. Asasinii Imoronn erau întâi Imoronni, apoi asasini. Şi, ca toţi Imoronnii, aveau puteri psi educate din naştere.

îşi şterse repede gândul din minte, amintindu-şi vorbele Maestrului în legătură cu lacheul său.

— Am jurat.

— Perfect.

Cei doisprezece mantiei stăteau nemişcaţi la masă, privind în gol. Elnim li se adresă:

— Manticii mei... generaţie după generaţie, dedicaţi viitorului Casei. Ducând mereu pe un drum drept şi sigur destinul celor două Dominioane Majore. Nu am nici cea mai mică îndoială că sunteţi capabili să conduceţi o lume întreagă...

Către Akira.

— Observă, străinule, şi învaţă. Virutea nu se arată decât în rândul celor care o cunosc. Ei, manticii mei, loialii mei mantiei, ştiu deja tot ceea ce eu vreau să le spun. Şi tac! Tac, străinule, căci un Imoronn preţuieşte tăcerea. Ei sunt adevăraţii conducători ai Casei. Fără ei, Dominioanele s-ar duce de râpă.

Din nou către cei doisprezece.

— Nu o să vă mai expun toate planurile mele, căci le cunoaşteţi. Am convocat astăzi Consiliul pentru o problemă minoră, dar fară de care cele majore nu ar putea fi rezolvate. Soldaţii. Armata noastră... Ba nu, Armata Imperială... Armata Imperială nu poate exista fără soldaţii ei. Iar pentru a avea soldaţi buni, trebuie să avem de unde alege. Iată unul din

candidaţi. Akira Denhana. Voi îl ştiţi mai bine, la fel cum ştiţi trecutul şi viitorul fiecăruia dintre noi toţi, dacă e cazul.

Surprinzător, una din cele şase femei replică impasibil, mişcându-şi numai buzele:

— Numai dacă e cazul, Excelenţă.

— Şi acum e. Aşa cum am spus, voi toţi, împreună, puteţi şti trecutul şi viitorul. Nimeni însă nu poate şti prezentul. El poate fi decis, însă. Clipa prezentă, acel gol din amintirile oricărui Mantie, singurul lucru care îl scotea din minţi pe Imoronn I. E timpul să decidem clipa prezentă. Este sau nu acest străin, Akira Denhana, potrivit pentru armata noastră?

Tăcere. Akira se încumetă.

— îmi pare rău, excelenţă, că mă amestec, dar vreau să ştiu ce fac. Sau ce mi se face.

Tronul se întoarse.

— Casa Imoronn are planuri mari. Ţine minte că eşti sub jurământ. Aşadar, Casa noastră are deja pregătit un sistem nou de ranguri şi de administrare, noi şcoli de lideri, adaptate, cu ajutorul manticilor, la orice regiune a planetei. Un sistem imperial. Vom avea totul, străinule. Micile fricţiuni între casele rivale ne vor ajuta. Toţi se aşteaptă la un război între case. Nimeni nu ştie însă că noi îl vom porni. Asta înseamnă tăcerea şi răbdarea Imoronnilor.

— Sună bine, deocamdată. Dar nu înţeleg ce nevoie aveţi de mine în toate astea.

— Avem, cum am spus, totul. Mai puţin armata. O armată reală. Ne trebuie oameni, modele pentru soldaţii noştri. Poate că vei fi unul. Sau poate că nu. Asta e decizia lor.

Arătă spre mantiei cu degetul mare al mâinii drepte, în spate, peste spătarul tronului.

Acum câţiva ani ar fi întrebat ce nevoie mai e de o armată primitivă, reală, limitată şi de un război în care soldaţii fiecărei părţi sunt trimişi să moară. întrebarea asta şi-a găsit, pentru Akira, răspunsul în invazia chineză asupra Japoniei. Teritoriul a devenit parte din New China, iar el a emigrat şi a aflat apoi că toţi cei pe care îi cunoştea muriseră. Fuseseră omorâţi.

— Noi nu am uitat războiul adevărat, Denhana-san. Ci el ne-a uitat pe noi. De la instituirea Regulamentului Nobiliar, nici o Casă nu mai are voie să atace cu oameni. După cum ştii, luptele se dau în virtual. Şi, oricum, sunt rare. Nimeni nu îşi mai pune

serios problema apărării. Iată avantajul nostru. Vom ataca. Şi vom câştiga războiul. Războiul e de pe acum al nostru.

— Dar veţi încălca Regulamentul.

— Şi ce se va întâmpla dacă o vom face? Cine şi cum ne va pedepsi?

O pauză lungă de gândire. Akira se lumină deodată, rămânând perplex în faţa simplităţii unei metode demult abandonate. Atât de demult, încât era de domeniul legendei.

— Ce fac Manticii? De ce nu au răspuns încă la întrebare, excelenţă?

— Dezbat, străinule. O decizie în ceea ce priveşte prezentul, luată atunci când cunoşti trecutul şi poţi încerca viitorul, nu e niciodată uşoară. Iar puterea unui mantie nu e nimic fară a celorlalţi. Nici unul nu vede tot. Nu vede tot trecutul, nici toate variantele viitorului. De-asta sunt doisprezece. Şi de-asta sunt jumătate femei, jumătate bărbaţi. Pentru că...

Manticii conchiseră, aproximativ simultan:

— Da.

Elnim se întrerupse, îl privi fals întrebător pe Akira şi zise:

— Au spus da.

— Mă veţi trimite la luptă?

Maestrul zâmbi îngăduitor.

— Nu, normal că nu. Vino şi o să vezi.

***

Interiorul palatului ducal din Ephotium era de un convenţionalism dezarmant. Sala de conferinţe nu se obosea să facă excepţie.

Pereţi albi, din metal, formând exclusiv unghiuri drepte. Trei rânduri de scaune, primul diferit de celelalte două, dispuse după clasicul model al unui amfiteatru, şi o lojă, sus, în spatele lor, care aducea pentru nobili cu un ou spart. Numai pentru nobili, nu şi pentru eventualii vizitatori care treceau pe acolo în orele de pauză. Fiindcă oamenii de rând din micul dominion al Casei Ephos, mai ales cei de sub cupola-scut a Ephotiumului, nu îşi permiteau luxul de a cumpăra ouă naturale, cu coajă, din import.

în afară de forma lojei, întreaga sală părea opera unui arhitect ratat. Asta trăda cunoscutul şi contestatul spirit practic excesiv al oamenilor Casei Ephos.

Toate scaunele, inclusiv cele patru din lojă, erau ocupate. Era ora şedinţei zilnice, numai că se încheia totodată o săptămână de lucru. Ca de obicei, cu toţii ştiau că are să urmeze obişnuita retrospectivă a activităţilor de pe parcursul ultimelor şase zile. Moment de maximă plictiseală.

Din lojă, unul din cei trei Sfătuitori ai Ducelui Keiu apăsă butonul trei de pe minusculul panou de comandă încastrat în scaunul metalic pe care stătea.

Prin podeaua mată a micii scene din faţa primului rând de scaune se ridică al treilea din cele şapte dispozitive paralelipipedice. Era prevăzut cu un cap de proiecţie mobil, complet disproporţionat, ce începu să se mişte aparent aleatoriu, cu o viteză uluitoare, formând de jur împrejurul său un spaţiu 3D holografic, momentan gol.

Ducele vorbi.

— Bună ziua, dragi colegi.

Nimeni nu schiţă un gest, deşi tuturor le era cunoscută prefăcătoria Ducelui în relaţiile protocolare cu supuşii lui direcţi. Supuşi, nu colegi.

— Ar trebui să vă expunem, eu şi cei trei consilieri ai mei, toată activitatea săptămânii ce tocmai a trecut, cum facem în fiecare duminică. Sau marţi, după calendarul nou.

„Eu şi cei trei consilieri ai mei." Keiu îşi alesese cei mai nepotriviţi oameni pentru linguşelile lui deloc subtile. Toţi ştiau că expunerea o face singur, rolul celor trei fiind acela de a apăsa, eventual, butoanele. Cât despre partea cu calendarul nou... Susţinătorii acestuia, în frunte cu Tonglad, din primul rând al amfiteatrului, nici măcar nu se mai scârbeau. în realitate, Ducele Keiu nici nu vroia să audă de un alt calendar.

— O nouă problemă a intrat în atenţia noastră, continuă el. M iercuri (conform calendarului vechi), am primit un mesaj din partea Casei Imoronn.

în spaţiul 3D din jurul proiectorului apăru pluri-imaginea stereoscopică a chipului Maestrului Elnim de Imoronn.

Toţi participanţii îşi montară dispozitivele de adaptare 3D. Proiecţia era astfel gândită încât cei din lateralele sălii îl vedeau pe Elnim din semi-profil.

înregistrarea audio-video începu să se deruleze.

— Acesta este un mesaj înregistrat special pentru Ducele Keiu de Ephos.

Pauză.

— Dominioanele noastre, scumpe Keiu, tind de la o vreme să ocupe acelaşi spaţiu, ceea ce este, fizic, imposibil. Voi fi scurt şi pragmatic, cum vă place vouă, şi nu cum îi stă bine unui veritabil Imoronn. Declar război Casei Ephos. Cer ca totul să aibă loc în spaţiul virtual asigurat contra-cost de trusturile Cy ale Casei Tepofraos. Luni, la 3 p.m. Aştept răspunsul. Din câte ştiu, laşitatea nu e una din trăsăturile voastre.

Spaţiul holo se golea de la stânga la dreapta şi lumina ce se stingea pe feţele participanţilor lăsa în urmă, scaun cu scaun, rând cu rând, aceeaşi expresie de nedumerire. Chipurile obosite ale nobililor casei de Ephos nu mai cunoscuseră de multă vreme provocarea.

— Aşadar, dragi colegi, Imoronnii ne provoacă. Vor să îşi extindă Dominionul Nordic şi să cucerească Ephotium-ul, după cum mi-a explicat Maestrul lor într-o convorbire purtată ieri. Găsesc în asta un curaj nesăbuit din partea lui. Vom răspunde provocării, după cum era de aşteptat. Am plătit **deja cei** mai buni programatori strategici ai Casei. Vom **avea** o **armată** de invidiat.

— Şi dacă ne înfrâng, înălţimea Ta? întrebă unul din nobilii de rang înalt din primul rând. Ce se va alege din Ephotium şi din Dominionul nostru?

— Nu vom fi înfrânţi. După cum a zis însuşi duşmanul, laşitatea e străină Casei Ephos. Nu spun că îi vom învinge. îi las pe ei să o spună, când va veni vremea.

— De ce nu ne-aţi anunţat până azi? se ridică un altul.

— Din motive bine întemeiate... se grăbi sa răspundă unul din cei trei Sfătuitori.

— Nu e nevoie să ne ascundem, Vipieii, zise Ducele schiţând din mâ$ă un gest împăciuitor către cel care tocmai vorbise. Printre noi se află un trădător.

La cuvântul „trădător", murmurul slab din sală încetă brusc.

— E aici, în sală, chiar acum. Aude, vede şi ştie. Mai devreme sau mai târziu, îl vom demasca.

Privi ameninţător chipurile tuturor celor din sală care întorseseră capul către el, pentru a fi sigur că l-a intimidat şi pe trădător, apoi privi prietenos aceleaşi chipuri, pentru a-i împăca pe ceilalţi.

— Până atunci, să anunţăm obişnuitul bilanţ săptămânal.

Cu toţii începură să se bosumfle, gândindu-se la lipsa de

inspiraţie a Ducelui în organizarea conferinţei. Problema crucială ar fi trebuit lăsată la urmă, după bilanţul de care nimeni nu avea chef. Nici măcar Keiu.

Proiectorul se opri, şi, pe măsură ce prisma cobora, o alta,

prima din cele şapte, începu să urce.

***

încă puţin şi se făceau zece minute de când, în Camera de Război a Palatului Ducal din Ephotium, Ducele Keiu se conectase la serverul de luptă al casei Tepofraos. Lupta încă; nu începuse, iar liderul îşi făcea o ultimă reorganizare a trupelor. Stătea pe scaun, în mica încăpere, apărat de opt agenţi.|

Majoritatea cetăţenilor oraşului erau ocupaţi cu privitul^ luptei deocamdată în pregătire, fie pe monitoarele terminalelor) publice, fie acasă, în căşti.

între timp, pe deasupra cupolei-scut treceau transportoarele imense ale Imoronnilor. Doua, venind de la est şi descărcând trupe lângă cele două porţi mari ale oraşului.

Văzut de sus, oraşul arăta asimetric: la nord – o imensă curbă către exterior adăposind pe mijloc una din porţile mari, la sud – o alta, numai că spre interior şi orientată pe direcţia sud-vest – nord-est. Poarta sudică se afla către capătul nord-estic al scobiturii. La est şi vest – două alte curburi, tot către interior, cea de la vest fiind mai mare şi având cinci locuri în care un câmp de forţă imita perfect metalul transparent ce alcătuia întreaga cupolă.

Cinci intrări secrete despre care Elnim aflase de la Vipieii, informatorul său, cel mai de încredere om al Ducelui de Ephos.

O dată trupele descărcate, cele două transportoare îşi schimbară cursul, întorcându-se la baza improvizată de Imo-ronni la est de Ephotium, pe celălalt mal al râului Arka. între timp, sosea un al treilea. Dacă Ducele Keiu nu ar fi desfiinţat de cinci ani posturile de observaţie, reducând apărarea la cele două bariere anti-laser rămase de pe vremuri şi care se dovediseră complet inutile, atunci cel de-al treilea transportor ar fi fost văzut ieşind dintre nori, iar în Ephotium s-ar fi dat alarma.

Dar dacă ar fi fost aşa, atunci Maestrul Elnim ar fi ştiut şi şi-ar fi schimbat planul de atac.

Cinci navete de mare viteză ieşeau din burta transportorului, în timp ce de la nord şi sud trupele proaspăt descărcate (două sute de soldaţi, câte o sută de fiecare parte) începeau să slăbească rezistenţa porţilor cu armele laser setate pe rază continuă, putere 100%. Androizi mapaţi după cei mai buni luptători pe care Maestrul îi cunoscuse.

în numai câteva secunde, cele cinci navete erau de partea cealaltă a cupolei, aterizând şi lăsând să coboare din fiecare câte opt soldaţi în dreptul porţilor secrete.

Populaţia de pe străzi începea să înţeleagă ce se întâmplă, înaintea oficialilor.

între timp, în sala lui, Ducele intrase în războiul-momeală al lui Elnim, pe care îl câştiga cu uşurinţă. Maestrul Imoronnilor lăsase partea virtuală a luptei în seama unui AI destul de slab.

în câteva minute, totul fu gata. Cei patruzeci de soldaţi, intrând prin porţile secrete, sparseră cupola dinspre interior, pentru că, din afară, barierele nu permiteau. Două sute patruzeci de androizi ucigaşi pe străzile din Ephotium erau ceea ce a văzut Ducele când agenţii lui l-au deconectat cu forţa.

în câteva minute, cinci navete ducale de urgenţă, identice, zburau cu viteză maximă la est de ruinele Ephotiumului.

într-una din ele se afla Keiu, celelalte fiind momeli. A treia măsură de securitate, după bariere şi agenţi, pe care Keiu încă nu o scosese din uz.

Plecau către Olevark, cel mai apropiat orăşel al Casei, aflat chiar la graiiiţa cu Dominionul Nordic al Imoronnilor.

Trecând peste Arka şi pe deasupra bazei ad-hoc de pe malul estic, două dintre cele cinci navete fură doborâte de anti-aerienele pe care se putea citi de la mare distanţă litera „I".

Akira primise cu două zile în urmă banii de la Ponoi-vok. Acum îi ţinea într-un sertar, sub cheie, până să se hotărască ce va face cu ei.

Japonezii parcă uitaseră de el. Nici un contract cu Yakuza în ultima săptămână. Sau, poate, aflaseră că avea legături cu Imoronnii şi le era frică. Oricum îşi propusese ca, în timp cât mai scurt, să renunţe la legăturile lui necurate de orice fel. Să devină Denhana-san, un domn respectabil. Oarecare.

Venise ziua în care avea să se ducă la boşii lui şi să îşi ceară „demisia". Spera ca ea să nu fie una definitivă.

Pe drumul către locul clasic de întâlnire, începea să îl doară capul.

***

Olevark-ul fusese şi el luat cu asalt de androizii Imoronnilor. De la înălţimea navetei de salvare nu se vedea clar decât turnul cu platforma de aterizare. Câmpul de forţă invizibil dăduse voie navetei să treacă.

în secunda de întrerupere a câmpului, aerul păru să vibreze în câteva locuri, la marginea acestuia.

Keiu cobora, escortat. Akira aştepta calm, cu arma în mână, momentul prielnic.

Totul se petrecu repede. Trei siluete invizibile ieşind la iveală. în jurul lor, focuri de armă. în câteva momente erau morţi cu toţii. Akira Denhana era cel a cărui ultimă rafală îl răpusese pe Duce.

Navetele false treceau impasibil pe deasupra. ***

întâlnirea cu boşii mafiei luase sfârşit într-un mod paşnic pentru toţi, mai puţin pentru Akira. Murise subit, pradă unei dureri sfâşietoare.

La autopsie, a fost catalogat drept un caz de şoc empatic de gradul patru.

Banii lui erau încă în sertar.

NOTĂ: După victoria asupra Ephotiumului, Armatele Casei Imoronn au ocupat, rând pe rând, teritoriile tuturor celorlalte Case, mai puţin pe cele ale Casei Tepofraos, deţinătoarea monopolului trusturilor Cy. Aceasta, fiind lăsată la urmă pe lista atacurilor, a avut timp să îşi recondiţioneze sistemele de apărare şi să facă faţă bătăliilor, pentru ca, mai apoi, prin şantaj economic, să obţină de la Imoronni toate teritoriile plus abdicarea lui Elnim.

Trusturile Cy au fost proclamate organe supreme ale puterii, mecanismele politice mondiale fiind schimbate de mai-marii Casei.

O dată abolit sistemul feudal, vechile state au fost restaurate. în cazul fostelor Dominioane Ne Maetuo, pe teritoriul cărora organizarea era dintotdeauna statală, administrarea a rămas aceeaşi.

Trusturile şi-au alcătuit mici armate, după modelul Imoronn.

Această etapă, numită Războiul celor Şapte Case, a durat aproximativ un an şi s-a încheiat cu o serie de războaie civile între trusturi şi o organizaţie mondială până atunci secretă numită Cea de-a Şaptea Casă. Aşa-zisa Casă era în realitate o reţea subversivă de tip terorist formată din nobilii renegaţi ai celor Şase Familii.

Războiul a marcat încheierea Erei Caselor şi începerea perioadei de tranziţie cunoscute ca Perioada Cy.

Kamikaze k4mlk423

ÎŞI ALESESE NIMICUL care i se potrivea cel mai bine, construindu-se exact cum dorea. Makhmul era mulat perfect pe personalitatea lui. Un surogat al vieţii reale. Cândva, cu mulţi uni în urmă, n-ar fi făcut asta. Metodele de spălare a creierului, importate din Uniunea Vestică, îi făceau poliţişti perfecţi. Pe toţi. Nu şi pe el. Păstrase o sămânţă de conştienţă, de precauţie şi de logică. Acum dădea roade.

StimAccel. Un kil. Nu mai simţea diferenţa. Nici casca. Kra el. Marcel Stătescu. Acolo, în suburbiile Bucureştiului din uctualul viitor.

Panoul holografic vechi al magazinului din colţ, o ultimă lovitură fără speranţă a civilizaţiei. întunericul încă mai prevestea o decădere care avusese loc demult. Mergea cu paşi apăsaţi pe stradă, printre hârtiile zburate de vânt din pubele. Puţinii oameni rămaşi pe străzi nu erau la vedere. După ceasul lui era opt seara, dar ştia că e cu cel puţin cinci ore în urmă. Se mai auzea uneori câte o înjurătură pierzându-se dintr-un gang.

Zona îi era cunoscută. Cartierul fără nume pe care şi-l imaginase mereu. Makhmul lui. Ştia toate detaliile, deşi nu mai fusese acolo. Mintea lui crease acea lume, iar el era conştient de asta.

Niciodată nu îşi imaginase cartierul ăsta pe timp de ziuă, aşa că în Makhm era în permanenţă noapte. Nu exista ieşire, şi o ştia. Oamenii erau puţini, iar majoritatea ar fi preferat să- 1 liniştească un pic, cu o rangă după ceafă, să-i ia toţi banii, apoi să-i pună nişte întrebări. O parte din aceştia, ca şi o parte din ceilalţi, erau jucători care se conectaseră la serverul deschis de el, fiecare cu supradoza de StimAccel luată. Praf sau la sticlă. Niciodată nu şi-l injectau. Fizicul trebuia să fie complet relaxat.

Probabil toţi erau în sală. Toţi intraseră ca să se distreze. Mai puţin el.

— Ce-ai văzut? Trebuie să ne spui tot.

— Ia mai scutiţi-mă, oameni buni. Când am intrat eu era deja pe jos.

Andrei, administratorul de sală. Un tip scund şi de modă veche. Purta ochelari, chiar dacă implanturile erau ieftine. Avea o pereche moştenită de la părinţi, care o moşteniseră de la bunici, care o moşteniseră de la străbunici, care, probabil, o cumpăraseră. Nimeni nu ştia, şi asta nu fiindcă Andrei ar fi fost un tip secretos, ci fiindcă, la rândul lui, nu avea habar. Pelerina gri, roasă de timp, îi dădea un aer ciudat. Un pustnic modern, într-o lume suprapopulată.

— Ai intrat? De unde?

— Din camera de-alături. Eram pe server.

— Serverul sălii? Ce făceai pe server, cu sala plină?

— Setări. Apropo, ce vă interesează? Ce legătură are cu ancheta?

— Eşti obligat prin lege să răspunzi la toate întrebările. Ce setări?

— Nu mai ştiu. Lăsaţi-mă în pace! Nu ştiu ce s-a întâmplat şi basta! Unde l-aţi dus pe tip?

— Informaţie confidenţială, zise unul din cei doi, mai mult mecanic, întorcând spatele şi ieşind nemulţumit.

Plecaseră lăsând uşa deschisă. Vântul pătrundea, aducând praf, resturi de tot felul şi un miros insuportabil, o combinaţie a tuturor mirosurilor ce se puteau simţi la ora şase seara pe străzile lăturalnice din Văgăună.

Pe Cari îl racolaseră cam la trei zile după începerea investigaţiilor. Nu acceptau ca o persoană din afara poliţiei să se implice într-o anchetă. Dar acum era altceva. Iar Cari Căpăţână era exact omul de care aveau nevoie. Un mim. Genul dezinteresat, care făcea totul din proprie iniţiativă. Unul din puţinii mimi liber-profesionişti. îl convinseseră foarte greu să lucreze pentru ei. S-ar fi lipsit, dacă ar fi avut de ales. Dar Cari era cel mai bun din Văgăună, iar în restul Bucureştiului nu prea puteai găsi un mim.

Era în „branşă" de la 16 ani. Acum avea 24. Mentorul lui murise încercând să spargă Makhmul unuia din cei mai buni Hackeri din zonă. Din câte îşi aducea aminte, era vorba chiar de Marcel, zis Cowboy. Acceptase şi din dorinţa de a vedea ce e cu hackerul ciudat de care se tot vorbea.

Găsiseră Makhmul lui Marcel intact, pe serverul sălii. Administratorul de sală, ca hacker, îl păstrase în speranţa că descoperă ceva. Cari ştia asta. Intrase cu Crashield-ul propriu In codul programului, care era protejat de scutul aproape perfect al hackerului. Privise timp de două zile lumea generată dc Cowboy. Văzuse cele mai mici detalii. Ca mim, Cari Căpăţână nu avea nevoie de StimAccel. Se putea concentra în totalitate la joc, fără ajutor. Intrase „curat" în sală.

— Te-au trimis să intri. Nu, moşule?

— Da.

— E liber. N-am decât două rezervări/Mergi şi ia-ţi Nimicu' de-acolo.

în timp ce Cari se îndrepta spre sertarul cu micro-casete, Andrei strigă, facându-l să tresară şi să se întoarcă brusc:

— Ai grijă. Marcel ăla, tipu' pe care-l cauţi, a spart protecţia cerebrală a Makhmului. Orice a fost, l-a terminat. Nu ştiu unde l-au dus curcanii, da? e-n comă mai mult ca sigur. S-ar putea iă-l găseşti acolo, viu şi nevătămat. Nu e-ntreg la minte. S-a-ntâmplat ceva necurat, omule. N-a avut protecţie. D-aia nu l-u deconectat. Ai grijă ce faci.

Casca pe cap, Nimicul inserat în terminal. Avea în minte universul lui Marcel, cu exactitate. Atinsese perfecţiunea, ca mim. Nu se gândea la nimic altceva. Makhmul generat din Nimicul lui, acelaşi gen de Nimic folosit şi de Cowboy, era mulat pe gândurile lui, interceptate ca unde psi. Gândea lumea lui Marcel.

Garajul întunecat era perfect cunoscut de Cari. Se orienta uşor, având încă în minte unele detalii din lumea pe care o mimase. Ştia că Tipu' era acolo.

Scoase cuţitele subdermale de la încheieturile mâinilor.

– Cine eşti şi ce dracu' cauţi aici?

— Cari Căpăţână.

— De ce te-aş crede?

— E lumea lui Marcel, Tipule. Marcel e blocat aici. Am mimat tot. ?

— Ce număr am la maşi...

— B-l64-DAR. Un RoTepo verde.

— OK.

Retrase cuţitele.

— Ce vrei?

— Unde-i Marcel?

— 50 de parai.

— Unde-i?

Scosese vizibil capetele micro-tunurilor laser implantate în umeri, ca doi ochi roşii lucind în semi-întunericului garajului şi reflectându-se de pe substitutul epidermal metalic parţia descoperit de pelerina enormă a Tipului.

— Nu încerca să mă iei cu fente de-astea, Căpăţână.

Laserele se retraseră involuntar. Cari pierduse controlu implanturilor.

— Să văd banii.

— Mai bine mă lipsesc. N-am banii aştia şi n-am de unde să fac rost de ei fără să ies în evidenţă. Şi nu vreau să ies în evidenţă. f

Se îndepărta către conul de lumină difuză al singurulu neon din garaj, cel de deasupra ieşirii. Tipu' nu-i mai ţine* implanturile sub control. 1

Un RoTepo cromat porni în marşarier către Tip. Loviţi acesta căzu artistic peste două pubele de carton răsturnatei ameliorând şocul. O a doua lovitură îl strivea lent de perete Se opri la timp. . 1

Implantul de control pentru sisteme computerizat! funcţionase. A doua lovitură îi afectase grav Tipului controlu implanturilor.

— Acum nu mă mai dezactivezi. Unde e Marcel?

între zid şi maşină, Tipu' dispera. $

— Sus. Urci pe scara din dreapta. E uşa din capăt.

— Cod

— Nu-l ştiu. Nu-i proprietatea mea. Nu l-am dus eu acolo.

Micul turn al lui Ralph era aproape de garaj. îşi adusese mninte cu greu codul uşii, dintre micile detalii pe care le mimase. Ralph lipsea. Şi Marcel.

Camera de la intrare era mică, plină de tablouri abstracte 2D, mai mult sau mai puţin clasice. Pereţi neîngrijiţi, cu tencuiala cAzută, tot felul de pete greu identificabile completând decorul. Următoarele camere semănau bine, mobila puţind a lemn putrezit, rafturile pline de cărţi offline, pe hârtie, bineînţeles vechi.

La etaj era ceea ce Cari dedusese că se putea numi camera de zi a lui Ralph. Aceiaşi pereţi distruşi. Tablourile, însă,

erau capodopere de grafică 3D, unele chiar animate, destul de noi şi într-o stare relativ bună. Asta, în ciuda petelor de cristal lichid ce apăreau din loc în loc, trădând mici defecţuni. Mobila din plastic negru şi din metal. Nu erau cărţi offline, doar holograme statice, holo-bibelouri, cum le numeau unii nostalgici ai perioadei pre-holo.

Pe o masă cromată, în centrul camerei, stătea un terminal destul de nou. Camera asta contrasta puternic cu restul. Era o bijuterie într-un morman de noroi. Una cam neşlefuită, dar era.

Terminalul îl interesa pe Cari. Scaunul ergonomie al lui Ralph era cel mai confortabil pe care stătuse vreodată. **Un** Ephos original.

Ecranul era împăienjenit de icon-uri, majoritatea **e-cărţi şi** jocuri. Jocuri... Dar nici o cască. Probabil juca pe **monitor, în** stilul vechi. Pe total, Ralph era un tip de modă veche, **nostalgic** prin excelenţă.

Un icon mai ciudat: „Dă clic aici, Hector", scria iub el. Hector.. Cine era Hector? Nu mai ţinea minte. DeichUb mesajul la care trimitea shortcut-ul cu pricina.

„Hector, sunt plecat. Dacă ai intrat şi citeşti **mesajul* dli***te în baie. Trage de capacul W.C.-ului până se **rupe, appi Ipoatc** ambele butoane ale chiuvetei. Se va deschide **liftuţ C&tTO beci,** unde e prizonierul. E cu scanare A.D.N. Nu **merge diţGl^ll^e,**

Ia prizonierul şi pleacă. Ţi-am lăsat banii chiar în cabina liftului Căpăţână vine după el. încă n-a aflat nimic."

Intuia că, probabil, prizonierul era Marcel. Dar cine en acel Hector? Vreun client de-al lui Ralph?

în beci era o beznă umedă. Ca nişte ace înţepându-i pieleaj Durea. Hector mergea în faţă, sub ameninţarea armei găsite dq Cari intr-un sertar din casa lui Ralph.

— Dacă mă împuşti, nu afli nimic. Şi, oricum n-o să-ţi spur nimic.

Realiză că Hector avea dreptate, însă nu în sensul în care vroia el să aibă. Oricum, nu i-ar fi spus nimic. Fusese util doar la lift. Trase. Cele trei săgeţi străpunseră pieptul lui Hector, care căzu zbătându-se. Trei mici explozii în cuşca toracică îl omorau treptat.

Mergând cu lanterna la maxim, Cari nu observase până atunci lumina slabă care venea de undeva din dreapta, ca

printr- o uşă deschisă în perete. Se apropie, mergând apoi către punctul din care părea că iese lumina. Stinse lanterna. Lumina apărea şi dispărea la intervale de câteva secunde.

Ajunse în dreptul uşii. Era spartă. Pe jos – o bucată de fier contorsionat alături de rămăşiţele plastice ale uşii. Probabil fusese barată cu plăci de fier, apoi aruncată în aer. Uşa era la capătul unui coridor lung, care se termina cu o altă uşă distrusă în acelaşi mod. Lumina venea dintr-o sală mare, în care dădea coridorul. Paşii lui îl înspăimântau. Ştia că e singur, dar ecoul paşilor făcea să pară că e urmărit.

Sala era enormă, rotundă, cu instalaţii dispuse simetric. O simetrie radială perfectă. Beznă, atenuată parţial de lumina puternică a reflectorului rotativ din centrul tavanului. Nesiguranţă. Când el era în lumină, restul îi părea ameninţător. în centru se afla un tub vertical, cablat la instalaţiile de pe pereţi. Se apropie, făcând câte o jumătate de pas înapoi la fiecare pas înainte. Reflectorul era al unei camere de supravegehere care avea nevoie de lumină în bezna de aici. Dar probabil că nimeni nu mai supraveghea.

Tubul. înăuntru era un om. Marcel. Dezbrăcat, plin de sânge, cu cabluri înfipte în cap. Ridica privirea.

— Hector? A... Vestitul Cari Căpăţână. Mă bucur să am parte de abilităţile unui mim.

Conul de lumină descoperi scurt un bărbat musculos care ge apropia pe coridor. Cari nu-l putu identifica din memorie.

Mimul fugea. Mintea lui nu mai funcţiona corect. Fugea orbeşte, trecând pe lângă adversarul său. Fugea prin întuneric, Cil lanterna aprinsă.

îşi amintea cum, semi-conştient, în acele momente de panică spărsese tubul şi-l decuplase pe Cowboy. îl luase cu el, Gflrându-l în spinare. O treabă nu tocmai plăcută, dar necesară. Se chinuise ore în şir să-l resusciteze. Cotrobăia prin lăzile cu obiecte inutile ale lui Ralph, după vreun antidot, ceva...

Auzi un horcăit ce în mod normal ar fi adus a moarte. Dar pentru el aducea a viaţă. Marcel îşi revenise.

— Nu e timp de pierdut. Fugi de oricine. Ieşi din Makhm, dacă mi eşti deja blocat aici. E un A.I. Tipii de la Tepofraos Interactive l-au băgat în joc, la înţelegere cu poliţaii. Ştiam. M-au dat afară. Am intrat să-l termin. Am deblocat protecţia. Orice hacker va debloca protecţia. E o capcană. La asta s-au gândit.

A.I.-ul te atacă **pNihic.** Pentru asta e protecţia. Am multe de zis, dar...

Vocea lui era din ce în ce mai slabă.

— Hector ăla e un agent din partea firmei. Tipu' şi Ralph iunt NPC-uri ale Al-ului. A luat din mintea mea tot ce ştiu. Se foloseşte de asta ca să prindă alţi hackeri.

— De ce te-a cablat aşa?

— Ca să fie ceva material. Pentru Hector... Hectore om, nu © NPC.

Vocea continua să scadă. Se opri.

Marcel era mort, Cari – blocat înăuntru. Nu-i rămânea decât să lupte acolo, încercând să continue ce începuse Cowboy...

Piese de schimb pl353 63 5klm8

„Utilizarea în scopuri non-medicale a substitutelor organice de provenienţă umană, indiferent de metoda de procurare şi prezervare folosită, este permisă doar în condiţiile în care sursa a fost în prealabil marcată «exclus» şi plasată într-un adăpost oficial recunoscut, în caz contrar, se pedepseşte prin închisoare pe viaţă."

LEGEA SUBSTITULETOR ANATOMICE NR 39/78

ARTICOLUL 72

DESCHID ÎNCET OCHII GREI, cu un gol în stomac şi amintirea proaspătă a băii de electroni. îmi caut surprinderea.

Uşa închisă ferm mi se fixează încet în minte. Pereţii goi şi reci nu mă lasă să ştiu nimic. Mă adăpostesc de propria frică şi de propria conştiinţă.

Amintirea transportului de vineri, nenumărate vieţi chinuite în iarna ascuţită. Spre destinaţia finală.

Oare ei ştiu? Oare ei sunt de acord?

Şi niciodată nu-ţi dau voie să-i omori.

Mă uit aproape aprobator la încuietoarea metalică a uşii, în timp ce următorul mahăr de pe listă îşi primeşte piesele de schimb.

Cu zâmbetul pe buze.

Montare şi service gratuite.

Sută la sută natural.

Un geamăt intermitent străbate coridorul de dincolo de uşă, cu ecoul zgomotului de paşi.

Nu, nu e ecoul. Nu e doar ecoul. Sunt trei perechi distincte j de paşi. Din când în când, un sunet mai înfundat.

O lovitură. Urmată mereu de acelaşi geamăt.

Am mai auzit aşa ceva. Demult, acum vreo cinci-şase ani, într-un adăpost. Cerşetori şi vagabonzi mugind, privind chiorâş, a plâns isteric, pe oricine trecea pe lângă ei.

De-abia votaseră legea subsitutelor organice naturale.

Şi gardienii îi scoteau, unul câte unul. îi loveau permanent în zona umerilor.

Mai târziu, m-au repartizat la secţiunea de „organice". Şi m-au învăţat că nimeni nu dă bani pe un corp rănit. Chiar dacă e o simplă vânătaie. Vânătăile de pe braţe li se scoteau la revizie. Tot la revizie, îi omorau pe bolnavi.

După fiecare revizie, pleca un camion gri către marginea oraşului.

Vorbe pe coridor. Voci groase şi paşi grei. N-am să uit niciodată zgomotul cizmelor de gardă pe podeaua metalică.

Pentru prima oară mă întreb unde sunt şi de ce. Cine s-ar obosi să treacă un amărât de curier SubstiTech printr-o baie de electroni, ca să-l bage într-o celulă. Da, aşa a fost.

O baie de electroni.

Ceva mic, în spate, o furnicătură, şi o baie de electroni.

Atât mai ţin minte.

Vreo zece muşte merg pe peretele din dreapta mea.

Pute a mort.

La dracu'. Nu, n-a murit nimeni aici. Nu.

N-aş putea să mă împac cu gândul ăsta.

Nu ştiu cât or să mă ţină aici. De-abia acum îmi dau seama că nu am sângele rece pe care am fost învăţat să-l am.

Pe care trebuia să-l fi căpătat după instructaj.

Ne-a instruit pe toţi, timp de trei luni, când ne-a transferat în masă la „organice".

Eu am deprins doar tehnica mea. Tehnica de a-i lega şi de a-i arunca în spatele unui camion. Cu lista destinaţiilor la bord. Fără să-i lovesc.

Pe unii i-a repartizat în adăposturi. Sau la revizii.

îmi aduc mereu aminte de Jack. Era acolo, zi de zi, tacticos, în halatul lui alb. Intra dimineaţa pe uşa albă a laboratorului

ţi ieşea seara exact la fel de alb cum intrase. Nimeni n-a putut RA-I facă să se schimbe cât de puţin. Să simtă ceva.

Aşa spuneau toţi. Eu cred, mai degrabă, că l-au învăţat să ascundă.

Să nu arate.

Jack conducea secţiunea trei de la revizii, de unde îmi procuram materialul pentru transporturi. El era şeful.

A luat-o razna până la urmă.

Poate că făcuse greşeala de a încerca să simtă.

Şi să înţeleagă.

Mai rău. Poate reuşise.

Nu mai era valabil. L-au diagnosticat „bolnav psihic" şi l-au strecurat prin revizie în primul transport.

S-a sinucis la destinaţie.

Coridorul de afară îmi pare din ce în ce mai aproape.

Ştiu că o să duc dorul libertăţii. Dacă poţi numi libertate 0 viaţă de curier umil, ţinut la respect de toată lumea.

O să duc dorul libertăţii de după program. Noaptea nu mă mai înfricoşează de-o vreme. Şi toate nemulţumirile mele s-au ascuns până azi undeva după soarele apus. Noapte de noapte, până acum, paşii nedesluşiţi din gangurile ce duc spre casă n-au fost cu nimic mai înfricoşători decât aprovizionările. Şi curăţenia morţii întârziate.

Păcat de mine. Păcat că am ghinion. Că am aflat devreme tehnica.

Nu mi-am pus niciodată un substitut organic. Nu mi-a plăcut să fiu un punk, să umblu prin baruri cu un lanţ în loc de palma stângă şi o jumătate de faţă din metal. Dar nimănui nu-i prinde rău nişte braţe mai musculoase sau ochi de culori diferite.

Mai era unul, Rico. Avea un nas natural, proaspăt pus. Şi-l pusese înainte de repartiţie. Povestea că într-o zi a venit unul la el şi l-a anunţat că a fost repartizat la „organice". Spunea că l-au torturat, că i-au dat detalii. Nu ştiu dacă aşa a fost. Nimeni nu ştie. Avusese ghinion.

L-au dus la secţia „dezasamblări". Rămânea acasă la clienţi şi le prezenta produsul. A avut mai multe ture cu mine, pe camion.

Atunci mi-a zis că nasul lui e al altuia, că pe al lui l-a văzut] într-un coş de gunoi, că el a vrut-o, că e numai vina lui.,.

Cu un an în urmă plătise la negru un tip, înainte de legalizare. Acum zicea că o să-l caute, că o să-şi ia nasul înapoi, i că o să-l omoare pe ăla. Că o să-i taie nasul şi o să i-l arunce într-un tomberon. j

O luase în jos, din ce în ce mai mult. Şi nu mai era cale de i întoarcere. îmi povestea că, în fiecare noapte, se visa cu un nas în mână, zbătându-se, sângerând... Nasul lui.

Şi că se arunca în mare, de pe faleză. Mereu se trezea. îmi! spunea că vrea să nu se mai trezească. Şi nu s-a mai trezit. \ N-a mai venit la serviciu câteva zile la rând. Era cu mine pe tură şi am întrebat de el. Nimeni nu ştia nimic.

M-au chemat la poliţie să-l identific. Avea nasul tăiat cil un cuţit ruginit, de oţel, şi faţa plină de tăieturi. Eram ultimul care-l văzuse. M-au târât prin procese de tot felul.

Ăsta era bietul Rico, găsit într-o noapte, de un cerşetor, întins cu faţa în jos, pe o conductă, la subsolul unui bloc. Tipul l-a găsit întâmplător, mâncând şobolani. Văzuse unul gata tăiat şi un cuţit plin de sânge.

Rico a murit din cauza unora ca el. 1

Şi ca mine. 1

Acum mă gândesc că merit celula asta. Poate merit chiai mai rău. j

Merit, pentru simplul fapt că nu am aderat la mişcările de stradă anti-SubstiTech. Pentru simplul fapt că nu am fluturai stindardul lor.

Liderii lor apăreau la televizor. Erau şi mulţi băgători d^j seamă, care se dădeau bine pe lângă orice curent nou. Credeai că ajung undeva aşa. Au băgat armata peste ei, pe străzi, şi ai „reprimat violenţele de stradă". Asta au zis. Au umplut d^ sânge oraşe întregi, în timp ce liderii vorbeau pe post. Vorbeau de moralitate. Moralitate pe dracu'. Nu de moralitate era vorba. Era vorba de bani. Şi de funcţii. Sperau să răstoarne sistemul Până la urmă, sistemul i-a răsturnat pe ei. Majoritatea ai intrat în partidul de la putere, sau în posturi bine plătite. ?

O cheie răsucită în broască, şi un chip cunoscut. în lumina orbitoare de afară, halatul alb al şefului de la revizii se ved^ greu.

— Hai, ridică-te. Fă-te-ncoa\

Nu e vocea lui. E o gorila, care tocmai păşeşte spre mine, **fn** celulă, cu o armă şi o pereche de cătuşe.

— N-are rost să încerci vreo şmecherie.

Ştiu ce au de gând cu mine. Şi poate o merit.

O să mă ducă la revizii, o să mă drogheze, o să pună pe eincva să-mi facă o fişă falsă ca să intru în primul transport, o HA ajung la destinaţie, şi gata.

Dacă o să-mi ceară o ultimă dorinţă, o să le zic să nu mă ţină în viaţă pe jumătate, într-un container criogenic din iubsolul vreunui client. Să mă omoare direct. Dar mă tem că n-ar face-o.

Nu rentează.

Melopee metalică m3|0p33 m374|lk4

FIRMA LUMINOASĂ CĂZUSE. Mockley's. Ultimele două caractere lipseau parcă dintotdeauna. Mockley căzuse. Firma spărgându-se în ţăndări, cu scântei ca im foc de artificii Ironic. Barmanul se prăbuşea o dată cu numele său, prins în nchimbul de focuri, prin fosta fereastră a localului. Clienţii de rfind plecaseră panicaţi, iar în haosul creat nimănui nu îi mai pftsa de el.

Ed era în toaleta bărbaţilor, rănit grav, activându-şi implantul de regenerare. Auzea rafale şi ricoşeuri metalice. Diversiunea lui Alice funcţionase. Ştia asta, şi aştepta după uşă, pregătit. Mai devreme sau mai târziu cineva urma să intre după el.

Alice se deplasa cu uşurinţă pe tavan. Junkerii n-o Văzuseră pe ea, ci doar mica grenadă EMP falsă pe care o aruncase. îşi dezactivă implantul de control pentru zonele adezive ale degetelor, aterizând fără zgomot pe umerii unui Junker. Două tăişuri. Un val roşu inundând podeaua. Capul Junkerului într-o baltă de sânge. Focuri de armă. Doi morţi într-o secundă, la viteza accelerată artificial a mişcărilor ei.

Un ultim Junker în picioare, trăgând. Foc după foc, Alice cădea neputincioasă cu câte un şuvoi roşu ţâşnindu-i în spate la fiecare fracţiune de secundă. Chaingun modificat.

Ed văzu uşa zburând înăuntru, aruncată de explozie. Ieşi prin fum. Capul unui Junker îl aştepta ostentativ în faţa uşii. Mâna cu Chaingun-ul implantat – în capătul opus.

După câţiva paşi, reuşi să distingă prin fumul gros rămăşiţele ei. Carcasa metalică ce adăpostise mica ei bombă internă. Metal contorsionat.

Creierul lui Ed intră într-un fel de buclă închisă. Poate ar fi preferat să leşine. Ţiuit continuu. Sensibilele lui implanturi

neuronale, acum dereglate de şoc, îl asurzeau cu o vibraţie metalică.

Noapte. Albastru. Oraşul fosforescent printr-un filtru albastru.

Zilele de odinioară, când Junkerii îi erau prieteni.

Noaptea în care ea îi trădase, lăsându-l să privească fix infinitul în care se pierdea. Pentru el, Alice fusese definiţia paradoxului. O trădare care îl costase, cândva, încrederea Junkerilor, şi acea noapte, în ploaia albastră. încă o mai căuta. Când aflase că ea lucra, de fapt, cu Alianţa, trecuse şi el de partea lor. Pentru a o apăra de Junkeri. Şi pentru a-şi recupera acel ultim fragment de ego. Avea să piardă mult mai mult.

— Pentru ce?

— Pentru o ştergere parţială.

— N-am voie. Nu pot să downloadez decât cu protecţie la scriere.

— Eşti medic! Ai jurat ceva, cândva! Fragmentele alea nenorocite îmi produc blocaje totale ori de câte ori îmi revin în memo...

Râmase cu gura deschisă, încercând să articuleze ceva. Tremura spasmodic.

Acul străpungea silenţios pielea.

Peste câteva minute Ed simţea patul metalic, rece în contact cu pielea.

Doctorul.

— Ai intrat într-un blocaj total. Te-am resuscitat, am făcut download-ul. Ştiu acum despre ce e vorba. Ţi le-am şters, cu toate că e interzis.

Pereţii metalici pătaţi, ruginiţi, arătau că de mult timp sala de resuscitare nu mai fusese folosită. Jacheta lui Ed atârna într-un cui şubrezit. Ameninţând să cadă. Făcându-l să se simtă în aceeaşi postură.

— Am găsit chiar mai mult. Ştiu pentru cine lucrezi. Ştiu tot.

Expresia feţei lui Ed trecu lent de la nedumerire la teamă.

— Acum trebuie să colaborezi cu noi. Altfel, totul o să se I |flc. E simplu.

Nu avea rost să se opună. Realiza că e deja prea târziu.

— Ai instrucţiunile primei misiuni în memoria inactivă. Or | J| treacă în cea activă primară când te vei trezi. *fî* Faţa

doctorului Wilson aplecându-se deasupra lui. Ceaţă. Faţa doctorului Wilson retrăgându-se în ceaţă. Retrăgându-se tmr-o mare albă de nori amestecaţi cu zăpadă murdară.

Alice venea încet către el, străbătând zăpada. Norii curgeau CU viteză în sens opus. O masă albă, două puncte negre. Venea, fntinzând lent mâna stângă. Dreapta era artificială, exact aşa gum o ştia Ed.

Ajunsese foarte aproape. Mâna îi era acum complet întinsă. Norii stătură o clipă pe loc; zăpada se topi. Ed întindea, la fftndul lui, mâna.

întindea mâna în aerul ceţos, alb.

Alice trecuse mai departe. Acum mergea repede, ca şi norii. Treptat, pelerina ei devenea albă.

Alb. Alice nu mai era acolo. Doar alb.

— Alianţa vrea Proiectul SEG. Nu trebuie să-l găsească, precizase doctorul. Dintre voi trei, doar Kamo a mai rămas viu şi nevătămat. Hacker-ul. Şi tu, bineînţeles.

Trezirea îl aducea treptat la realitate. Doctorul vorbea în mintea lui. O frază i se repeta supărător în cap: „Trebuie să-l omori, Ed."

Treptat, cu viteza scurgerii secundelor, mintea lui îşi revenea. Avea o senzaţie ciudată. De gol. De parcă încerca să *ho* gândească la ceva, dar nu reuşea. „Voi trei." El şi Kamo. Şi încă cineva. Oamenii Alianţei.

Smuci rapid din cap, maşina oprindu-se brusc. **Strada se** materializase din dârele albastre de lumină **împrăştiată la** derută, o derută calculată. Portiera neagră ieşea **treptat din** câmpul lui vizual, în noapte. Făcea analogii obscure, **conexiuni** nesigure. Ceva aproape instinctual îi spunea că **trebuie să ias&.**

Rece. Prima oară după trezire îşi conştientiza simţul tactil. Simţea ceva în spatele capului, împingându-l afară din maşină. Prima oară când îşi simţea ceafa. Ceva rece. Frica. Frica era rece, sau cel puţin aşa îi dictau, acum, lui Ed, instinctele.

îl lăsaseră acolo într-o stare confuză. Nu realizase pentru un timp unde se află. Dar ceva, o imagine familiară, îl trezi brusc din semi-conştienţă.

— Hei, Ed! Ce dracu' faci, omule? Dormi pe străzi? Hai încoa, se pare că ai mul...

Frază neterminată. Cuţit subdermal. Gri metalic, dispărând treptat pe fondul neşru al jachetei lui Kamo. Acelaşi cuţit subdermal. Din nou gri metalic.

Roşu.

Kamo, jos, într-o baltă de sânge.

Revenindu-şi, Ed realiză ce făcuse. Căuta satifacţia răzbunării în masa regretelor. Simţea, subconştient, o ură ascunsă pentru cel mai bun prieten al său, pentru Kamo.

Alice... Un nume care-i suna cunoscut şi care avea legătură cu toate astea. Dar oricât ar fi căutat, nu găsea nimic concret. Gol. Un gol care-l absorbea de fiecare dată.

Oraşul fosforescent printr-un filtru albastru.

Camera de hotel, în noapte. Patul cald. Pătura, ruptura între un mediu familiar şi unul ostil.

SEG. Totul începuse într-o noapte albastră, ca toate nopţile din NewTown. Un tip ciudat Mantie fixată pe substitutul epi- dermal. Moartea subînţeleasă. însă nu pentru el. O discuţie tensionată. Ecourile unei fraze prin noapte şi prin memoria lui Ed.

— E vorba de un proiect militar de ultimă oră. SEG. SenseExtended Ghoul.

Atunci plecase în lungul străzii infinite, confundându-se cu masa vâscoasă a întunericului. Oraşul fosforescent printr- un filtru albastru.

Plecase spre punctul de întâlinire la care fusese trimis.

Alb. Ani distorsionaţi în câteva secunde. Alice…

Film pe sistem vechi într-un oraş de provincie. întrerupt. Se schimba bobina.

Junkerii, o organizaţie constituită din foşti agenţi secreţi declaraţi morţi. Se folosesc de orice pentru a obţine totul. Fusese cu ei. Cu Junkerii. Ceva lipsea. Din nou se schimba bobina.

Trădase, sau fusese trădat. Alice... Junkerii erau acum duşmanii lui cei mai de temut. Alianţa vroia prototipul SEG. Cuvinte rătăcite:

— E un proiect mai vechi al armatei. Au deja un prototip. Va fi activat curând. Are modulul SEG implantat la naştere. Trebuie găsit înainte de activare. O dată activat, va fi, practic, invulnerabil.

Junkerii, Alianţa, cei doi colegi de echipă... ceva lipsea. Doi...,Kamo... şi încă cineva. Cineva foarte adânc ancorat în toate astea.

Patul era cald. Cineva cu intenţii nu tocmai bune se apropia pe coridor. Simţea asta. Se ridică din pat. Un bărbat înalt, plin de implanturi externe, intră pe uşă. Un Junker.

Ed nu se mai controla. Scăpase din propria lesă. în câmpul vizual i se desfăşură, neaşteptat, ca pe un monitor, o fereastră cu linii de text.

SEG ACTIVATION SEQUENCE CURRENT STATUS: GHOUL MODE – O N NEURAL EXTENSIONS – ON LOADING BRAIN LINKS L O A D I N G C O M P L E T E

Străinul se opri.

Amintiri. Mintea celui din faţa sa, supraînărcând-se. Fiind supraîncărcată. Moarte.

Ieşi pe uşă, semiconştient. Se îndrepta spre un loc anume.

Masa din laborator. Un loc cunoscut. Nu reuşea să găsească golul cu care se familiarizase. Alice. Noaptea aceea.

Amintiri foarte recente. HQ-ul Junkerilor, zburând în mii de direcţii. Nimicul de culoarea luminii şi a focului, extin- zându-se brusc, el îndepărtându-se.

F

Din nou masa, doctorul Wilson lângă el:

— Bun venit, Ed. Sau ar trebui să îţi spun SEG? Acum eşti de partea noastră. A Neuro-Lorzilor. Felicitări. Ai eliminat ultimul supravieţuitor din echipa de control local a Alianţei. Ai aruncat în aer HQ-ul Junkerilor. Epoca Neu poate începe. Ieri tocmai te-ai activat. Ţi-ai recăpătat memoria. Te apropii de perfecţiune, Ed. Eşti cel de care aveam nevoie. Prototi...

îşi aplecă chipul deasupra lui, amintiri revenindu-i. Alb, Alice, norii... albastru. Golul albastru. Alice ieşind din golul albastru.

Doctorul se opri, rămase blocat, apoi căzu scuipând fragmente vagi din cuvinte neînţelese. Supraîncărcare dirijată a memoriei.

Ed coborî privirea. Se ridică şi plecă. Din nou avea o ţintă sigură. Implantul îi acapara, treptat, mintea, îl făcea să-şi piardă controlul. Ed cel original, acea porţiune conştientă din el, se opunea. Dar nu-şi putea învinge propriile slăbiciuni.

Alice, imagini difuze.

în propriul lui corp, treptat, vechiul Ed începuse să moară. Mergând la sigur, privind în gol, pe străzile din NewTown.

In noapte.

Albastru. Oraşul fosforescent printr-un filtru albastru.

Cu preţul morţii Q pr372001 m0r72f|

TONY SPUNEA SĂ RENUNŢ. O spunea mereu, convins, temându-se să nu-i fie pătat orgoliul lui de maestru ad-hoc. A spus-o şi cu o zi în urmă, pentru ultima oară. „Vinde mufele..." Vorbele astea îi gâlgâiau afară, în valuri, pe gură şi pe nas, roşu, scârbos, jalnic, în timp ce cădea agăţându-se de braţul meu, iar tipii neraşi cu semiautomate în mâini se retrăgeau în fundal, cu o maşină neagră.

Nu l-am admirat niciodată pe Tony. L-am respectat cu sila, aproape că am îndrăznit să-l urăsc.

Moartea însă face ca toată apa stătută să se resoarbă, să se ascundă în pori, să nu se mai vadă. Şi toate se îmbibă şi încep să pută.

Puţise îngrozitor ziua de după moartea lui şi mă adusese, fără să vreau, aproape de hotarul trecutului ce-l ascundeam în mine. Mă găseam, şi nu voiam să mă mai găsesc. Nu voiam să mă găsesc pe mine, cel care obişnuia să se drogheze cu propriile-i senzaţii înregistrate pe o casetă pe care lipise.o poză de-a lui Camy. Eram la un pas de asta, şi de încălcarea regulilor meseriei de dealer, de excluderea din branşă. Mai bine aş fi rămas poetul ratat de sub flash-uriie electrice ale oraşului.

.. .Repausul ucide, dar chingile mă dor.

Şi vreau să scap de moarte, încet să mă omor.

Repaus ce m-absoarbe, otravă ce mă duce,

Dar chingile rău dor... repaus – şi ce dulce...

Ca şi cum mi-aş fi vândut mufele de copiere.

M-am lăsat undeva în integratele casetei prăfuite din sertar şi, în elanul inevitabilei rememorări, am derulat invers trecutul, în timp ce paşii mă purtau orbeşte pe străzile oraşului, spre acel loc, spre început...

Stelele mă priveau de sus. Stăteam în picioare, şi prin mine trecea urma lentă a fluxului urban de odinioară. Podul, cândva greoi, strălucind fără interes în noaptea fluidă, căpătase o nouă viaţă. Viaţa reconstruită a miştourilor de sinteză şi a traficului cu senzaţii.

Aici, nu departe de capătul podului, mă rătăcisem în noaptea în care Tony aştepta, fără speranţă, ca cineva să se rătăcească. De aici m-a luat şi mi-a arătat ce e dincolo de teancul uitat de poezii îndoielnice, nepublicate sau nepublicabile, dincolo de lumina şubredă a nopţilor pierdute cu o sticlă de Dolt printre tarabele cu neoane roşiatice, care găzduiesc poveşti despre Neuro-Lorzii din umbră.

Buzunarele îmi atârnau din nou, pline de mărunţiş cu care, din tot ce se găsea pe acolo, puteam cel mult să-mi iau un cablu de conectare. Aveam deja unul. Ca şi atunci. Tot ca şi atunci, dealerii cu trăsături mongoloide, mereu alţii, nu ştiau cine sunt. Nici nu arătam destul de ameninţător pentru a merita să-şi piardă timpul luându-mă la întrebări.

Diferenţa era că acum aveam la mine, comprimate pe două casete, ultimele plăceri şi dureri la modă, plus suficient de multe, cabluri şi mufe pentru a susţine partea de conexiuni a unui eventual război neu.

Dacă aş fi avut la îndemână un terminal public ca cele care pluteau cadaveric pe apa mată a râului şi dacă nu aş fi găsit nimic mai bun de făcut, puteam să rad cartierul de pe faţa pământului. Partea bună e că nici mie, nici paznicilor nu ne-a dat prin gând că aş putea-o face,

Mă plimbam fără sens în noaptea aia, printre dependenţii de impulsuri electrice, cu nasuri ieftine şi ochi naturali la mâna a doua, bio-modă de prost gust. Fatidic, o făceam ca un cumpărător care încă nu a semnat contractul pe casă, şi se învârte înjurai ei, în trecere. Aproape că făceam parte din indigestia socială a locului ăstuia. Limita nesigură se balansa scârţâind.

Sistemul vomită aici, pe podul recondiţionat şi pe acoperişurile clădirilor din apropiere. Iar noaptea scârbită priveşte în altă direcţie.

Pe şoseaua ce ducea înapoi acasă se auzea o melodie veche, greu de localizat, sub ţipetele alarmei unei maşini vandalizate.

Vocea, probabil feminină la origine, se tânguia cadenţat şi îşi dădea din când în când drumul, înalt, confîmdându-se cu agonia.

Acum, printre gunoaiele ridicate de vânt în jurul meu, mă gândeam cum ar fi fost dacă vindeam mufele, dacă mă apucam

de cracking, ca Tony. Dacă acum veneau şi după mine executorii unei firme mai mult sau mai puţin legale de la care avusesem tupeul să fur. Gum veniseră după el, într-o dubă neagră, cu semiautomate modificate.

Nu. Dacă era aşa, acum eram unde era şi el, cu atitudinea lui de mentor, dându-mi lecţii. Amuzat de gândul ăsta, mi-am continuat drumul şi am lăsat deoparte orice fel de alternative.

Realizam că merg acasă, că nu am unde altundeva. Că acolo aşteaptă casete goale, mufe de copiere, şi un aparat de înregistrări. Nu puteam trăi altfel. Sau puteam, dar nu-mi surâdea deloc ideea.

Ultimele acorduri distorsionate se pierdeau în zare. Alarma sc oprise şi cred că barmanul schimba piesa.

Fiorii ciudaţi care mi se scurgeau prin tot corpul mai aveau nevoie de nişte îmbunătăţiri ca să poată ieşi la un preţ bun. Urma să mă pun pe treabă, când mi-am dat seama că terminalul anunţa în gol un apel de înaltă prioritate. Probabil că repeta de mult timp acel „Bă, vezi că te sună cineva!" pe care i-l setasem. Nu mă interesa asta.

Când am răspuns, pe monitor n-a apărut nimic. Doar o voce si urmele ei tăcând pe buzele mele. -Tim?

— Depinde. Cine întreabă?

— Lasă stofa de gangster. Amândoi ştim că eşti un ratat fără Tony.

Aş fi vrut mai mult decât orice să închid. Nu mă întreb de ce n-am fâcut-o.

— Ştii, Tony a împuşcat doi iepuri dintr-o dată. Unul e chiar el însuşi.

Un beep, şi o altă voce.

— Tim? Sunt Tony.

— Cine?

— Tony. Auzi, cred că e timpul să afli mai mult. Vino pe pod, în capătul cu clădirea mare. Pleacă acum. Fără comentarii^

A închis şi, în limpezimea aerului ce ştergea în viteză geamurile maşinii, mi-am dat seama că nu zisese să vând mufele*

.1

Clădirea mare închidea orizontul. Nimeni nu ştia ce num$ avusese cândva acea aglomerare de metal parţial distrus. Er<

clădirea mare pentru toţi cei care aveau curajul sau neşansa de a ajunge până acolo.

Scheletul metalic şi craniile vreunor vechi generaţii dc boschetari îmi scârţâiau sub tălpi, iar cei în viaţă încercau *si* mă privească fix de sub păturile lor mâncate de ultimele molii experimentale eşuate.

O voce rupse golul: i

— De câte ori ai murit până acum, Tim? #

în spatele meu, nu departe, dar nici aproape, un om înaj cu mâinile încrucişate.

— Pe casetele tale, Tim, de câte ori ai murit? j

— Tu eşti contactul? \

— Ai încercat vreodată să truchezi moartea? Ştii cum e? j

Aveam impresia că nu mă ascultă. j

— Tu eşti tipul care mă pune în legătură cu... Tony?

— Cât mai costă o moarte prin împuşcare, Tim? Ai încercaţi

— Ce dracu' vrei? j

— Să ştiu dacă ai trucat vreodată o moarte prin împuşcare Sunt doar curios.

— Ce legătură are cu...

— Sunt curios... cât de realistă poate fi?

— Ai venit aici ca să-ţi baţi joc de mine?

— Nu, Tim, deloc. Spune-mi, există aşa ceva pe piaţă?

— Vreau să ştiu întâi...

— E în interesul tău, Tim.

— ... cu cine vorbesc?

— Cu cineva care te poate ajuta să faci bani graşi. Spune-mi.

N-avea rost să-l mai întreb cine e.

— Nu, nu există pe piaţă. A încercat un tip s-o facă, dar nu... nu a mers... era...

Pauză, cu boschetari îndepărtându-se.

— Cum era?

— Nerealist?

— De unde ştii?

— Am o casetă... Una pe care nu o vând. Şi nu o copiez. Una realistă. Reală...

— Camy?

— Oricine ai fi, da, Camy.

Tremuram o dată cu întunericul, şi regretam că nu aveam la mine o casetă cu ceva senzaţii tari, una care să mă deconecteze.

— îmi pare rău, Tim. Dar pot să-ţi ofer una reală, pe care s-o vinzi. Să ajungi cel mai celebru tip din oraş. De pe pod.

Desigur, îmi plăcea ideea de a ajunge cel mai celebru. Dar nu de pe pod.

— Trebuie să vii cu mine. Atât, Tim, să vii cu mine. Să te laşi pe mâna noastră. Şi să nu cumva să vinzi mufele.

înăuntru era lumină şi mi se înfigea în ochi ca după un an întreg de întuneric. Traseul fusese ciudat. Nu ajunsesem până atunci atât de departe de oraş.

în încăperea de la intrare nu era nimeni şi nimic. Pereţii avuseseră cândva o culoare. Era frig, parcă mai frig ca afară, şi calmul privea înăuntru, prin ferestre.

Vântul închisese ostentativ uşa, iar tipul care mă adusese aici şi care tot drumul nu scosese o vorbă, se apropie de uşiţa din capătul sălii.

Era ciudat să-l văd cum trăgea de clanţă, către tocul uşii, ca de un mâner.

r

Stăteam acolo, iar casetele cu impulsuri nervoase erau departe. Păşeam apăsat pe pragul unei crize, dar nu-mi păsa.

Uşiţa dispăru pur şi simplu, dizolvându-se într-o grilă dd pixeli şi scurgându-se într-o cutie montată în perete, în spatele ei j

Nu ştiu dacă m-a şocat mai mult dispariţia uşii sau faptUll că dincolo nu se afla decât un decupaj în zid pentru micul; dispozitiv. Dar îmi închipui că arătam ca atare, ceea ce l-ai determinat pe „contactul" meu să mă lămurească.

— Hologramă solidă.

Dacă n-aş fi fost sub presiunea lipsei casetelor cu senzaţii; de care îmi dădeam seama pe zi ce trece că deveneam dependent, atunci cuvintele spuse de călăuza mea m-ar fi băgat în ceaţă total. Erau primele lui cuvinte după, aş zice eu, o oră de tăcere, şi erau două cuvinte care, după orice logică admisă, nu puteau, sta împreună.

Nu ştiu când mi-am revenit. Priveam când cutia din perete, când pe el, încercând să înţeleg prea mult.

Când mi-am dat din nou seama, aproximativ, unde mă aflam şi ce se întâmpla acolo, am observat că din cutie se materializase altceva.

Ceva familiar. Imposibil de familiar. Căci în starea în care eram, uitasem complet de telefonul care mă adusese acolo.

Tony.

Mi-a vorbit mult, mult prea mult, şi am plecat, escortat de doi „băieţi răi". Cu promisiunea că mă vor contacta a doua zi, şi cu un stomac întors pe dos. îmi venea să vărs, acolo, pe loc, totul. Nu ştiu dacă am făcut-o.

Din tot ce-mi zisese Tony cu o zi în urmă, reţinusem doar că a fost reconstruit ca A.I., că metodele există, că nu au nimic de-a face cu Neuro-Lorzii, şi că are treabă cu mine.

Pulsaţiile electrice mă lăsau în urmă. îmi puteam da, încă, seama, că ultima mea zi ca dealer de senzaţii şi sentimente trecuse fără s-o bag în seamă. De acum, nu aveam decât să rămân un ratat dependent, sau să accept oferta lui Tony până nu era prea târziu.

Şi, cum încă nu o luasem prea clar pe prima cale, mi-am găsit luciditatea care să-mi permită să o aleg pe a doua.

La trei fix, în barul drogaţilor.

Era, încă de la intrare, unul din acele baruri în care se pun **IA** calc marile lovituri. Singurul loc, pe o rază de câţiva kilometri, (li care drogurile fuseseră legalizate. De la clasicul praf până |l) casetele cu impulsuri electrice. Locul în care, pe hârtie, JVindcau cei mai mulţi şi mai mari dealeri, dar în care, de fapt, BU se vindeau nici un sfert din „mărfurile" de pe piaţa cartie- **ÎUlui.** Asta fiindcă ochii atotvăzători ai legii se închid întotdeauna în faţa Podului.

— Barman! Trei Dolt cu praf de Escape! Un pliculeţ la flecare.

Cât de penibil eram, probabil, de unul singur, cerând trei ptthare.

i -Imediat.

M-am apropiat de tejghea, aşezându-mă pe scaunul liber de lângă două tipe intercablate, cum fusese înţelegerea. Barmanul Venea vag prin aburii degajaţi de flacoanele pline cu diverse lichide colorate mult prea aprins. îmi şopti ceva, peste cele trei pahare.

— Proiectorul e în paharul din mijloc.

Am stat puţin, am privit înjur. Nimeni nu-mi dădea atenţie, de parcă toţi ar fi ştiut că trebuie să nu mă vadă. Ar fi putut

IMIrca o conspiraţie pentru oricine nu ştia că sunt singurul client ucid de acolo.

Uşa de la W.C. îmi inspira încredere şi planul pus la cale de Tony mi se reconstituia în minte, din ce în ce mai puţin vag.

Cu încuietoarea uşii pusă şi orice drum de întoarcere închis, dinspre proiector pâlpâia în faţa mea un spot de neon. Holograma defectă căpăta formă.

— Nu te teme, Tim, moartea nu e întotdeauna un chin. Nu |j când te gândeşti la urmări.

i Tremură electronic, coborând şi urcând brusc vocea.

— Moartea ascunde mult mai mult. Nu ai nimic de pierdut fi, oricum, ai acceptat târgul. Ştiu că nu ai reţinuţ mai nimic din vorbele mele de ieri...

— Ce târg am acceptat?

— .. .aşa că am să-ţi spun, pe scurt, despre ce e **vorba.**

— De ce târg tot vorbeşti acolo? „ *

— Pe scurt... ■ '

Holograma vibra amorf, şi vocea o luă din nou razna pentru câteva secunde. ^

— .. .spre ce e vorba. Ca să te lămuresc, n-am intrat în nifci un conflict cu ăia care m-au omorât... p

— Care târg? Sau eşti o nenorocită de înregistrare?

— Nici un fel de neînţelegeri. Eu i-am plătit, Tim. E mult mâi mult decât crezi. Azi, moartea nu e o salvare pentru cei disperaţi. E o binecuvântare. Ce vezi acum, e înregistrat. :?b

— La dracu'.

Pâlpâia din ce în ce mai des. *

— O înregistrare făcută ieri. Din câte cred că ai reţinut, am fost reconstruit ca A.I., şi am tot ce-şi poate dori un suflet artificial. Crede-mă, moartea te va ajuta. Oamenii cu care ai intrat în contact sunt cei care m-au omorât. Nu personal, Tim. Sper că nu eşti atât de naiv încât să te temi de ei. Ştiu că eşti amărât şi că ziua în care ai să mori de supradoză e aproape. Tim; nici nu-ţi dai seama ce favoare îţi fac. Vei avea vânzări cum ri* ai visat vreodată. închipuieşte-ţi reclama. O moarte adevărată! înregistrată pe viu. Autor necunoscut, poate vreun fanatic care a purtat aparatul de înregistrări senzoriale până în ultima clipă, Şi nimeni nu va şti adevărul. Tim, nimeni nu va şti

că nici tii| şi nici eu nu am murit pentru totdeauna. Vei fi nemuritor, şi nici măcar nu vei plăti nimic. Este...

— Du-te dracu', Tony. Nu vreau nemurirea ta de doi bani.

Proiectorul muri izbit de perete. ^

Dincolo, în bar, ţipete vagi de panică prin muzica de neoprit

se îndepărtau către ieşire. Ultima mea clipă de luciditate s£ terminase, iar întrebările m-ar fi făcut să-mi administrez impulsuri mult prea puternice dacă lucrurile ar fi continuat să fie.

Trei împuşcături, şi un fior rece acaparându-mă. Sângele ud stropind peretele din faţă şi aşchii de lemn pe jos, prin ochii împăienjeniţi către sfârşit.

Bănuiam că sfârşitul e negru. |

.. • • – . *H*

...Repulsie

De măduvă şi voal de carne crudă,

De irizaţii palpitând prin pielea udă,

De sânge.

Dezgust

De viaţă ce se zbate-n agonie, De pori şi a lor revărsare vişinie, De sânge...

WIRELESS **wlr3|355**

STAU PASIV în noaptea ruginită, meditând, plănuind Următoarea mutare.

Nu pot înţelege cum oamenii, cândva, aveau terminale externe, nişte obiecte reci cu care se racordau la o Reţea atât (Ic lipsită de esenţă. Cândva, în Era Caselor şi în epoca Cy, când tehnologia externă era totul, lumea folosea terminalele astea. Erau mai multe reţele în paralel şi oricine putea deveni hacker peste noapte. Legendele despre Lurkeri şi Rogues se mai aud şi azi, în Epoca Cy-Neu. Evoluţia a fost marcată de războaie. Războiul Celor Şapte Case a însemnat sfârşitul feudalismului şi evoluţia tehnologică. Cibernetica a acaparat totul pentru o vreme. Apoi, adepţii doctrinei Neuro sau Neu, au încheiat epoca Cy cu alt război: Războiul Neu, o serie de bătălii mici, locale, ce a dus la scindarea celor cinci federaţii ale trusturilor. Se spunea că Neuro-Lorzii, legendara conjuraţie din epoca Cy, presupuşi urmaşi ai Casei Imoronn, doreau Era Neu şi au lansat acest război. S-a ajuns la un compromis. Trăim în epoca Cy-Neu, cum

o numesc unii analişti. Cibernetica e combinată fericit cu tehnologia neuronală. Micile grupări Neu care mai vor o înlăturare completă a prefixului „Cy" sunt repede eliminate de poliţie. Azi fiecare om e un terminal în sine. Osiris e A.I.-ul «uprem, care controlează reţeaua neuronală mondială. O reţea Vie. Toţi ne naştem sub semnul Neu, suntem educaţi psihic de mici pentru compatibilitate neuronală şi implantaţi cerebral pentru racordul la Reţea.

Sunt un hacker şi înţeleg Reţeaua mai bine ca alţii. Eu o **Văd** dinăuntru. M-am autoeducat psihic suplimentar. Creierul meu poate sparge protecţiile lui Osiris. Am un Crashield psi generaţie nouă, implantat de Doc, omul la care ne ducem toţi când avem nevoie de nişte chestii mai tehnice în cap. *Li* propriu. îl văd pe Osiris prin ochii lui, îi simt biţii. Dacă aş vrea, l-aş distruge. Oricare din noi, cei ce ne pierdem nopţile în barul Neu-Tek, l-ar putea distruge. Dar ne-am sinucide dacă am face-o. Avem alte scopuri. Unii vor bani, alţii doar se distrează... Eu vreau informaţie. Sunt un fel de poliţist clandestin, un neuro-cowboy într-un Vest Sălbatic suprapopulat. Caut piste agenţi corupţi, descopăr acţiunile mai obscure ale lui Osiris, şi acţionez. Mi se spune Justiţiarul... Mereu există cineva dornic să mă recompenseze pentru vreo misiune.

în noaptea aceea barul era gol. Jackie, barmanul burduşit cu implanturi, stătea plictisit, cu coatele pe tejghea, privind gol, jucând Crash! de pe noul lui modul psi. Cred că avea sistemiţfl de detectare termică pornit. Când m-am apropiat de tejghea s-a ridicat brusc din poziţia lui fixă şi ochii au început să priveasc| în jur, jocul oprindu-se automat. f

— Ce naiba cauţi pe-aici, Steve? Nu vezi că e gol? Tocmai îl egalasem la frag-uri pe King din New China! Sper că măcar ai de gând să comanzi ceva serios. N-am chef să pierd timpul cu. J

— Uite ce e! N-am venit aici pentru arcade-urile tale dl rahat, sau ca să mă îmbăt cu vreun Do-It dubios. Vreau infor* maţie, Jackie, informaţie... |

— Tu şi informaţia ta, Justiţiarule. Ai face bine să fii scurt, Doc mi-a pus nişte arme noi. I

— Şi mie un implant de dezactivare automată. Trag$ Jackie!

— La naiba şi cu Doc ăsta. Bine, capitulă amical Jackie, îţi dau ce vrei. Informaţie. Spune! -j

— L-ai văzut pe aici pe Willy Hoţul în ultima vreme? ? I

— Da, Steve, normal că l-am văzut. Doar e de-al nostru^

— Nu face pe prostul! Te-ntrebam dacă l-ai văzut prin baru ăsta.

— Nu, n-a mai venit de câteva zile. 11

— Când a venit ultima dată?

— Crezi că mai ştiu aşa ceva? n

— Da, Jackie, ştii! Spune-mi acum!

— Face cam cinci sute, Justiţiarule.

— Dă-te-n...

— încet, omule, încet... Lasă arma aia. Eşti nebun? Două iute.

— Bine. Ia-i. Dar ai face bine să spui tot.

— L-am văzut ieri. Era pe-aici cu nişte tipi în negru. Agenţi.

— Ce discutau, ce făceau? Spune, Jackie!

— Ştiu mai multe, dar vreau încă trei sute. Mă omori? Pierzi informaţia.

în tot acest timp folosisem, pe sistem automat, Crashield-ul. Nu necesita concentrare. Tipul avea cea mai banală protecţie eu parolă. Softul meu intrase în mintea lui şi o găsise.

— Pitbull! am spus atunci fără alte comentarii. Barmanul, blocat, în picioare, privindu-mă fix. Intrasem direct în mintea lui. Foloseam cel mai nou motor de căutare 93717. Aveam în faţă o listă ce se derula căutând detalii despre Willy Hoţul. Se opri la rândul „informaţie de trei sute de dolari, pentru Justiţiarul". Acces direct la memorie, înregistrare neuro-senzorială. Cu o sticlă de Do-It pe jumătate goală, cu toată gaşca în bar, îl vedeam pe Willy intrând. Jackie îl văzuse pentru mine. Doi tipi în negru în spatele lui. Jackie făcuse exact ceea ce aş fi făcut şi eu: activase implantul pentru izolare audio. Izolase discuţia celor trei, care, în zgomotul barului, Au s-ar fi putut auzi.

— Târgul a fost încheiat. Smith vrea banii, zise Willy.

— Osiris nu i-i dă. Asta e.

— Lasă-mă cu Osiris. Osiris e al vostru. Puteţi să-l controlaţi. De-aia sunteţi agenţi. Aveţi mecanismele de control informaţional implantate software, pe modulul central.

— Dacă ne atingem de Osiris suntem dezactivaţi, Willy. Smith vrea banii? Ştiu o bancă din care-i putem scoate. Dar ne vrem plata. Va trebui să renunţe la o parte din banii lui.

Willy şi unul din agenţi rămaseră tăcuţi, nemişcaţi, privindu-se în ochi. Celălalt îl privi în ochi pe Willy, rămânând în aceeaşi stare. Flash-uri, liste derulându-se. Agenţii căzură. Nimeni nu văzuse scena în afară de Jackie, care tocmai intrase în Crash!, pierzând imaginea barului şi evenimentele suspecte.

Jackie. La naiba cu Jackie!

Am fixat fragmentul incriminator în modulul meu de stocare. Şi am rămas în minte cu întrebarea: Cine dracu' ţ Smith? 4

Â

Deschisesem ochii în spatele geamului transportorului subacvatic în care eram de trei zile, sub somnolenţă controlat! neuronal. Păcălisem A.I.-ul maşinii pentru a ascunde traift sportul meu până în Asia. Eram în New China. Stabilisem o întâlnire cu ciudatul King, partenerul de Crash! al lui Jackie? care părea să ştie câte ceva despre agenţii Reţelei şi despr|j treburile lor dubioase. |

Un oraş oarecare din New China e la fel ca toate celelalt^ Străzile mă grăbeaţi, ameninţându-mă. Fum îngheţat. Linişte reziduală. Restaurantul chinezesc în care aştepta următoarea mea persoană de contact era plin de clienţi mai mult sau mai puţin ciudaţi, întrecându-şi boosterele musculare în partide dej skandenberg exagerate, care, de cele mai multe ori, se lăsau cu intervenţii medicale, sau sistemele neuronale, în dueluri psi p$ viaţă şi pe moarte. Orice era permis în New China. Am strigaft

— Hei, fraierilor,vrea cineva să se pună cu mine? ii

Era semnalul de recunoaştere. King garantase că nu va

avea urmări dure. x,

Toţi se pregăteuu să mă atace cu înjurături, pumni îmbunătăţiţi, arme subdermale şi emisii psi, când, deodată, căzură la, pământ. Singurul rămas în picioare era barmanul, care privea în jur, ca după ieşirea dintr-un soft ce necesitase concentrare totală. Spuse:

— Steve? Eu sunt King. Numele meu real nu contează. Am ceea ce vrei. Dar te costă. Termină cu Crashieldul ăla. Nu ţine. Sunt upgradat peste limita admisă.

— Cât?

— O mie.

— Cinci sute.

— Opt sute.

— Ţine. Spune tot ce ştii.

Smith. James Smith. E un nume fals. E unul din tipii pe| care-i cauţi. El a fost omul din spatele asasinatului. Willy era doar o momeală. A făcut figuraţie contra-cost. Nu e el asasinul,

Ilici Smith. Nu ştiu cine e. Dar Smith e omul de care trebuie să icapi. Şi dacă nu o faci repede, clientul tău va deveni următoarea victimă. Ţi-am dat adresa lui Smith direct în memorie.

Răsfoiam prin propria memorie, la „asasinarea lui Joe Keef. Aveam adresa lui Smith.

— Care e numele real?

— Nu ştiu.

— Ce legătură are cu agenţii Reţelei?

— Osiris a cerut moartea unui cântăreţ celebru ca să-l înlocuiască în topuri cu altul, o clonă limitată a Lui însuşi, un Om al cărui creier a fost „programat" de Osiris de la naştere. Când o să ajungă celebru, liniile de program se vor activa şi Va face tot posibilul să ajungă în faţa Preşedintelui vostru şi să-l asasineze.

— De ce ar vrea Osiris să-l omoare pe Preşedinte?

— Cred că am spus prea multe.

Căzu.

Pe uşa din faţă intră un tip cu trăsături specific asiatice, purtând pe corp o pelerină neagră, cu reflexii albăstrui şi pe faţă un calm desăvârşit. Scoase de sub pelerină un braţ metalic multi-funcţional.

— Ce încerci să afli?

— Ce cauţi aici? Ce i-ai făcut barmanului?

— Ce le-a făcut el tuturor. Dar... definitiv.

Nu aveam timp de discuţii. Am intrat în mintea lui pe care o accesasem cu Crashield-ul. Am căutat referiri la asasinat. Am găsit „asasinarea lui Joe Keef. înregistrare neuro-senzorială. Mă aflam, de fapt, se afla, într-un colţ întunecat al unui garaj de hover-vehicle. Pe tăbliţa de identificare a transportorului scria: „Personal HV: Joe Keef." Solistul intră pe uşa cea mare a garajului. Simţeam tensiunea calmă a celui a cărui amintire o derulam. Dintr-o dată eram în mintea lui Keef. Dar nu aveam control. Făcea parte din amintire. Lista memoriei lui Keef se încărca continuu. Metodă clasică de asasinat. Dar> ce-i drept, cam zgomotoasă. La un moment dat eram din nou în pielea

asasinului. Keef era jos, după ce uriaşe disperat, ţinându-se de cap. Willy Hoţul, partenerul meu de „muncă", apăru.

— Ce faci aici? Ce-i cu gălăgia asta? O să vină tot cartieru| cu tot cu poliţai.

— Asta vreau. Stai aici. Asigură-te că eşti văzut. Fii cât ma| credibil. Dispari la timp.

Aveam din nou în faţă lista amintirilor asasinului. Trebuia moară. Dar detectasem o breşă în scutul meu. Un Crashield triniil de asasin. Am iniţializat un Counter-Crashield. Din fericire, | funcţionat la timp. Lansasem deja un virus în memoria lui. f

Nu mai aveam acces. Asasinul căzuse. :j

Smith era un om normal, cel puţin aşa părea. Discutam d| vreo jumătate de oră cu el în camera lui de hotel din Beijin® Evitase orice încercare a mea de a trece la subiect. Se eschivj cu abilitate. Avea o protecţie solidă. Crashield-ul nu reuşise încă să pătrundă. |

— Cum te cheamă, James Smith?

— Cum mă cheamă? Ce fel de întrebare e asta?

— Willy n-a avut o acoperire chiar aşa de bună.

— Care Willy? Despre ce vorbeşti?

— Asasinatul, Smith. Cum te cheamă? De ce nu-ţi dă Osirişj banii? g

Detectasem un Crashield. Counter-Crashield-ul nu funcţicw na. Smith nu răspundea la întrebare. îmi veneau în minte amintiri ciudate. Nu-mi aparţineau. Erau false. Mă durea capul. Tare.

Eu, copil, într-un leagăn, într-o lume ca aceea despre care ni se vorbeşte în legende, cu vegetaţie, case mici, şi oameni fără implanturi. ,

Mă durea capul.

Eu, bătrân, privind în gol, în marea de oameni a oraşului, de pe o bancă ruptă.

Mă durea tare.

Eu, la liceu, la o oră de cibernetică în stil vechi, cu un prdl fesor care vorbeşte, cu toate că implanturile mele şi ali colegilor pe care nu i-am avut niciodată sunt de ultimă oră. 0

Mă durea îngrozitor. J

Simţeam că înnebunesc.

Eu, într-o cameră de hotel, la masă cu Smith. Smith privindu-mă fix. Totul se spulberă. i

Nimic. >m

Pereţii sălii erau metalici, curaţi. Cineva se aplecă deasupra mea.

— Momentan te-am imobilizat pe masa asta. Noi te-am recondiţionat psihic după ce te omorâse Smith. Acum îţi (minteşti tot, în afară de propria moarte şi de momentele false eu care ai fost supraîncărcat.

Cineva mă ducea către uşa sălii, deplasând masa. Eram pe **Un** hol ce părea că nu se mai termină. Când m-au eliberat m-am ridicat buimac. Nu înţelegeam ce se întâmplă. Vedeam totul ca pe o fotografie mişcată, făcută cu un aparat extern model vechi. I Mi se spunea că murisem.

Doi tipi solizi m-au dus într-o altă sală, unde se afla un Individ într-un costum metalic.

Uşa închizându-se în spatele meu. Cel în costum metalic fcice:

— Clientul tău a murit. Noi te-am recondiţionat, deci vei ʳ lucra pentru noi. îl vei omorî pe Mike Carlson, cel ce deţine

acum locul întâi în topuri. E clona limitată lui Osiris.

— Ce s-a întâmplat cu Smith? -A murit. L-au omorât agenţii Reţelei.

— Care mi-e misiunea?

— Află unde e Carlson, apoi omoară-l. Fii cât mai silenţios. Omoară-l fizic. Neapărat.

— Cât primesc?

— Nu primeşti. Noi ţi-am redat viaţa. Te putem omorî. Nu ai de ales.

Nu prea mă împăcăm cu ideea, dar avea dreptate: nu aveam de ales.

M-au dus cu liftul lor direct la prima mea persoană de contact: recepţionerul hotelului Black Wing, din oraşul-colonie New York, unde fusese cazat Carlson pentru ultimul lui concert.

Recepţionerul nu ştia prea multe. Şi, spre deosebire de cei de până acum, nu avea nimic de ascuns. Nu aveam nevoie de vreun Crashield. Tipul spunea tot.

— Da domnule, ieri a plecat în San Francisco.

— Mai e acolo?

Nu ştiu. Vedeţi, nu prea sunt la curent cu noutăţile ifj domeniu, nici cu turneul lui Mike Carlson.

— Mulţumesc Atât voiam să ştiu. fl

— O zi bună, domnule. ; Jj

San Francisco. O altă colonie. Una mai civilizată mM Panouri publicitare distruse. Mă apropiam de ele şi nu îmi apăj reau în faţa ochilor decât spoturi pentru tot felul de produse **M** care nu le cumpăra nimeni. Panouri sparte. Reclame incompletă

M-am apropiat de unul mai mare. "1

Peste câteva secunde eram într-o mulţime ce aplaud^ Cânta un solist pe care nu-l mai văzusem. Apăru scris:

„Mike Carlscm – turneul epocal al celebrului solist treci şi prin oraşul tău." O reclamă veche. Data de ieri. Scria m „pentru autografe psi sau retinale, interviuri şi amintiri noi pi lista dumneavoastră, Mike Carlson se află la hotelul The Shell!l

Hotelul se vedea în apropiere. Am intrat. Arăta mult prel bine, rupt din context, de parcă nu ar fi fost pe străzile pline dâ punkişti super-implantaţi ale coloniei San Francisco. Recepţio| nerul spuse mecanic: |

— Da domnule. Doriţi o cameră?

— Nu.

Mi se părea exagerat de luxos. Nu aveam de gând să mi comport la fel ca dincolo. Mă hotărâsem să fiu scurt. <j

— Atunci cu ce vă pot ajuta?

— Mike Carlson mai e pe-aici? i

— Nu, domnule. A plecat astăzi, de dimineaţă. j

— Unde?

— în Los Angeles. Domnia sa îşi încheie turneul cu o seri^ de concerte prin toate micile colonii. Mâine concertează în Los Angeles.

— Unde e cazat?

— Nu ştiu, domnule. Mergeţi acolo şi vedeţi panourile: Numele hotelului apare scris în spoturile publicitare. [3]

Am plecat destul de nervos, trântind după mine uşa luxosului hotel: '

Hover-Vehicle-ul de L A. oprise pe calea de legătură, într-un loc suspect. Cineva venea către mine, în întunericul nopţii. O siluetă străină mergând spre H.V. Se apropiase, când mi-a făcut semn să ies. L-am urmat la o mică distanţă de iflinsportor.

Am rămas şocat pentru câteva secunde: era Keef, sau, cel puţin, semăna bine.

Plecasem de la un asasinat. Acum ajunsesem faţă în faţă IU victima.

Vorbea în şoaptă, din teama, speram eu, reflexă, de a nu fi iU/it:

— Sunt Joe Keef. Neuro-Lorzii există.

— Ştiu cine eşti şi ce cauţi. Ei m-au readus la viaţă. N-am Voie să spun prea multe. Oricum, orice-ai face, nu-l omorî pe Carlson.

Fugi. Nu-l mai vedeam. Ghinionul meu atingea de data ista apogeul. Toate persoanele mele de contact dispăruseră brusc, lăsându-mă, la propriu sau la figurat, în beznă.

Am urcat în HV şi am plecat. Aveam un renume pe care trebuia să mi-l păstrez. Nu puteam rămâne aici prea mult. Nu ptitcam renunţa, nu puteam întârzia.

i închiriasem o cameră pentru o noapte în hotelul Beagle, IU bani foraţi dintr-un terminal al băncii coloniale. Terminalele fcftncilor primeau salarii mari pentru munca depusă. Dar profeţiile erau de-a dreptul penibile, shield-uri cu parolă.

Se făcuse noapte. în L.A. nu aveai voie să întârzii prea mult pe străzi. Hotelul era ticsit de clienţi de-o noapte, outsideri pc care coloniştii nu aveau loc sau chef să-i primească.

Aveam un implant subdermal în degetul arătător de la pAna dreaptă, implantat de Doc cu câteva zile înainte pe o **Utnă** babană. O armă laser şi un upgrade de regenerare a lăutului pentru rana rămasă în urma focului. Sistemul de ţintire termitea zoom şi trei spectre vizuale, inclusiv infraroşu. Era mplantat în globul ocular drept şi pe nervul optic.

Am închis ochiul stâng. Vedere în infraroşu, reticul, afişaj i distanţă şi coordonate. Zoom la maxim pe fereastra camerei 06 a hotelului L.A., unde era cazat Carlson. Un bărbat cu o ftască, întins pe pat, la lumina neutră a neonului. Era masca (letalică de vultur pleşuv, cu detalii holografice, din reclama de pe panouri. Cea cu care Carlson apărea în concerte. Avearri ţinta exact pe capul celui ce dedusesem că era Carlson. Când am tras, geamul din faţa mea şi cel de la camera lui Carlson aii fost penetrate instantaneu, ca şi masca victimei. Geamurile erau găurite, cu sticla lichefiată curgând fierbinte în jurtil orificiilor. Carlson căzu de pe pat.

Toată noaptea dormisem acolo, în camera 108 a hotelului Beagle. Ştiam că patrulele urmau să cerceteze camerele la ora aia. Mai avusesem de-a face cu situaţii ca asta. Copoii nu ştiai) ce-s alea implanturi subdermale. Căutau arme. Şi le căutaii ziua.

Până atunci, puneau pază la ieşiri, ca să nu scape nimeni» Alarma se dăduse. Dar poliţia Neuro venea mai târziu: Până şi ei se temeau de bandiţii oraşelor. Când apăreau, căutaii implanturile clandestine, subdermale. în general, orice implant intern, non-Neu, care nu figura în evidenţele lor.

Plecasem dimineaţa, cu degetul întreg – încă o dovadă ci Doc era un adevărat profesionist. Puteam să ies. încă m veniseră gardienii Neuro la intrări. ^

Priveam reclama de pe unul din panouri, reclama concertul lui Carlson.

Reclama neuronală. Cea mai revoluţionară invenţie în domeniul publicităţii.

Cum vor reacţiona fanii când Carlson nu va veni 1 i concert? Probabil se va afla de moartea lui înainte. Se va anul* concertul.

I-aş înţelege. Nimeni nu le va explica. Am fost un făi înrăit al lui Joe Keef. Un fan al punk-rock-ului. Aş fi deveni fară îndoială, un fan Mike Carlson dacă n-aş fi ştiut cine e, L-am omorât. Şi nu-mi pare rău. Nu era om. A fost o misiuni dar şi un fel de răzbunare personală. Probabil, apariţia lui Kedi pe autostradă, recondiţionat, uşor schimbat la faţă, era *4* diversiune de-a lui Osiris. I

De ce nu eram acum la cei care mă trimiseseră în misiune^ Nu mi-au spus nimic de întoarcere. Probabil că trebuia să *ml* descurc. Figuram ca decedat. Contul meu nu mai exista îi creierele terminalelor bancare. H

Lângă mine, o discuţie între doi poliţişti. I

— Ai fost înăuntru? 'ţ

— Da.

— E în regulă?

— Doar un geam spart, la camera lui Carlson. Tipul e întreg. Cu tot cu mască.

Asta întrecea orice aberaţie pe care o auzisem vreodată. îl omorâsem. Nu putea fi holografic. Nici vreo proiecţie Neu. Fusese Carlson în carne şi oase. Recepţionerul zisese că nu era nimeni altcineva acolo. Era cameră de o persoană. Şi cine ar fi purtat masca aia, în afară de Carlson? Era Carlson. îl omorâsem pe Carlson. Dar poliţiştii ziceau că e întreg.

Dintr-o dată, vedeam cum se retrage toată paza. Zona era sigură.

Camera lui Carlson era destul de sărăcăcioasă. Probabil, cel mai mare lux pe care-l putea oferi un oraş-colonie ca L.A.-ul. Trăsesem jaluzelele şi oprisem neonul. Vedere în infraroşu. Dacă cineva intra, eram în siguranţă. Trecusem de încuietoare cu un Crashield pentru sisteme electronice, apoi încuiasem în spatele meu.

într-adevăr, nu era decât o spărtură în geam. Dar patul avea alte cearşafuri. Le ţinusem minte perfect pe cele din noaptea trecută. Undeva, pe peretele opus geamului, se vedea, în infraroşu, o zonă cu o temperatură exagerat de mare. Am pus mâna. Ardea. Nu era urma laserului meu. Era prea mare. Cineva ştersese ceva, cu un laser termic de mare putere. Ceva mare.

înţelegeam. Probabil că îl scoseseră pe Carlson şi curăţa-seră petele de sânge de pe perete. Schimbaseră cearşafurile din acelaşi motiv. Muşamalizaseră asasinatul. Mai mult ca sigur că aveau de gând să găsească vreun motiv stupid pentru dispariţia lui. Nu ar fi recunoscut că paza lor a lăsat să treacă vreo armă în hotelul alăturat. Paza Neu nu exista în L.A. Nu aveau bani pentru asta.

încuietoarea electrică se auzi. Cineva forma un cod. Intră. Stăteam într-un colţ în care lumina eliberată de deschiderea uşii nu-i permitea nici lui să mă vadă pe mine, dar nici mie pe el, din cauză că priveam în infraroşu. închise uşa. încuie formând cifrul. 4785. Era cu spatele. Nu-l vedeam la faţă. Dar, după pauza pe care o făcuse la intrare, după nesiguranţa mişcărilor, aş fi zis că era mirat. Era normal să fie mirat. Jaluzeaua er$ trasă. Beznă.

|

întoarse faţa. Se îndrepta spre mine. De fapt, spre între* rupător. Pentru un moment, am rămas blocat, cu toate că nu-nt| stătea în fire. Purta masca lui Carlson. |

Se opri în loc. Crashield-ul pătrunsese. Căutam „moartea lui Mike Carlson". Nu era. Am cerut „Mike Carlson". Cea mal recentă amintire era „Mike cel fals. Şmecheria a mers.'| Stupefiat, am rulat-o. înregistrare neuro-senzorială.

— Mike, spuse un poliţai, a mers faza.

— Care fază?

— Dublura ta. Tipu' ăla fals. A murit.

— Bine. Deci cineva mă caută. Ia-l de-acolo, şterge urmele şi zi-le că nu-i nimic, că e alarmă falsă.

Atât. Din nou lista amintirilor lui... Carlson. Era Carlson. Eu omorâsem un fals. "f;

Eram pe coridorul ciudat al celor care mă angajaseră. Ameţeală post-mortem. Simţeam ameninţarea în aer. Era exact stilul lui Osiris.

Pe adevăratul Carlson îl omorâsem cu un virus psi, în camera lui de hotel, apoi îl împuşcasem cu implantul din deget. Trebuia să-l omor fizic.

Doi tipi mă duceau la uşa sălii principale.

Omul în armură metalică era acolo, dar fără mască. Smith. Deja mă aşteptam la orice, aşa că nu m-a luat prea mult prin surprindere.

— Bravo, Steve. Ne-ai ajutat enorm, zise Smith, zâmbind sarcastic.

— Smith. Nenorocitule... Deci nu Carlson era copia...

— E mai rău decât crezi, Justiţiarule. Vei afla la timp. Până atunci, ţi-i prezint pe aliaţii mei.

Willy, Jackie şi asasinul lui Keef apărură pe o altă uşă. Mă aşteptam să-l văd şi pe Keef, dar nu era. Smith continuă:

— Neuro-lorzii ăştia mereu ne strică treaba. Nu şi de data asta. Nu-l mai recondiţionează ei, doar are capul găurit.

Aveam o ştire de la postul la care mă abonasem. îmi venise flash, pe modulul de stocare.

„Seria neagră a crimelor în show-biz continuă. Mike Carlson a fost asasinat în L.A. La autopsie, s-a făcut o descoperire senzaţională: Sub celebra mască a solistului se afla nimeni altul decât celebrul Joe Keef, despre care se credea că a fost ucis acum o lună."

WRLS || Ofertă specială 0ph3r74 5p3cl4|4

MĂ PUTEAM NUMI un fraier desăvârşit, boboc până-n măduva upgradată a oaselor. îmi pierdusem aproape toţi clienţii şi duceam lipsă de acel „ceva", care variază de la tupeu la arme de foc şi de care ai nevoie ca să-ţi elimini concurenţa neloială.

Cu toate astea, în West District nu poţi să nu faci trafic cu ceva, indiferent cu ce. Eu, unul, preferam implanturile. Era treaba cea mai „curată", bună pentru începători ca mine. Oricum, n-ai şanse dacă nu mai strecori şi câte o , jucărie" (respectiv înregistrare neuro-senzorială porno trucată, cum am zis eu când de-abia intrasem în branşă, declanşând hohote de râs ironic şi un „mai ai multe de învăţat" spus cu un aer ce se

voia înţelept), sau câte un pachet de senzaţii tari, numit de unii drog, de alţii stupefiant, iar de noi Neuscape.

Strada se termina aproape în beznă, capătul ei pastrându-şi distanţa faţă de mine pe măsură ce mergeam.

A căuta capătul străzii 69 seamănă pe undeva cu o încercare temerară de a atinge linia orizontului.

Aerul se încăpăţâna sa tacă de fiecare dată. Aşa arăta strada pe care azi mă plimb între punctele de întâlnire. Am învăţat că nu e bine să laşi clienţii să se vadă între ei.

Şi am mai învăţat că traficul cu implanturi nu e doar pentru începători.

Mi se spune Doc şi sunt cel mai renumit dealer din zonă, singurul care face şi partea de montaj.

De la o vreme, nu mă mai complic cu jucării. Am, totu|| tehnica, şi am de gând să scot ceva nou pe piaţă. E vorba jl povestea celui mai ciudat dintre clienţii mei, pe care l-am întâii» pentru ultima oară lângă un tomberon, într-o baltă de sângJ cu pieptul găurit în stil vechi.

El era Steve „Justiţiarul" şi asta e povestea lui, pe cai® crezi, sau nu, n-am trucat-o cu nimic. m

Cumperi? Nu te-ai hotărât? Aha... Vrei o mostră... Păi, M vedem... *

Chestia aia cu Smith, cu ăia doi cântăreţi. De ce nu? Da, **deci** o ştii. Ştii ce-a urmat dup-aia? Nu?

Atunci scoate protecţia de pe modulu' de transfer. 9 pregăteşte-te...

înregistrare neuro-senzorială

Patul nu era cu nimic mai moale decât o talpă de bocaiM contrafăcut. Unul nituit. Poate că n-ar fi fost chiar aşa dacă J eu mi-aş fi permis să fiu relaxat. Vedeam şi acum ochii ieşii din orbite ai lui Smith căzând în agonie, luminile de alarmll prin softul de protecţie al turelelor – limbaj de asamblară Trapa de ieşire. •••• ^m

Pe vremea când umblam ca un ratat prin baruri, căutân| informaţie, nu m-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Acum aiţj redevenit ca atunci, şi nu sunt sigur că am fost cu adevărat în star^J Mi-era lene să citesc şi să completez toată fişa de internar| voluntară şi poate că-mi era, oarecum, teamă să semnez acol$ unde scria: „Accept, pe propia-mi răspundere, sa-

mi asuni toate prejudiciile morale şi materiale ce ar rezulta din internare^ voluntară în sanatoriul Lasţ Hope." %

Prietenii mă făceau să fiu sigur că am luat-o razna, că n-arai dovezi. Ziceau că, dacă am, să le duc la poliţie. Cum să le spuî băieţilor în albastru că eşti un hacker de profesie care a descoperit o conspiraţie? Te-ar aresta după primele cinci cuvinte.

Aşa că am renunţat şi, într-un târziu, am înţeles că surit destul de sănătos ca să mă consider nebun.

Un singur lucru rămăsese clar: îmi trebuiau dovezi, pistei şi totul legal. Asta, dacă vroiam să-mi acord o ultimă şansă înainte de a fi forţat de propria-mi convingere să semnez fişat

Treaba s-a rezolvat relativ repede. Cu puţin noroc şi ceva mai mulţi bani, l-am convins pe un şmecher de prin cartier, al CArui nume l-am uitat, să facă treaba murdară. în noaptea celei dc-a treia zile, patul era mai moale, iar eu aveam prea multe piste. Băusem destul Do-It încât să plec pe toate odată, aşa că m-am culcat şi m-am trezit într-o nouă zi. Nouă şi, cel mai important, diferită. Diferită de zilele în care dimineaţa îmi ftipca coşmarurile sanatoriului şi chipul lui Smith delirând.

Viaţa era mai roz.

Prea roz.

Nu-i nimic, asta se rezolvă când încep căutările, mi-am zis, şi am despachetat arhiva cu fişiere suspecte.

Nume. Tâmpitul strânsese o bază de date cu toţi americanii pc nume Smith înregistraţi la Osiris în ultima vreme. Bineînţeles că trei sferturi erau nou-născuţi, iar restul – şobolani de canal săltaţi de poliţie. După o oră de lucru ajunsesem să fiu sigur că cel pe care îl căutam va fi exact ultimul, asta ca să-mi motivez continuarea căutării.

Nu era ultimul. Nu era deloc. De fapt, trebuia să mă gândesc că Osiris s-ar fi aşteptat la aşa ceva şi că, dacă l-ar fi înlocuit sau l-ar fi clonat pe Smith, i-ar fi pus alt nume.

Presimţirea îmi spunea că nu voi găsi nimic nici în lista de fişiere suspecte furate din bazele de date ale autorităţilor, încăpăţânarea însă îmi spunea să încerc. Şi, ca la orice detectiv, încăpăţânarea avea câştig de cauză.

Nume de programe ultra-secrete îmi umpluseră câmpul vizual. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să dau o lovitură de stat cu tot ce aveam acolo. Dar nu, asta era o treabă neimportantă pentru

mine la momentul ăla. Nu căutasem „Smith", fiindcă, în mod sigur, aş fi găsit jumătate de listă (atunci îmi dădeam seama cât de inspirat a fost tipul ăsta când şi-a pus un nume atât de comun). Cuvintele cheie pe care plecasem erau „Joe Keef.

Indiciul găsit mă ducea direct în laboratoarele dezafectate din L.A.

Intram ca un spin într-o rană deja deschisă. Din păcate, îmi plăcea să fiu subtil.

Tot ce mă ajutase din maldărul de date primit fusesdj referire, mult prea vagă pentru oricine altcineva, la eliminai» lui Joe Keef şi a eventualelor lui clone. Era un comuni» primit la nivel înalt şi am dedus că punctul următoarei razijB aici, sub oraşul-colonie L.A. i

Capacul de canal nu prevestea nimic bun. Când intri direJ între şobolani, vei fi mâncat. Asta, dacă nu eşti şi tu unul. fii nu eram, însă aveam destui bani la mine. «

Băiatul care i-a luat avea, cred, vreo cincisprezece ani <1 fizic, vreo treizeci ca experienţă de viaţă şi vreo trei ca inteţi genţă. Pielea îi era impregnată cu fum toxic şi cu mirosuri* deşeurilor care circulă prin ţevile din zona industrială. Dar nu eram în zona industrială.

Vocabularul îi era limitat la câteva zeci de cuvintJ majoritatea deformări într-un argou extrem de rar. M

— Hai, sefu'! Jj

— Unde? 1

— Jos. m Ridicarea capacului de canal lăsă lumina de afară M

trezească la viaţă subteranul pentru câteva secunde. Ap<J rămase ca lanterna cu halogen să dezvelească locul, din bucăţi Am mers atunci vreo două ore, timp în care am fost lu2 la întrebări de câteva ori de diverşi prieteni de-ai „ghidului meu, pe care acesta i-a îndepărtat repede cu câteva fraze scurte mereu aceleaşi, sintagme greu de reprodus.

La un moment dat, m-a izbit mirosul acela de guno industrial, identic cu cel care îi ieşea din haine, din piele şi dij gură. Şi cred că şi pe el, căci a spus scurt, ca de obicei: |

— S'tem 'proap', şefii'. \ După câteva colţuri şi porţiuni de mers ghemuit pe su|

conducte (cred că era drumul cel mai scurt), am intrat întri ceaţă verzuie, cu nuanţe galbene, ce se deplasa într-un

sens clai şi se pierdea, treptat, într-un fum ambiguu. Venea dintr-o gui de aerisire. J

— Aicea.

Nedumerirea ţinu câteva secunde. |

— Pe unde?

Nici un răspuns. i

— Pe unde intru?

Nimic.

Plecase cu banii şi cu lanterna. Iar eu nu eram pregătit să (flor, aşa că nu m-am întors după el.

Gândurile toxice de moarte neremarcabilă mă sufocau înaintea aburului. Şi aburul era gros.

Porţiunea aia de zid decupată îmi desfăşura în minte mai puţine moduri şi şanse de a fi ucis decât întoarcerea. Am luat-o, îeci, pe unicul drum posibil şi mi-am ţinut respiraţia. Mi-am ţinut în frâu procesele mentale ce-mi puteau aduce moartea. **M**-am abţinut de la o ultimă rememorare şi înregistrare neuro-senzorială a celor mai importante momente din viaţa mea.

Şi nu am făcut-o degeaba.

Târâtul prin aerisire, prin aburul industrial, nu m-a dus într-o hală plină de turele de protecţie, nici în spatele vreunui paznic sau în ascunzătoarea vreunei bande mafiote. Nu, şi nici nu mă aşteptam la aşa ceva.

Vasele de clonare, în majoritate sparte, erau înşirate şubred pc lateralele enormului hol, printre cablurile în care vântul se împiedica permanent. Locul arăta ca o enormă sală de tortură, din care lipseau scaunele aliniate în dreptul deselor piederi de apă din conductele de pe tavan. Picăturile plescăiau spăr- gându-se în stratul gros de ceaţă artificială de deasupra podelei. Priveam în jos şi nu-mi puteam vedea cizmele, nici venele electrice smulse din carnea instalaţiei. Şuieratul amplu încerca în zadar să spulbere pâcla.

Mă îndreptam, dar nu ştiam încotro.

Undele sonore ricoşau din ziduri, acoperindu-se reciproc. Mii de sunete, fiecare pierzându-se în toate celelalte. Şi, totuşi, ceva aparte. Ceva ce nu avea de-a face cu spaţiul în care mă aflam. Sau avea. Nu atât cu spaţiul, cât cu scopul pentru care mă aflam acolo. Căci aveam, totuşi, un scop.

Uşa din depărtare se izbea în gol, cu o continuitate întreruptă aleatoriu, iar urmele de viaţă ce încă mai pluteau deasupra aburilor se pierdeau în zbaterile ei.

Mă apropiam cu paşi rari şi silenţioşi, undeva între furişare şi teamă.

Ricoşeurile se întregeau. Se recompuneau în fraze încă întrerupte, din ce în ce mai coerente.

— In ce sală?

O altă voce se pierdu pe coridoare şi zgomotul de paşi îi acoperi ecoul.

*

Cei trei ajunseseră în faţa uşii. Erau prea mulţi pentru a-mi permite o confruntare Neu. Cu un zgomot victorian, placeţ metalică, groasă, pe alocuri îndoită, se ridică. ,f|

Acelaşi peisaj comun pentru un oraş-colonie, atât de comun încât nimeni să nu creadă că aici, undeva în inima canalizării urbane, există ceva de interes major pentru nişte atât de înalţi slujitori ai lui Osiris.

Ecourile rămăseseră undeva în spate, pe coridoarele înguste şi întortocheate şi în puţul liftului de serviciu, pentru ca acum să revină. Hala în care intraseră era, cred, genul de încăpere în care te aştepţi să fi fost cândva un lăcaş de cult clandestin. Cred* pentru că nu am avut ocazia să văd. Uşa s-a închis înainte ca eu, proaspăt ieşit din umbre, să trec dincolo. Iar maneta rămăsese aruncată pe undeva, pe jos, de cealaltă parte.

îmi rămânea să contemplu flash-urile neregulate ale fostului ultim neon de pe tavan. Şi să-mi dau seama dacă vechea instalaţie era destul de nouă pentru a avea şi sisteme digitale, controlate de Osiris, pentru deschiderea uşilor.

Avea. Mai bine zis, avusese.

Mi-a luat cam zece minute să găsesc creierul conservat folosit drept terminal şi cam tot atât să mă plimb prin singura hală încă fimcţională a clădirii pentru a-mi da seama că fusese oricum prea târziu. Aici, pierderile de apă, ceva mai rare, picurau pe capacele aşa-zis transparente ale cuvelor. Din loc în loc, mai vedeai câte un exemplar neterminat mort demult, al cărui miros se confunda în ambientul general. Asta, în cuvele cu spărturi suficient de mici pentru a nu fi observate când s-a făcut închiderea halelor. Nu m-a interesat niciodată cine şi de ce mai folosea instalaţia asta.

Mă plimbam prin ceaţa la fel de groasă ca şi până acum, dar fără cabluri lingând podeaua, şi căutam ceva care să dea sens căutării. Am găsit, în schimb, ceva ce dovedea lipsa de sens a acesteia.

Una din cuve fusese spartă violent. Un ciob mare căzuse înăuntru şi se înfipsese în carnea udă a organismului de fază medie ce se afla acolo. Sângele fusese spălat de apa care curgea şiroaie de sus şi băltea acum la picioarele incompletului Joe Keef.

Fusese, până acum câteva minute, singurul corp ţinut în viaţă, poate motivul ascuns pentru care instalaţia de clonare nu fusese demontată. Cineva nu vroia să-l lase să moară. Şi asta pentru că altcineva îl tot omora.

Din câte mi-au arătat informaţiile primite în zilele care au urmat, de la diverşi anonimi lefteri, Joe Keef ştia ceva. O problemă era că nu ştiam ce, iar una şi mai mare era că nici el nu ştia. în bazele de date ale lui Osiris, absolut toată memoria non-vitală a tipului figura în zona latentă, iar accesul era blocat.

Dădusem de o urmă, de un tip care luase parte la închiderea laboratorului şi care nu era înregistrat cu nici un fel de upgrade. Hai să fim serioşi, nu cred că mai există cineva care să folosească protecţii de generaţie veche, sau o capacitate de memorie activă atât de mică.

Mike „Freddy" Williams era în afara oricăror legi privind implanturile. Probabil că-l tolerau, pentru că lucrase cu ei. De afară, vitrinele neu setate pe transparenţă totală îl făceau să arate ca un peşte născut în acvariu. Printr-un fel de înţelegere tacită, magazinul lui de upgrade-uri era ocolit şi de controale, şi de grupările Cy.

Nu ştiu dacă avea picioare, dacă nu cumva era prins de un scaun sau făcea parte din tejghea. Când am păşit înăuntru, s-a întors surprins şi a rămas puţin pe gânduri. Mă aştept să fi ştiut de ce eram acolo. Oricum, nu a spus-o.

— Freddy?

— Cine întreabă? t

— Eu. Suntem prieteni atâta timp cât spui tot.

— Bă, ai grijă cum vorbeşti cu MINE!

— De ce? Fiindcă te-au lăsat în libertate ca să taci?

— Ce-ncerci să zici?

— Să nu faci pe şmecherul, amice. în caz că nu ştiai, au făcut varză ultima cuvă. ,>m

— Ce cuvă?

Dacă ar fi fost capabil de o mimică a feţei, sau dacă nu al fi avut output-ul vocal controlat, ar fi ezitat.,m

— Joe Keef. Clona pe care v-au pus s-o lăsaţi acolo era Joe Keef. De-acum, poţi să le spui să-nchidă. t

— Mda. Se schimbă treaba. ;f

Uşa culisă în spatele meu. 4

— Sal'tare omule! ţ

Clientul care intrase era unul din afonii Neu, care ţin cu

dinţii de bio-modă. Un.om care a fost izolat de lume în ultimele luni l-ar fi considerat amfibian. Pariez că toată cantitatea aia de pigment îl costase cât salariul pe o lună al unui termina} public. Să nu mai punem şi branhiile la socoteală. t

Căzu brusc, panicat, încercând să bolborosească ceva în timp ce se strângea de gât cu propriile-i mâini. Crashield-ul meu trecuse în mai puţin de o secundă. #

— O să-şi revină după ce o să aflu de la tine tot ce-mi trebuie. Apropo, fii sigur că o să aflu ce e de aflat până intră Crashieldu' tău la mine în cap.

— Nu cred...

Undele sonore se topeau o dată cu aerul din jur.

Ştiam că am ceva de rezolvat. Nu ştiam ce şi credeam că nu ştiusem niciodată. Mă ridicasem de jos, din stradă. în faţa ochilor – o explozie de lumină lichefiată. HV-urile mă ocoleam Ceva îmi spunea că asta se datorează unui sistem automati că ar fi trebuit să cunosc problema în detaliu.

Semi-întunericul segmentat fin de luminile oraşului mă deruta, iar singurul lucru după care mă puteam ghida era instinctul rămas. Prima uşă se arăta străină, dar greu de ocolit într-o asemenea situaţie. Localul era plin, eu nu cunoşteam pe nimeni. Ar fi trebuit să-i cunosc pe toţi.

Păşind orbeşte către tejghea, încercam să-mi răsfoiesc memoria latentă şi obţineam doar o mică fereastră de eroare.

Un braţ din substitut muscular gri, rece şi prăfuit, îmi apucă pieptul.

— Bă! Care...

Am constatat că trei sferturi din perechile de ochi pierduţi din jur mă priveau.

— Linişte! se auzi o voce pe modulul meu de transfer. Ai făcut-o de oaie. Iar.

Mâna mă lăsase, iar sursa vocii era neidentificabilă în mulţimea informă.

— Ieşi. Ai zece secunde să fugi şi să te pierzi în mulţime.

Trupurile greoaie din jur păreau un organism unicelular.

Individual, nu puteam şti de cine să mă feresc. Speram doar ca vocea care mă ghida să nu-mi vrea răul. Oricum, binele nu mi-l vroia nimeni.

Uşa lăsă întunericul rupt de afară să pătrundă. Acea străduţă lăturalnică era prea departe de măreţia luminilor metropolei, din câte îmi spuneau fragmentele de memorie generică accesibile. Oricât încercam, memoria latentă rămăsese într-o pasivitate infailibilă.

îmi dădeam seama cât sunt de jalnic, fugind, disperat, dintr-un bar, în plină mulţime.

— Bun... Ai scăpat.

— De cine?

La intrarea în pasajul umed se ridica o cortină densă de praf şi transpiraţie evaporată. Priveam fix în faţă, şi mă întrebam de ce sunt acolo. Ştiam doar că trebuie să fiu acolo. Nu şi de ce.

Un om înalt, cu un chip greu de distins dincolo de geamul semi-transparent al substitutului cranian model nou, din plăci metalice articulate. Păşea clar, aparent forţat, şi vorbea. Trăgând încă o duşcă din obişnuitul meu Do-It, încercam să-i disting vocea printre gâlgâielile lichide din interior.

— Hai. Nu te teme.

Am mers, n-a contat, n-am vrut să vin, n-am vrut să nu vin. Am venit. M-a dus undeva, într-un intrând dubios, şi a urmat o discuţie ambiguă cu cei de acolo. întreruptă, cred, treptat, tăiată din urmă, în memoria recentă. Ştiu că mă lăsau să ascult şi că, la un moment dat, trebuia să mă fi lămurit. Eu nu reţinusem suficient pentru a lega logic trecutul extrem de apropiat, gândurile rămăseseră într-o ceaţă solidă, inaccesibilă. Am daf din cap. i

— Bun. Vei veni mâine, să-l vezi. Ţine cârpa asta, ca sănii uiţi. ,

Mâna îmi tremura de frig pe o cârpă udă cu o inscripţe p| care mi-era lene s-o citesc în timp ce paşii mă ghidau afară^ nepăsător, lăsându-i pe presupuşii mei interlocutori să se piardă în urmă. Pasajul să fie lăsat la locul lui.

Sincer, nu-mi păsa şi nu-mi părea că ar trebui să-mi pese. Din fericire, nu m-am obosit să arunc cârpa.

Conductele se urcau pe ziduri, cu aburul ţâşnind zgomotos. Eu mergeam scârbit în faţa celor trei, cu buzunarul stâng al jachetei întors pe dos, scos afară, toată apa îmbibată în el scurgându-se, şi cu cârpa în mână picurând slab. Nu-mi dădeam seama decât că sunt penibil, în ultimul hal.

Probabil tipul de după conducta groasă din capăt ar fi trebuit să fie contactul meu. Puţin îmi păsa.

— Tu eşti Steve...?

— Justiţiarul, am completat cu lehamite întârziată. Cred că tipii aştia au o pasiune pentru instalaţii vechi.

— Nu ştie despre ce vorbeşti, Joe, mă scuză cu milă firească unul din cei doi.

— Ah, da, uitasem. în caz că nu ştii, memoria ta e ca şi inexistentă. Practic, ea durează cam o oră, şi se pierde lent. Tot ce trece în memoria latentă, inclusiv lucrurile la care nu eşti atent, devin inaccesibile. Asta-mi făcuseră şi mie. M-au reparat. Mersi, băieţi, privi către cei doi. O să te repare şi pe tine. Nu- ţi fă griji. Am uitat să mă prezint: Joe Keef.

întinse mâna, apoi şi eu, fără mirarea vreunei revelaţii. Nu mă interesau revelaţiile.

— Steve, „Justiţiarul".

— Trebuie să fii foarte atent. Nu ştiu dacă o le să fie uşor să-ţi deblocheze memoria latentă.

— Zi.

— Ideea e că tu trebuie să afli ce ştiu eu. Eu nu pot să-ţi spun, fiindcă nu pot încă să-mi aduc aminte. încă nu m-au reparat complet.

— De ce dracu[f] să aflu? De fapt, de ce sunt aici?

— Fii calm. Tu ai găsit nişte piste, mi-e greu să-ţi spun tot. în mare, tu vrei să afli ceva, nişte chestii pe care eu le am în cap, pentru care unii mă tot omoară şi alţii mă tot donează. Ştii cine e Osiris?

— îţi baţi joc de mine?

— Nu. E foarte posibil să fi trecut în memoria latentă.

— Normal că ştiu.

— Bine. Oamenii lui Osiris nu vor să se afle ce ştiu eu. Neuro-Lorzii, adică tipii pentru care lucrezi tu acum, vor. Nu să afle, să facă public.

— Cine-s neuro...

— Neuro-Lorzii? E mult de zis. Important e că ai aici doi de-ai lor.

— Bă, ce dracu' vreţi să stoarceţi de la mine, că mă plictisesc.

— Linişteşte-te, Steve, zise Joe Keef.

— Calm. Nu ştim ce e, ştim numai că e strict secret. Şi că e ceva ce unii vor neapărat să ascundă.

— Şi ce să fac eu acum?

— Să vii, Steve, să vii cu noi la Sarah.

— Cine-i Sarah?

— O să vezi. Şi nu mai pune întrebări, oricum uiţi.

Tipii care mergeau cu mine pe coridorul suspendat arătau ca un fel de armuri Vii. Unul din ei trase grilajul la o parte. Platforma superioară avea, cred, vreo cinci sute de metri pătraţi şi arăta ca scoasă din uz de tot atâţia ani.

Grăsanul din spate preluă conducerea grupului. Părea a fi un fel de mic şef de-al lor şi toţi îl respectau în silă.

— Sarah e acolo, îmi zise, cred, mie.

Prin praful dens din aer, vizierele lor înglobate deveniseră opace.

— Cine dracu' e Sarah?

Păşi mai departe, împreună cu restul grupului, făcându-mă să-mi pregătesc o înjurătură pe care am sorbit-o înapoi în momentul în care, din mers, începu să vorbească.

— Tipa care l-a pârlit pe Osiris, acum cinci ani.

— Janet McCollins, se simţi nevoit să completeze unul diiij ceilalţi.

— Copia ei A.I., Steve. Reconstruită fidel, după harta Iul Cyjack.

De data asta, în ciuda lipsei amintirilor, revelaţia aparenţa stupidităţii m-au lăsau puţin în urma celorlalţi. Ar flj trebuit să ştiu cine-s toţi ăştia. De Osiris ştiam, era pe modulul primar. Am întârziat cu o întrebare.

— Cine-i Cyjack? 1

— Cel mai mare brainjacker al tuturor timpurilor. A lucrat cu noi. A murit acum doi ani, şi-a ars singur creierul, di| greşeală. N-a apucat să-şi termine propria hartă şi nimeni n-a reuşit s-o facă.

De-abia atunci am realizat unde eram şi cu cine aveam de| a face. Mi-am schimbat treptat mimica, am trecut, cu totul, într- un ritm mai alert, mai motivat, speriat de dezvelirea bruscă a întregului.

— Tipu' a mufat primele simulări de la Morpheus Inc.

Punând prea multe întrebări, riscam să primesc prea multe

răspunsuri. Prin ceaţa difuză se întrezărea domul scund şi prăfuit.

— Ce tre' să fac?

— Să te legi la neusimul din dom, la Sarah. Să discuţi cu ea, să-i ceri să-ţi refacă memoria şi să te ajute să găseşti datele din capul lui Joe.

— Spune-i că lucrezi cu noi, să nu te creadă vreun intrus.

— Ţine minte că ai de-a face cu cel mai mare hacker care a trăit vreodată şi că fiecare nod din NeuSim e construit de Cyjack. Să nu încerci vreo tâmpenie. ^

Orice comentariu era de prisos. în următoarea secundă, interfaţa de comunicaţii se încărca într-o fereastră centrată. Nu ştiam ce e un NeuSim, aşa că imaginea full-3D a tipei, în mediu complet negru, m-a şocat.

— Ia te uită, cineva e nou pe-aici. Cumva un... utilizator nelegitim?

— Nu. Sunt cu Neuro-Lorzii.

— Un membru nou. Ha-ha.

Scurta ei rafală de râs ironic trecu pe lângă mine.

— Nu. Un colaborator. Au nevoie de un hacker.

— Mă au pe mine.

— De unul în carne şi oase, cred. E vorba de umblat în creierul lui Joe Keef.

— Ah, da...

Expresia feţei i se schimbă brusc într-una de admiraţie.

— Mda, ştiu, le trebuie cineva care să intre direct în capul tipului, să nu treacă prin serverele lui Osiris. Eu nu pot, exist numai în NeuSim. Apropo, sunt singurul NeuSim fix care-şi conştientizează situaţia. Ştiu ce sunt, şi ştiu foarte bine.

— Ce e un NeuSim?

O clipă de nedumerire.

— De fapt, problema mea e alta. Mi-am pierdut memoria. Mai bine zis, îmi pierd memoria. Amintirile mele sunt mereu foarte apropiate. Mi s-a repetat asta, ca să nu uit.

— Ah, da, zâmbi ea. Modelul 3D adoptă o poziţie dezinvoltă, lăsându-se să cadă lent pe o podea inexistentă. Perfect. E timpul pentru giumbuşlucurile neuronale ale Sarei. O să-ţi aduci aminte ce e un NeuSim.

O simţeam plonjând în mintea mea şi mă pierdeam.

— Mai ai vreo întrebare?

Vorbele se materializaseră o dată cu imaginea ei 3D.

M-am dezmeticit şi am început:

— Da. Ce e în capul lui Joe Keef?

— Ei... Ce-ar fi să-ţi las surpriza?

— Tu ai văzut? Ştii?

— Ştiu. Am văzut.

— Atunci, ce nevoie mai e de mine?

— Eu nu pot să şterg instrucţiunile de blocare a accesului. Nici să scot informaţia aia de acolo. E ceva ce trebuie susţinut ca dovadă. Trebuie să avem datele alea, sub formă de fişiere.

— CE E?

— Te las pe tine să descoperi, dacă tot rişti.

— Ah...

— Altceva?

— Da. Asta chiar am vrut dintotdeauna să ştiu. De ce oficialităţile nu folosesc hărţi neu sau creiere conservate, în loc dc învechitele terminale umane? |

— Ce soi de întrebare mai e şi asta? ;;>:

— Una la care aştept răspuns.

— Hm... Bine. Ce te aştepţi să fie? Vreo conspiraţie? Sala-i riul unui terminal uman înseamnă mai puţine cheltuieli din partea celui care-l angajează, decât o hartă neu de calitate sau un sistem de conservare. Te-am lămurit?

— Da. \

Totul se surpă brusc, se scurse înapoi.

Eu eram din nou îmfaţa domului.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-am deconectat cu forţa. începuseşi să pui întrebări fără rost.

— Adică m-aţi supravegeheat?

— Da, normal că da.

Un mârâit scurt fu singura mea ripostă.

Joe Keef nu a venit la ora stabilită. L-au adus Neuro-Lorzii, în comă. Din fericire, nu fusese nevoie să aducă vreo altă clonă de-a lui.

încercarea mea de a-i distruge protecţia la citire acelui mic fragment de memorie nu prezenta, practic, nici un risc, cu toate că totul era plin de avertismente şi de scuturi individuale. Era ca o simulare perfectă de ruletă rusească.

Totul se putea rezuma la un singur fişier, tip arhivă, citibil de oricine. I-am pus, totuşi, o parolă pe care o ştiam doar eu şi Neuro-Lorzii.

Ne strânseserăm toţi într-o sală 3D, în interfaţa de comunicaţii cu Sarah. Stăteam pe podea. Ea alesese reprezentarea simulată a arhivei. Era o chestie total informă, levitând în centrul cercului pe care îl formam noi, adică eu, Sarah, Joe Keef şi cinci Neuro-Lorzi.

— Deci aţi văzut ce-i? întrebă nerăbdător solistul.

— Nu încă.

— Atunci eu mă retrag. Vă las vouă surpriza, zise Sarah şi se scurse în fundal.

— Păi... Hai! Să-l despachetăm odată!

Deschizând arhiva, o fereastră 2D apăru. Fiecare o vedea din faţă, de mărimea optimă relativă la câmpul său vizual. Reprezentare adaptivă non-sim. Text simplu, nu hipertext.

De ce să nu recunosc, şocul nu a fost total, având în vedere faptul că ne aşteptam la aşa ceva, ba chiar la mai mult.

Sfârşitul înregistrării

Asta e. Şi eu mor de oftică. E cam nasol faptul că pe înregistrarea NS nu rămân, cel puţin nu sub o formă perceptibilă de către altcineva, nonsimurile adaptive.

Oricum, eu zic că e mişto. Cumperi?

OM Om

DE ASTĂ DATĂ, mergea la sigur. Contactul lui profitase destul de actele care i se încheiaseră cu doi ani în urma la OM. Il înşelase de cel puţin cinci ori.

Uşa lovi sec zidul. Doi paşi îl separau de masa lui Joffrey, Imaginile ultimei lui călătorii „în interes de serviciu" în coloniile subterane derulându-i-se prin minte. Borfaşii cartierelor

răfuindu-se cu poliţia – el, prins la mijloc. Totul din vina lui Joffrey, job-contactul lui.

Un zâmbet fatidic, şase dâre succesive prin aer, şase găuri. Alte şase dâre, alte şase găuri, şi şase pete roşii pe zid. Poliţaii **n**-aveau decât să vină. Revolverul lui vechi nu mai era înregistrat nicăieri, iar el va fi plecat de mult în alt stat când curcanii îi vor căuta adresa. Acte false, operaţie estetică la negru. Procedura standard.

în New China fusese trimis de Spark, noul lui contact. Acum lucra ilegal. Filk avea „acte în regulă" Ia OM si era dat în urmărire generală. Nu-şi permitea un job-contact oficial.

Ajunsese în gara colonială la trei după-amiaza, cu HV-ul comun 63542 al companiei HoverTrack.

Peronul colcăia de poliţai. Avusese loc o crimă cu câteva ore în urmă. Din mers, coborând din vehicul, văzuse un cadavru decapitat înfipt cu un ţăruş metalic în capota unui HV personal de modă veche. Moartea încă se mai simţea în aer. Aşa e mereu. Durerea întârzie. Ştia asta.

Nu avea timp de reflectat. Ştia de la Spark că, de când cu noul regim, în New China sunt recunoscute listele OM. Şi mai ştia că se lucrează pe bază de credite. Aşa e de când s-a intrat în Cy-Neu. Cei din New China au adoptat primii doctrinele.

Nu înţelegea prea bine sistemul de credite. Momentan nici nu avea nevoie. Mergea la fix, la sediul OM din zona colonială. Atâta timp cât era înregistrat acolo, nimeni nu-i dădea credite. Şi auzise că, o dată angajat undeva, creditele neu condiţionau cumva funcţionarea creierului. Un fel de simbioză între reţea şi funcţiile neu naturale.

HV-ul pe pilot automat îi înghiţise până la urmă banii de tip vechi cu un fel de repulsie maşinală, un sentiment electronic, automat, de silă. Asiaticii digitalizau totul.

închisese ochii pe parcursul drumului. Implantul neuronal era defect de câteva luni. Nu funcţiona suprapunerea vizuală; a interfeţei, iar lipsa de bani nu-i permitea să-l repare. îşi derula propriile amintiri într-o fereastră maximizată, cu margini vizibile. înregistrare neuro-senzorială. Nu-i plăcea umplerea! câmpului vizual. îl făcea să adoarmă. îşi recuperase cu un soft pirat fragmente din copilărie. Din epoca Cy.

Senzaţie intermitentă de vechi, tub cinescopic defectJ Amintiri incomplete. Totul cu încetinitorul.

Simţi oprirea. Tubul cinescopic vechi fusese supratactat peste limita admisă. Sunete căzând, rostogolindu-se în gol, scrâşnet de frâne imaginar, pierzându-se printre liniile albe ce dispăreau treptat către centru, cu viteza imperceptibilă a luminii.

Când deschise ochii, realiză că monitorul vechi şi frânele erau doar imagini pe care şi le crease pentru veridicitatea amintirilor.

Cobora portiera HV-ului, culisând monoton. Vehiculul pleca spre o altă destinaţie, poate spre vreun alt renegat căutând adăpost sau vreun om de rând, personaj fixat în mediu, birocrat în smoking, purtând ochelari şi zâmbind fals. înclina să creadă că sunt mai multe şanse pentru a doua variantă. Străzile erau pline de personaje integre, integrate, tipizate. Zona colonială din New China pe care el o cunoscuse cu aproape zece ani în urmă, acea zonă liberă de orice restricţii, devenise o fabrică de caractere.

Toţi cei pe lângă care trecea pe stradă îl priveau circumspect, fără a-şi şterge însă de pe faţă obişnuitul zâmbet. Mergea printr-o mare de creiere spălate, printr-o pânză de păianjen mobilă.

O breşă în mulţime. Faţada parterului unui bloc de locuinţe la circa doi metri distanţă. Chip palid, nebărbierit, şters, haine rupte, ochi ficşi privind în gol. Pentru el, toate astea însemnau un singur lucru: OM – Outcast Monitoring. într-acolo mergea.

Privea insistent faţa de cupru a presupusului cerşetor. îl cerceta vertical cu privirea. Bluza ruptă, un maieu pătat de sânge... Stătea chircit, lăsând să se vadă rămăşiţele unor pantaloni ieftini, scoşi demult de pe piaţă şi o pereche de tenişi găuriţi.

Pantofi negri de lac. Pantaloni eleganţi suprapunându-se. Chipuri zâmbitoare.

Uşa se deschise. Deasupra se vedeau încrustate în metal, vopsite fosforescent, iniţialele O.M.

Nici un fel de voce de primire, nimic din toate formalităţile care-l exasperau acasă. Lipsea acel redundant „O zi bună în continuare, domnule!" Lipsea exact ce şi cât trebuia să lipsească.

Păşea lejer pe metalul reflectorizant.

Scârţâit slab. Liftul, probabil vechi, mugea sumbru de fiecare dată când se simţea ameninţat de supliciul rutinei. Din nou lipsea monotonia de laborator, perfecţiunea salubră a sediului cunoscut. Era o evadare, după grila umană a coloniei. Clădirea OM era parcă în afara spaţiului şi timpului, complet ruptă din context.

Uşile se deschiseră a uşurare, apoi se închiseră la loc, cu teama ca nu cumva acolo, jos, la parter, altcineva să apese butonul liftului.

Filk se îndreptă spre masa la care stătea primul om pe care îl vedea în clădire: un băiat de vreo douăzeci de ani în blugi şi pulover. îl privea calm, cu un aer ospitalier, uşor resemnat. Avea în el ceva din uşurarea nesigură a cabinei ascensorului.

— Bună ziua. Ne cerem scuze pentru condiţiile proaste. Ştiţi... de când cu sistemul de credite...

Filk închise ochii. Crashield-ul lui psi pătrunsese în minte® băiatului. Căuta orice ar fi putut avea legătură cu baza de datt OM. 4

„Luarea în primire a bazei de date." Accesă. înregistrare neuro-senzorială.

Un bărbat sobru, genul tipizat, stând la birou, pe un scami metalic, în faţa lui Billy, cel în a cărui memorie intrase. £

— Bună ziua, domnule director, zise Billy. Pentru ce m-aţi chemat? i

— Vreau să te anunţ că ai fost, într-un fel, promovat, zise directorul. Terminalul nostru, care se ocupa cu gestiunea bazei de date, a cerut un salariu mai mare. Nu i-am putut da. ^

Scutură ţigara de marginea scrumierei. >

— în semn de protest a încercat să distrugă baza de datg. L-am prins, desigur. * 3

Făcu o pauză, apoi ridică sprâncenele şi apăsă fiecarg cuvânt într-un zâmbet sigur.

— Nimic nu-mi poate scăpa în această clădire. I-am anulai creditele şi l-am introdus în baza de date, cu acceptul tribunalului. Nemaiavând credite, a fost judecat în lipsă. 1

— Şi ce legătură are asta cu promovarea mea? a ~
Nu e chiar o promovare. Tu vei lua în primire baza d^

date.^

înregistrarea ajunsese la sfârşit, iar Filk aflase că Billy avea în cap ceea ce căuta el: baza de date OM. f

Deschizând meniul de acces către baze de date aflate în memorie, găsise o singură intrare: „Baza de date OM." *4* Perfect.

>

Lista de nume se desfăşura ameninţător în faţa ochilor lu| Toate aveau în dreptul lor semnul de „read-only". Deci trebuiai să spargă protecţia la scriere. Crashield-ul nu o făcuse. ^ Deschizând meniul Crashield-ului, observă că Shield-ul special anti-scriere putea opri transferul a maxim 100MB pe secundă către baza de date. Crashield-ul lui avea o rată dl 70MB pe secundă. Trebuia supratactat.

Nu avea nimic de pierdut. Putea să moară, dar cui i-ar I păsat? De trei ani, de când familia îi fusese ucisă de o bând? din cartier, Filk devenise o umbră în întuneric. Ştia că rata dţ supravieţuire la suprataetare neuronală este sub 50%. Puteai să-ţi „arzi" tot creierul şi să mori pe loc sau, lucrul de care se temea mult mai mult, puteai să rămâi traumatizat psihic pe viaţă.

Reglă bara de control pentru viteză la 105 MB/s. Un program de ştergere rapidă avea cel mult 5 MB.

Un buton. Atât mai era de făcut. De apăsat un buton în fereastra de control.

Negru. Fragmente de logică traversând câmpul vizual.

Apoi totul era ca reluarea unui vis după trezire.

în inerţia inconştientă a supratactării, în timp ce era supus unui coşmar electric, cu fiecare neuron în pericol, Filk lansă comanda „deltab row 57A78541" şi programul de overflow.

Cei 3,8 MB trecură de scut. Intrarea cu numele lui, cu numărul de ordine 57A78541 dispăru pentru totdeauna.

Trecea ca o lamă prin pânza de păianjen.

După o oră străbătuse aproape complet zona colonială. HV-ul se apropia de cladirea la subsolul careia Lei îşi ţinea „copilaşii".

Filk nu derulase filmul vieţii lui pe fond negru, ca de obicei, ci privise pe geam, încercând să zărească, printre dârele indescifrabile, chipurile de cupru.

Erau acolo, mereu acolo, privind pierduţi.

Unii se învârteau în cerc, chirciţi, alţii gemeau, implorând uitarea, implorând moartea.

Implantul de stocare suplimentară pe care copiase softul pirat de recuperare a amintirilor se defectase la suprataetare.

Acum, de fiecare dată când vroia să-şi vadă trecutul, vedea flash-urile prezentului. Sau poate ale viitorului...

Imagini din memoria activă se suprapuneau peste înregistrarea neuro-senzorială. Imagini care-l dominau. Chipurile de cupru.

Garajul lui Lei era cald. Dezordinea, grămezile dc fier vechi, şi lada atât de plină cu arme şi piese încât stătea permanent deschisă dădeau un aer intim muncii lui.

Spark vorbise despre Lei ca fiind un ciudat, un nebun dispus să ofere o groază de bani oricui vroia să-i apere „copilaşiiîi Pentru Filk însă, Lei era un om. Primul om pe care-l întâlnişi în decurs de trei ani. Scund, cu trăsături asiatice, avea aerul unu| doctor nebun în culmea triumfului. Nu-i păsa de societate. Cd toate că nu-i spusese, Filk putea uşor să înţeleagă că Lei nu mal ieşise de mult din garajul în care-şi asambla şi dezasambla§ creaţiile, în care se ascundea de lumină sau de întuneric, în car| meşterea de zor.

Pentru maşinăriile lui, pe care le preţuia până la schizo^ frenie, Lei era şi mamă, şi tată.

Şi asta se vedea de fiecare dată când venea vorba de muncş sa, de „copiii" săi. Mereu se lăuda cu cel mai tânăr şi mai de vază dintre ei: Yun. De câte ori îl preamărea pe Yun, de atâtea ori Filk se simţea ameninţat. Căci Yun era prima odraslă a lui Lei dotată cu inteligenţă artificială adevărată. Şi tatăl spunea cu mândrie că, în curând, va fi apt să-şi păzească fraţii, ceea ce însemna pentru Filk concedierea.

Până atunci mai era timp şi trebuia să aibă grijă de credite. Nu ceruse prea multe detalii legate de noul sistem, dar Lei îi spusese că, atâta timp cât îşi face treaba cinstit, va primi credite, şi că, atâta timp cât va avea credite, totul va fi în regulă. îi mai spusese că sistemul neo-comunist din New China a calculat creditele astfel încât nimeni nu-şi permite să facă prea multe cumpărături. Tot ce conta pentru Filk era că primea 300 de credite pe săptămână şi nu avea voie să rămână cu mai puţin de cinci.

Lei era un om, dar sistemul se străduia să-l schimbe.

— Uite ce e, băiete. Eu mă culc. Ţi-l las pe Yun. Ai grijă de el. Ştie să tragă, da' n-o face decât dacă-i zici. Să ai noroc. Dacă tu ai., am şi eu.

închise uşa căscând, aruncând o ultimă privire către creaţia lui ce-şedea acum la stânga lui Filk. Era un maldăr de fier vechi reasamblat. Un phoenix tehnologic. Nu se putea spune că are picioare, trunchi sau braţe. Se deplasa stângaci pe un fel de tije articulate, suficient de multe şi de încâlcite pentru a nu-şi putea da nimeni seama câte sunt. Corpul propriu-zis era o sferă aproximativă, cu un diametru de vreo 70 cm, obţinută probabil din tabla îndoită a unui HV buşit. Cu puţină indulgenţă puteau fi numite arme cele două tuburi laterale care se terminau, fiecare, la spate, cu câte un încărcător de cinci mini-rachete.

Avea în faţă perspectiva deloc tentantă a celor opt ore de gardă. Dacă adormea, Yun îl trezea pe Lei, care-i tăia creditele, ceea ce, pe scurt, se termina rău.

Privea plictisit de nesomn cele trei pachete rupte de energi- zant de pe jos.

într-un târziu îşi dădu seama că le privise timp de aproape o oră, gândindu-se la tot ce nu putea avea legătură cu ultimii trei ani. Yun lipsea.

Licăririle seci dominau întunericul. Erau peste tot. Chipurile de cupru se dezvăluiau treptat, din negură, zeci de eclipse derulate invers, apropiindu-se. în curând, Filk putu vedea membrele târându-se nesigur pe asfalt, cicatricele lucind în noapte.

O grămadă informă se zărea nu foarte departe. O grămadă umană. Alte chipuri de cupru scrutând nimicul. Prima oară când îi văzuse, credea că sunt cerşetori. Acum era aproape convins că e vorba de bolnavi psihic pentru care spitalele nu mai au loc. Estima că erau cel puţin cinci adunaţi acolo, unul peste altul, cu spume la gură. Negrul aerului îi juca feste. Doar imaginaţia îl putea duce mai departe.

Intr-un acces de disperare îl strigă pe Yun, ca o ultimă speranţă. Strigă să tragă. Mogâldeaţa umană se împrăştie artistic peste ceilalţi nebuni din jur. Era Yun. Era acolo. Fusese tot timpul acolo, sub maldărul de retardaţi. încă două rachete îl umplură din cap până-n picioare de tot interiorul celor rămaşi. Jumătatea de sus, sau, mai degrabă, din faţă, a unui ultim nenorocit se târa gemând animalic către Filk.

— Gata, Yun. Ajunge.

Se săturase să facă pe spectatorul. Efectul energizantelor se făcea simţit, adrenalina crescându-i setea răzbunării. Câţiva

paşi aproape inconştienţi. Cu o secundă mai târziu, jumătatea de carcasă încă în viaţă se strivise de zidul clădirii.

Atunci observă că rachetele lui Yun martirizaseră şi câţiva curioşi de pe stradă. Nu-i părea rău. Oricum, un om normal nu ar fi stat să chibiţeze la aşa ceva.

închise ochii, gândurile şi capitolul. Energizantele tocmai trecuseră de punctul culminant. îşi făcuseră efectul.

Tabla lui Yun, alături, plină de măruntaiele celor pierduţii era ca o cruce al ereticilor. Filk bătu de două ori cu pumnul în **j** tăblia de avertizare din dreapta uşii garajului, cu încetinitorul^ sau cu o senzaţie de reluare în detaliu datorată ecoului metailcg mereu identic. J

Nimic. Lei îi spusese ca, în caz că se întâmplă ceva, să bătăi? în acea tăbliţă care era, de fapt, un fel de buton lipsit de oricel fineţe şi subtilitate. Poate că nici o bucată din nebunii careî căzuseră victime masacrului nu atinsese tăblia, ca să-l trezească! pe tatăl iubitor. Poate că nici Filk nu bătuse destul de tare. Mai încercă. Mâna lui intrase într-o buclă închisă a mişcării. Băteai constant, ritmic, fără efect. $

Apoi îşi reveni, văzând prima dovadă de adevărată inteligenţă artificială din partea lui Yun. Din carcasa ruginită,r acum roşie, se auzi vocea, ce-i drept prost implementată, a maşinăriei. /

— Bă, termină cu bătutu'! Vrei să intri? Te bag io. r Deci Yun era capabil de conexiuni logice. Lei nu era chiar

un nebun. Cel puţin, nu unul de rând. 4

Asistentul lui Filk, căci îi putea spune aşa, îşi târî greoi cele. câteva tije care nu-i fuseseră rupte către uşa garajului, apoi vârî una în beznă. Se putea deduce cu uşurinţă că acolo improvizase Lei o încuietoare de urgenţă, doar pentru Yun. Uşa se deschise. Bezna îi izbi, probabil, pe amândoi. Asta în cazul în care Yun nu vedea în infraroşu.

Lanterna roboţelului se aprinse, executând un baleiaj orizontal prin interiorul încăperii. Baleiaj previzibil ce putea dezvălui lucruri imprevizibile.

Lei încă nu se auzi. Nici vorbind, nici sforăind. O siluetă uşor informă sări din calea conului de lumină. Sări de pe ceva.

Yun îl urmări cu lanterna. Era unul din oamenii cu chip de cupru.

— Omoară-l, Yun.

înainte de a termina propoziţia, Filk fu împroşcat cu sânge, aşchii metalice şi fum. Nu-i mai păsa. Trebuia să vadă ce era acolo, lângă lada deschisă. De pe ce sărise cel ce zăcea acum în tot garajul. în timp ce uşa se închidea cu zgomot în spate, Filk păşi în conul de lumină care acum fixase mormanul de haine de pe podea. Printre ele se puteau distinge rămăşiţe umane şi un chip pe jumătate rupt, mâncat poate. Lei.

îl durea. îl durea moartea unui om, îl durea moartea unui geniu neînţeles, dar cel mai rău îl durea viitorul. Ce mai rămăsese din el.

Fără Lei, Filk nu mai avea credite. Se înscrisese deja şi în ziua următoare trebuia să primească cele 300 de credite lunare. Dacă nu...

Dimineaţa îl prinse pe străzi, căutând un refugiu. Tocmai fugise de o altă haită de vagabonzi discreditaţi, haită care-l înghiţise şi pe Yun. Poate că aveau să-şi facă platoşe din el, cu toate că Filk le dorea să încerce a-l mânca.

Ceaţa era groasă de-o tăiai cu cuţitul. Filk – pe muchia ei. Sau a lui. A cuţitului.

Doi oameni înalţi, la costum, dar deloc zâmbitori, se apropiau din spate. Se simţi apucat de umăr şi tras înapoi.

— Regulamentul prevede să te anunţăm că vei fi judecat în lipsă. Nu ţi-ai îndeplinit misiunea, ceea ce a avut ca urmare o omucidere. Creditele îţi vor fi anulate în cinci secunde.

îşi număra, pierdut, timpii de stingere. Creierul lui supra-tactat cedă mult mai uşor. Probabil că oamenii legii plecaseră. Pentru Filk, acum, totul era probabil. Simţea instinctul. Atât.

Privea semiconştient, animalic, din întuneric, silueta unui beţiv ce se uitase pe el însuşi pe străzile oraşului. Pradă sigură.

Beţivul căzu la pământ, trântit de alţii. I-o luaseră înainte.

Nu-i nimic. Are tot timpul.

Şi plecă resemnat, chircit, zâmbind tâmp, în lungul străzilor înguste şi întortocheate.

Morpheus Inc. m0rph3u5 Ink

MALUL APEI. Măsuţa se întindea neputincioasă, tros-nindu-şi sticla. Prin geam auzeam doar liniştea râului, câte o sferă pierdută.

Eu închizând uşa.

Oraşul se vede greu de sus.

Eu deschizând uşa.

Apropierea zidurilor, neuniformă, înrăutăţeşte rostogolirea perpetuă.

Valuri izbind ţărmul, ochii ei.

Eu rămânând acolo, opunându-mă.

Părţi din oraş luceau cu zgomotul infernal al ventilatorului, deasupra apei.

Uşa închisă, oraşul dincolo. Totul dincolo.

Ce-mi păsa?

Zgomotul ţiuit se oprise.

Kathleen...

Trezire. Camera. Fragmente risipindu-se, restul înlocuind golul, înlocuindu-se.

Obişnuia să fie acolo.

Nu, nu obişnuise niciodată să fie acolo.

Visul personalizat era însă un surogat pe care mi-l serveam singur ca pe o perfuzie.

Şi durea.

Durea falsul.

Durea trezirea.

Bariera dimineţii. Bariera realului. Un pahar de Do-It **p<** stomacul gol, la limita barierei, HV-ul în viteză. Decorul de **p|** marginea şoselei derulându-se dintr-un bloc de locuinţe ieftin§ Vitrinele oraşului.

Oglinzile unei clădiri de birouri. I

Sediul Morpheus Inc. S

Coboram din H V, cu rutina în sânge, ca să trec, ca-n fiecaii zi, de piuitul uşii cu celulă fotoelectrică. Scaunul gol dii dreapta rămânea mereu în urmă, şi uitam.

Nu obişnuise niciodată să fie acolo.

Obişnuiam să uit» j

Obişnuiam să mă instalez în birou, conştient de faptul el ea era dincolo de tavan. Că şi eu fusesem, cândva, acolo. C| acum era mai sus, că mă trimisese aici, lăsându-mi, ironî| parcă, dreptul la un vis personalizat.

Aşa e. Mereu am crezut că la Morpheus n-ai decât s$ visezi, să rămâi pe barieră.

Kathleen visa să nu mai viseze, să lase bariera în urmă, să-ş| uite umanitatea. Pentru ea, tot ce era dincolo ţinea de afaceri.

Eu am preferat să rămân dincolo. Am preferat să devin cifră, să fac parte din afacere, să visez că o voi salva. Poate ca nu voia să privească în urmă. Poate că nu-şi dădea voie. ^

Era o zi calmă, monotonă, cu un nou set de vise aleatorii, încărcat pentru clienţii fideli şi câţiva angajaţi care aveau chef să-şi schimbe visul personalizat. Mie-mi reveniseră primele două pagini ale listei. Nu e prea plăcut să suprascrii fişiere la grămadă, câte zece-douăzeci, şi să mai resetezi din când în când randomizerul ca să nu semene prea mult între ele, aşa că am optat pentru randomizarea cu preview deschis şi un soft care programa copierile şi resetările.

Cu încetinitorul.

Câmpul vizual închizându-se lent, de sus în jos. Mediu incolor, aproximativ negru.

Topindu-se.

Scurgându-se.

Imaginea aceea, probabil familiară, reveni în prim-plan, recul de armă. Toate cele cinci cutii aterizau pe rând. Podea în carouri.

Şarpele îşi vânează prada.

Atacă.

Sânge stropind pereţii, roşu ca trandafirii de alături. Petale deschise, căzând. Vântul. Vântul în pădure, adiind vag, aducând mirosuri neterminate.

Miros de stejar. Mobila dintr-un birou vechi.

Zâmbetul mic, ascuns, tremurând, prea scump pentru mine.

Kathleen...

Visul rupându-se într-un mesaj de eroare fără fond. Ca de obicei, randomizer-ul făcea probleme.

Nici nu te puteai aştepta la altceva din partea unui soft învechit de câţiva ani. Chipurile, nu găsise nimeni liniile de program care făceau probleme.

Nimeni nu se obosise să şteargă acele instrucţiuni fixe, greşite, care ţineau de ani de zile programul blocat în bucle închise în anumite situaţii.

Nimeni nu făcuse asta.

Nici cu softul.

Nici cu mine.

Ziua fusese una banală. Bilanţul putea fi memorat pentru mâine. Derulam aceleaşi vise pe care mi le copiasem pe modulul de stocare. Le vedeam de zeci de ori, cu trezire programată, pe fragmente.

Kathleen. Şi sentimentul că obişnuia sa fie acolo. Şocul trecerii bruşte a barierei. Şocul trecerii prin barieră.

Visele altora, derulate, când rapid, când cu încetinitorul.

Vizualizare în fereastră. Disecam fiecare vis, din lipsă de ocupaţie, cadru cu cadru. Fereastră limitată pe fondul camerei. Găseam analiza mai interesantă decât somnul, fie el şi gratuit.

Zidul înghiţind uşa garajului, HV-ul cu portierele închise. Rulând. Coborând cu câte un milimetru de fiecare dată. Sunetul curgând cu viteza derulării fotogramelor.

O voce.

Cumpără... 11

Ţin minte şi acum ardoarea amestecată, apoi, cu teamă, c| care am derulat înapoi, din nou înainte, înţelegând fragmenl din scârţâitul uşii.

...următorul... M

Cu sângele pulsând în vene, în timp ce micşoram fereastră şi făceam tot posibilul să ţin ochii închişi, derulam în contî| nuare la viteză minimă. §

...vis... > J

Camera pe fundal. îmi doream să-mi păstrez conştienţi faptului că ea nu obişnuise niciodată să fie acolo, îmi doream să simt răul realului ca un sigiliu, să ştiu în permanenţă că m

am trecut bariera. 1

•

.. .de la Morpheus Incorporated. ^

Ecou nereuşit.

Poate că nu-mi venea să cred, poate că voiam să mă asigur. Poate că nu aveam cui mă lăuda. Nu ştiu.

Ştiu însă că am derulat acel fragment de atâtea ori, încât nu-l voi uita niciodată, cadru cu cadru. %

Auzisem câte ceva despre mesajele subliminale în vise. f

Era o speculaţie comercială interesantă, sau părerea vreunor nebuni.

Era motivul pentru care ajunsesem să cumpăr doar visele companiei Morpheus.

Motivul pentru care mă angajasem la ei. a

Motivul pentru care o întâlnisem pe Kathleen.

Motivul dezvelit. Adevăratul motiv.

Biroul meu normal din aripa de sud, etajul douăzeci, tindea pentru prima dată să nu aibă margini. Libertatea unui câmp imens, survolat de avioane militare.

Scandalul William Barks. Felul în care un asemenea tembel putuse să acapareze toate posturile psi, să dea interviuri de la balamuc, să-i fie trucate când el murise de câteva săptămâni. Să împartă o întreagă naţiune în două tabere, susţinând că întreaga conducere Morpheus Inc. are legătură cu mesajele subliminale. Că toţi acceptaseră să-şi păstreze funcţiile, muşa- malizând totul.

Kathleen...

Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că, lăsându-mă să lucrez aici, jos, Kathleen îmi făcuse un bine.

Pentru prima şi ultima oară, căci ştiam că mă mint, că-mi injectez singur, cu ochii deschişi, falsul viselor care creează dependenţă.

Ştiam că n-ar fi avut de ce, că nu obişnuise niciodată să fie acolo, lângă mine.

Şi mai ştiam, trezindu-mă, că eu eram de vină.

Drumul spre casă trecea prin aerul metroului duhnind a convenienţe suburbane. Aşezându-mă orbeşte pe un scaun rupt, al cărui metal ar fi putut să taie dincolo de albastrul tocit al blugilor, mă gândeam că lipsa instinctului de conservare devenise logică. Priveam în spotul neonului, pe scaunul de alături, chipul familiar al lui Max, ultimul meu prieten în viaţă şi fără probleme psihice majore.

Lumina verzuie a ferestrelor de lucru ale debuggerului parcă i se imprimase pe faţă, din interior.

— Cum o mai duci, moşule?

Mă observă printre două rânduri de cod.

— Cre[f] că bine. Aşa-s io. Vând soft piratat cât să am bani de mâncare. Restu' e istorie. Sau o să fie. Ca să nu mor de tot. Auzi, da[1] pe la voi, pe la Morpheus, ce mai e?

Nu ştiam dacă să-i răspund cum ar trebui, cum ar fi cinstit, sau ambele.

— E bine. Da' am auzit iar de unu' care-i tot dă cu mesajele ascunse...

Mă întrerupse tăcând.

— Auzi, zise, o să-ţi spun ceva. Să-mi aduci aminte când ne mai întâlnim. Cobor.

Metroul se opri, lăsându-l pe Max să coboare într-o **lumţ** faţă de care era atât de indiferent. în acele momente, sub spotţţj neonului, am înţeles că era singurul care mă putea ajuta. ; J

— Hai, pa. Şi să-mi aduci aminte.

— Am aflat, Max, ştiu. jţjjj

Uşile închizându-se, delimitându-i grimasa ce ar fi **foşj**

indescifrabilă în afara contextului, reducând-o la o linii verticală.

— Pa.

în ziua următoare m-am dus acolo, sus, la ea. Aveam de gând să cer, oficial, schimbarea visului personalizat. Să intfoe duc în el imaginile pe care speram să le obţin păşind, fără^t stăpânire de sine forţată, înăuntru. Cu mici modificări, desigur,

Apoi am renunţat. Mi-am transformat visul într-unui fajr$ Kathleen, randomizat şi fără mesaje subliminale. v; J

Am hotărât atunci, cu o laşitate ce mai târziu am înţeleg că-mi e caracteristică, să renunţ. Să accept ideea că nu a fost niciodată acolo. Că nu va fi niciodată.

A fost o noapte scurtă. îl chemasem pe Max pe la mi seara, dar nu-mi spusese nimic în plus faţă de ce ştiam, aşa <ţ| mi-am copiat Crashield-ul lui şi l-am lăsat să plece în locuJ^ căruia, în acea noapte, avea să-i spună „casă", indiferent C3®g ar fi fost acesta. î|

Căutările prin zonele de securitate ale companiei, fără si am habar de hacking măcar cât un sfert din nano-implantuj suplimentar al lui Max, nu făceau doi bani.

Culcare târzie, o nouă zi cu un Do-It fără dată ştanţată **şi** somn natural la birou.

Libertatea visării.

Kathleen... ■/&

Am preferat treptele, îndepărtarea de barieră. Terminalul de gestiune acceptă formal cele cinci zile de concediu şi conţinu^ cu un „bună-ziua" primit doar de uşa închisă pe dinafară.

Max avea impresia că-l privesc, că-l ascult şi reţin totul.,

— Bun.. .Deci să considerăm că ai găsit parola greşită, **aia** de-ai băgat-o...

— ...la0452. J

— Nu contează unde.

— Ba da. Acolo e. La 0452.

— Cum adică?

Se ridică, sesizând că privirea mea nu era decât aparent aţintită spre el.

— Ei, aşa da. Păi acu' caută Compare. -Compare... aici.

— Ce compară?

— 0452 cu... ceva lung.

— Bă, da' ştiu că-nveţi repede. Ce fraieri. Ce e dup-aia? -Unjump if true.

— Mamă... -Ce?

— Tocmai ai făcut penultimul pas către,, .

— Nu zice iar o replică d-aia de notat pentru generaţiile viitoare.

— Bine, mă abţin. Mai e o singură chestie.

— Lasă-mă să ghicesc. Tre' să sar peste Compare. -Sau...

— Sau să caut la locaţia aia cu care compară şi să găsesc...

— Te-ai prins. Bagă!

Lista de fişiere pentru randomizer şi visele personalizate ale şefilor.

îmi pare rău.

— Cum arată randomizeru'?

— Păi cum să arate? Executabil... Râse indulgent.

— Lasă-mă pe mine. Chestia asta ne-a conectat. Dacă se prind, ne-am dus.

— Ce vrei să faci?

— Ce-o să vezi.

Simţeam intrarea lui Max cu forţa, bariera trăgându-mă după ea printr-o gaură de vierme pe partea cealaltă.

— Uit-o pe Kathleen...

A fost rândul meu să adopt expresia lui de acum câteva zile. Din păcate, pe mine nu mă separau de el uşile metroului.

Se ridică derutat, cu nedumerirea unui liliac treaz pe timp de ziuă.

— Ce dracu[f] ai făcut?

— M-am ars. Duel psi cu terminalu' de serviciu. M-au găsit^ nenorociţii. Da' tot am apucat să-i fac varză.

— Ai scos mesajele subli...

— Nu. Am scos altceva. Am scos controlu' de trezire de li visele ălora de sus.

Am înţeles că nu avea sens să-i răspund.

Am înţeles că era prea târziu, că se terminase. Că eu eranl de vină.

Iartă-mă, Kathleen... 1

■ •$

Max rămase undeva în urmă, pe o scară pe care mintea mea o mai percepea, încercând să-şi controleze buza de jos.

Mi-am setat un vis personalizat pe care apucasem să-l fur de la conducere înainte de a intra Max, î

Bariera devenea în urma mea un zid impenetrabil. ^

Visând cu ochiul deschis V154n6 q Oklu| 635kl5

N-AM BANI. De o lună de zile mă chinui să ies din datorii, să scot bani din tranzacţii mărunte cu orice se poate vinde la negru. Şi mă tem că n-am decât să mă duc la Şapcă şi să-i cer pleoapa înapoi. Sau bani de una nouă.

Se fac trei săptămâni de când merg prin oraş cu o pleoapă lipsă. Tipii duri de prin baruri au început să-mi zică "Ochi", între ei. Niciodată în faţă. încep să cred că le e frică. Mi-am făcut destui prieteni,

îmi place să le spun, în sinea mea, prieteni de-un singur ochi. Prieteni pe dracu[1]. Tot felul de tipi dubioşi, rataţi care dorm pe acoperişuri. Ăstora ştiu că le e frică. Şi mulţi din ei ar face orice ca să nu-i privesc fix în ochii lor tremurând de spaimă.

Mi-am dat toţi banii câştigaţi la poker pe o puşcă dublă cu repetiţie, cam greu de ascuns sub haină. O mantie neagră de ploaie şi puşca asta. în White City nu plouă niciodată.

Mâine o să-i bag Iu' Şapcă pe gât povestea mea cu două ţevi, în faţa oamenilor lui pârliţi la creier de Chip-Chop şi Bloody Mary, prietenii mei de-un singur ochi. Dacă-mi iese treaba şi mă aleg cu o pleoapă organică, perfect funcţională, pe ochiul stâng, pot să-mi iau adio de la Chip, Mary şi restul. Măcar s-o fac în stil mare.

O muscă. Sau, mai degrabă, un cap de leu.- Nu, e totuşi insectă. Una cu aripile strânse pe lângă corp. Şi lângă ea, trasată artistic pe varul crăpat, Lisa. Aşa i-am zis mereu, de când a început să cadă varul acum un an.

Lisa îmi zâmbeşte nevinovat în timp ce muzica adaptiv^ din sufragerie trece treptat pe un solo lent, albastru, de

saxofbnŞ N-am cumpărat ultimul upgrade, ăla care face versuri la minut Aştept să-l bage pe piaţă Chip, la un sfert de preţ. Cu reducere, dacă eşti de-al casei.

Trei bătăi în uşă. Tobe.

încă trei bătăi şi un tip strigând de afară. Numele meu printre alte câteva cuvinte, saxofonul dispărând treptat în surdină, pe fondul unui Moog în stil vechi House.

Cheie. O cheie descuind uşa, reluată de sistemul muzical NeuMod cu toba dinainte, repetându-se, muşcând bucăţi din urma chipului Lisei, pe care abia apucasem să mi-l construiesc, transformându-l într-o simplă pată de var scorojit pe tavan. *

Râs diabolic cu faţa nerasă. Cu şapcă. De fapt cu Şapcă.

Puşca mea cu două ţevi, de pe masă, îmi închide ochiul stâng. i

— Hai, şmechere. Următoarea. Mie nu-mi mai trebuie. Da-i trebuie lui. Hai, arunc-un ochi la el.

Ţeava se ridică şi saxofonul abia dacă se mai aude. Lisa zâmbeşte din nou în timp ce îmi frec ochiul drept.

Uşa e închisă. Tipii nicăieri, puşca pe masă. Pleoapa mea stângă la Şapcă, în cartierul vecin, dreapta la locul ei. Ale dracu' vise.

Ceasul arată 03:45. N-am apă. Strivesc reflex un gândac pe podeaua ruginită din baie şi mă duc la loc în pat, să mă culc.

Orice-ar fi.

Chip e acolo unde a fost, cred, dintotdeauna, după acelaşi colţ împuţit de bloc, jucând de unul singur. Nu ştiu ce joacăj şi nici nu mă interesează.

— Chip!

Se uită mereu în gol, cam înspre peretele cu grafitti de vizavi.

— Salut, mă omule, zi şi tu ceva.

îi flutur degeaba mâna prin faţa ochilor. Era de aşteptat să n-aibă jocul setat pe semi-trasparenţă. Nici eu n-aş face-o.

— Secunde şi clape cu gaj.

Clipeşte de câteva ori, sec, şi încă o dată, mai puţin sec.

— Pfiu! Da ştiu că le ai. Faci omu" să nu-ţi mai spună nimic. Păi de-aia-ţi zic eu parola mea, mă, ca să mă întrerupi din...

— Scuteşte-mă!

Ezită.

— Mark, parola depăşeşte limita maximă de caractere, pricepe! Dacă e s-o schimb, tre' să iau iar de la cap toată porcăria aia de reasamblare. Pun pariu că Osiris ăla schimbă sistemu' de protecţie când îi vine. Mai încâlceşte un pic liniile, şi...

— Ştiu că n-are nimeni cum să-ţi nimerească parola aia, da' nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează cât de important era ce jucai tu acolo.

— Nu jucam!

— Da[1] atunci de ce n-aveai trasparenţa pusă?

— Ca să nu ocupe memorie, d-aia. Tocmai pârleam creienT unuia care-a încercat să...

— Nici asta.

— Ce „nici asta"?

— Nici asta nu mă interesează. Nici pe cine pârleai, nici cât ai reuşit, şi nici câte zile o să stea ăla-n spital, cu ce sechele o să rămână dacă o să mai rămână. Mă interesează alceva.

Ştiu că e de ajuns să-l privesc fix şi asta e exact ceea ce fac. Parcă ar vrea să facă un pas în spate. N-are unde. E lipit de zid, şi eu aş putea să-l apuc de umeri şi să-l zgâlţâi, ca să fiu şi mai convingător. Nu e încă nevoie.

Iar ezită.

— Ce? Ce te interesează?

— Trei creiere. Ai de pârlit trei creiere, mâine la cinci după-amiaza.

— Ai luat-o razna?

— Nu ştiu. Şi apropo de „ce mă interesează", am impresia că pe tine n-ar prea fi căzu' să te intereseze dac-am luat-o razna sau nu. Poate dacă pun nişte bani la bătaie... să zicem... o sută.

— Mai mult. Nu pârlesc trei shield-uri la o sută de parai.

— Ba da, Chip.

Mâinile mele i se înfig în braţe, iar ochii au început deja să-i tremure. Nu mi l-aş fi imaginat pe Chip aşa.

— B-b-bine... Bine. Mâine la trei.

— Sigur?

— Sigur, şefu'. Sigur. Să mor io, şefu'.

Gata cu convingerea. Momentan.

— Ce creiere? Ale cui?

— Trei din băieţii Iu' Şapcă.

— Hopa...

— Ce? Săn-audcă...

— Nu! Nu-i vorba. Altu-i baiu'. Mary.

— Zi. Ce-i cu Mary.

— N-ar trebui să zic treaba asta. Mary ţi-a intrat în creie! azi-noapte, ţi-a spart scutu' când visai şi a aflat o chestie... Mii a zis dimineaţă. Că ai o puşcă şi că vrei să te iei de Şapcă. Ziceft că n-o să te lase. Că ştie cu cine ai de gând să lucrezi. A zis şi de mine. A mai înşirat câţiva. Cică vroia să-i spună lu' Şapcă s3 ne facă felu'. Ţie şi nouă, ăstora care-am fi-n stare să te-ajutămi Şi mie, dacă nu mă dau de partea ei. Am zis că nu. Acu....

Parcă tocmai mi-a dat cineva un şut în gură, până la sânge. Mai lipseşte să-mi pună o oglindă în faţă.

De data asta, eu ezit. m

— Acu ce? :: M

— Acu e moartă. Am pârlit-o de tot. Şi n-a apucat să toarne

nimic.

Uite şi oglinda.

— La dracu'.

— Ştiu, şefu', era... cum să zic...

Nu-i asta. Nu-i vorba cum era. E vorba că şi cu ea-mi ziceam c-o să lucrez la treaba asta. Tu trei, ea patru.

Pe faţa lui Chip trecu o urmă de răutate.

— Nu c-aş fi avut încredere mai mare. Da' ea avea mai multă memorie volatilă.

Oftez şi mă gândesc ce să fac mai departe. Adevărul e eă aveam încredere mai mare în Mary. Şi-mi venea tare greu să vorbesc la timpul trecut. Poate că Bloody Mary îmi era mai mult decât o prietenă de-un singur ochi.

N-am decât să dau totul uitării şi să mă cuibăresc în ploaia ce va spăla, până ajung acasă, şi ultimele resturi.

în seara asta merg pe jos.

Chipul lui Mary se dizolvă treptat pe fondul tavanului alb şi vocea ce spune „Bună dimineaţa" nu e a ei. încerc să revin la Lisa.

Prima dimineaţă fără soare din ultima vreme. Cred că li s-a defectat ăstora scutul şi a trecut singur pe chestia aia de se cheamă „apărare împotriva luminii orbitoare". E gândită pentru război, dar se mai întâmplă să o ia razna.

Căscând, scutur din mers cutia cu cafea. E goală. O arunc la gunoi şi pornesc sistemul NeuMod.

„Neural Modulation. Singurul sistem audio din lume care, cu ajutorul unui server înregistrat, se adaptează activ la..."

Sar introducerea şi dau volumul un pic mai tare, pe fond transparent, din baie.

Nici nu mai ţin minte când am oprit muzica astă-noapte. M-oi fi trezit din somn, nu mai ştiu. Nu contează.

Apa vine încet, cu un zgomot specific, sfredelind parcă ţeava pe dinăuntru. Capacul WC-ului se închide lent, în timp ce eu mă chinui să pornesc chiuveta. I-a sărit butonul şi trebuie să fac manual contactul.

Alea neuro costă prea mult. Şi nu merită.

Interfaţa de mesaje apare pe fond transparent. Chestia asta mă scoate din pepeni. începe să mă doară capul de câte ori îmi vine un mesaj trimis ca „urgent" şi nu mă lasă până nu-l citesc. Cred că-i scot opţiunea asta. N-am chef să mă ia durerea de cap la toate porcăriile lui Chip.

„Am găsit o ofertă. Un tip care ştie să pună pleoape, cu acte-n regulă. Plătesc eu tot în locuʳ tău dacă mă ajuţi cu o chestie. Vino repede la mine-n bloc."

Mă întind în pat şi încerc să mă relaxez. E greu, chiar şi fără durere. E al naibii de greu. Şi Mary mă priveşte cu reproş de pe tavan.

în hainele lui albe şi negre, de provenienţă destul de obscură, Adam arată ca o mostră perfectă de kitsch ambulant. Plimbându- se aiurea prin V City, fără un scop anume, cu filosofia vieţii sociale spărgându-se în aşchii mici la capătul vreunei străduţe înguste şi întunecoase, a ajuns în Cloacă.

Cloaca nu e un bar. Nu e o sală de jocuri. E un bazar. Bazarul de mahala al oraşului. Mecca micilor bişniţari, a dealerilor de senzaţii şi a hackerilor decăzuţi. O platformă de beton, prevăzuţii doar cu terminale publice din loc în loc, montate clandestini Mirosul amestecat de transpiraţie şi plastic încins, un labirint de pături şi tarabe joase, cu o singură ieşire.

Mă simt cel puţin ciudat în pielea lui Adam, făcând slalom printre trupurile sutelor de vânzători, evadând către singurul loc de care ştiu că ar trebui să mă feresc. Ieşirea, un coli întunecos, sub un mic tavan de lemn. Cândva, acolo era ghişeul încasatorului. Pe vremea când ieşirea din Cloacă era intrare^ pe

un stadion de amatori. Prea puţin public, n-au avut bani să-J ţină.
,, {, J

Şi când mă gândesc că ştiu toate astea, că Adam le ştif pentru mine. Şi că totul e generat aleatoriu, că totul a fost îp mintea mea, poate fară să am habar. |

încet, pas cu pas, întunericul mă trage spre el. în urma meaf câţiva tipi cu mostre de implanturi îşi schimbă poziţia. Aud declicul picioarelor.

Betonul încins pute a pişat şi lumina din vârful unui zgârie-nori îşi bate joc de mine, departe, în zare.

— Un bilet la meci?

După voce, tipa se potriveşte perfect cu locul ăsta. Are accentul cuiva cu creierul prea upgradat.

— Cine joacă? întreb. M Râde fals. Simt că nu e râsul ei.

— Adam cu Şapcă, încă n-ai aflat? ^

Din întuneric, ochii gri mă privesc în zeflemea. încet) într-un mic con de lumină, văd chipul ei inocent trădânt o urmă de vină prost mascată. Sl

Lisa. Ultima mea Lisa, cea din noaptea cu mesajul lui Chip.

E singurul lucru pe care ştiam că softul o să-l ia din capul meu şi singura persoană pe care nu aş fi crezut că o să o găsese aici.

— Şi pentru meciul ăsta, Adam, mi-am luat şi eu bilet. ^ -Iar?

Lisa râde din nou, la fel de fals, cu râsul aspirat, scurt, al lui Mary.

— Poate. Cum vrei tu.

Interfaţa transparentă mă anunţă că tocmai a stocat o nouă adresă de NeuSim.

— Dacă o să ai nevoie.

în timp ce ea se îndepărtează, îmi dau seama că nu pot clipi din ochiul stâng.

Stau iar în pat. Patul lui Adam seamănă bine cu al meu. Şi camera. Numai că e fără Lisa.

Afară, soarele străluceşte din plin. A trecut prima mea noapte în virtual.

E destul de târziu şi mă tem că dincolo e chiar seară. Asta, dacă timpul s-a scurs la fel de la conectare. Mi-e prea lene să mă ridic şi lipsa Lisei de pe tavan mă face să intru în meniu, să

selectez noua adresă. Păcat că am mereu în colţ butonul ăla de deconectare.

Interfaţa NeuSim intră imediat, un spaţiu gol cu o podea neagră. Lisa zâmbeşte vag.

— Deci încă mai ai nevoie de ajutor, să înţeleg?

— Poate. Depinde.

— Depinde de ce?

— Mai bine zis, „depinde de cine?"

— Adică, da.

Butonul de deconectare nu mai e acolo. A dispărut între timp, probabil.

— Vreau să zic că nu, momentan. Nu de asta am pornit simularea.

— Atunci de ce?

— Sincer, fiindcă tocmai m-am trezit şi n-am chef de mare lucru. Şi ca să te întreb cine eşti.

Stă câteva secunde pe gânduri, încât încep să cred că e o problemă de reţea.

— Sub ce nume ai salvat adresa NeuSim?

— Lisa/Mary.

— Ei bine... atunci asta sunt.

— Care „asta"?

— Lisa/Mary. J

NeuSimul se închide, din nou văd tavanul scorojit fără

înţeles prin panourile interfeţei. Lisa mi-a scos butonul rapi$| de deconectare. Caut opţiunea prin meniuri în timp ce îmi firel obsesiv ochiul drept.

E rândul lui Chip. Tavanul vechi, Lisa, amintirea stocataj vocea ei falsă şi râsul lui Mary, după fiecare colţ, în flecari urmă de şoapte reflectate de pe zidurile curţii interioare. Chi$ stă în fund, ascultând paşi. Aşteptând paşi.

— Chip?

Se fâstâceşte în direcţia mea, de parcă ar ieşi forţat dintr-un- joc sau aşa ceva. m

— Nu te mai preface. Dă banii.

— Heh. Aşa repede, Mark? Unde e NeuSens-u'? M

— La mine-n cap. â

— Dă-l.

— Că dacă nu?

— Că, dacă nu, îl iau eu. Şi n-ai decât să visezi la pleoapă.

O privire „de-un singur ochi" are mereu efect.

— Bine, bine, uite banii.

Câteodată, mă gândesc că Chip are o sensibilitate aparte la privire. Parcă îl doare când te uiţi la el. Şi parcă de-asta îi plac aşa mult interfeţele opace.

Se ridică şi bagă cu grijă mâna sub fund, de unde scoase o cutiuţă cilindrică.

— Trei bucăţi de o mie, pe stil vechi. Tipu[1] vrea să se vadă că-i om cinstit.

— Tu nu?

Păşesc spre el calculat. Ar putea să dea drumul unui crashield opac, să scape de paşi, de priviri, să-mi ia banii şi să fugă. Să fugă cu spatele. N-o face fiindcă îi e teamă. De el. De mine. De tot ce m-a învăţat.

— Ăăă... ăă, ba da. Ba da, şefu. Ba da.

Repetă obsesiv, în şoaptă, „ba da". Când îmi zice „şefu", şi începe să repete, pot să fac ce vreau cu el.

— Dă-i.

— Ba-da. Ba-da. Ba...

— Dă banii!

— Ba... ăăă.... şefu.... da, banii. Da.

Cilindrul e cald, şi capacul sigilat. N-a umblat la el.

Trei bare lungi, de metal. Nu-mi plac banii vechi. Nu-mi place că o mie de parai stau stocaţi pe o bară de cinci centimetri, undeva într-un buzunar lateral, la îndemâna oricărui drogat fugărit.

Nici lui Chip nu-i plac. El e alt gen de drogat fugărit. E fugărit pe magistralele invizibile ale lui Osiris, şi drogul lui e Reţeaua. Fură credite ca să trăiască, şi nu-i place s-o facă.

înregistrarea NS pleacă spre el, îl văd aşteptând calm şi derulez invers. Cu trei ani în urmă. Nu-l cunoşteam şi nu mă interesa „meseria" lui. Cu trei ani în urmă, când în cartier a venit un tip cu valiză şi gorile. Căutătorul de talente. Trebuia să ştii să faci ceva şi să ştii bine. Eu nu ştiam. Poate că Chip n-a aflat. Nici Mary. Sau poate că n-au vrut să meargă cu turma. Nici Şapcă n-a vrut. Nici el n-avea cum să iasă de aici...

Transferul e gata. Digitizez banii, iar Chip dă din cap, întorcându-mi spatele, plonjând către undele subtile din aerul împuţit al gangurilor în care îl văd adâncindu-se.

Digitizarea banilor cere efort. Am terminat şi rândurile ordonate de oameni mă trag după ele pe străzi, orbeşte, în jos. Staţia de HV-uri pute, iar undeva, în amestecul de mirosuri şi imagini întrezăresc colţul de bazar şi pe Lisa. Pe Lisa/Mary.

Pe cinci parai închiriez cel mai prost HV din staţie, cu destinaţia automată de pe poziţia opt. Acolo mi-a lăsat Chip adresa tipului cu pleoapa.

Pe traseu îmi verific adresele NeuSim stocate, şterg câteva şi redenumesc una singură. Bloody Mary. Am uitat s-o şterg când trebuia. îmi arunc singur praf în ochi, şi o dilemă personală cu iz patologic.

Ies din interfaţă, adresa rămâne pe retină cu noul nume: Lisa/Mary.

Un tip trece cu ochii închişi pe străduţa scurtă, putrezită. HV-ul cu vopseaua în mare parte căzută e nevoit să scadă viteza şi să-l ocolească. La parterul blocurilor mari, sub ferestrele sparte şi în faţa uşilor, câţiva drogaţi dau din cap în mirosul de stârv şi transpiraţie.

. Undeva, în cartierul ăsta, ar trebui să găsesc un panou luminos, UNIMOD. Ar trebui. Singurul panou e în capătul străzii, spart pe jumătate, deasupra ruinelor unei gherete scoaSf din uz. înăuntru miaună o pisică şi uşa de metal ruginit scârţâie în bătaia vântului. Mă încumet să intru. m

Pe un geam încă întreg scrie invers, ca să se vadă de afară, UNIMOD. A fost baraca unui doctor de cartier, dealer dl implanturi şi hacker. Din nefericire pentru Chip, nu am găsi decât o pisică mudară şi speriată, bucăţi de sticlă şi podeaua plină de gunoaie. *

•..i-îf

— Bine... Deci eu intru în jocu' ăla idiot al tău, îţi înregistrez tot, îţi dau înregistrarea să i-o duci ăluia, şi tu mă tragi în ţeapă!

— Mă omule, pricepe şi tu că am vorbit ieri cu ăla, era acolo, totu" în regulă. Mi-a dat banii ăia în mână, ce dracu'! 4

— Dă-mi adresa NeuSim.

— Ce adresă NeuSim?

Mă uit mai „atent" la el. •

— Cum, ce adresă NeuSim? A ăluia.

— Bine, Mark, b-bine.

Ezită iar, ca întotdeauna. ^

— Bine, şefu'. Imediat. â

— Aşa, vezi că poţi? Acu' aşteaptă. oşti.

Interfaţa semi-opacă mi se deschide în faţă cu lista adreselor NeuSim. -Ir

După câteva secunde, în spaţiul gol, negru, al NeuSimului* apare 3D un tip înalt, cu plete, un pic cam gras, în haine albe.

— Da. •

— Sunt tipu' cu virtualu'. Cu înregistrarea NS.

— Si ce vrei? N-ai vorbit cu omu' de mijloc? :M

— Chip?

— Da. Nu ţi-a dat banii? |

— Cineva face mişto de mine? Da, mi i-a dat şi m-a trimis după pleoapă într-o baracă veche, făcută varză.

— Ce baracă?

— UNIMOD. i*';

— UNIMOD *nu-i* baracă, e o...

Dracu' să-l ia. închid interfaţa şi blochez orice apel din partea ăluia. Am fost fraier. Nimic nou.

Chip a plecat demult, cum mă aşteptam. Probabil că n-o să mai dea prin cartier câteva zile. N-am de gând să aştept până-l bagă în spital vreo gaşcă de supăraţi. Măcar cu el să-mi închei socotelile.

Pe NeuSim nu poate să se ascundă. N-are decât să mă blocheze. Doar el mi-a zis cum se trece de blocaj.

Aştept spaţiul negru al NeuSimului şi pe Chip cu faţa lui speriată, ignorând log-ul de conectare de pe ecran.

Nimic. între timp, dintre blocuri, aud un foc de armă şi ecoul pieii sfâşiate. M-ar mira, dacă n-aş şti că pe aici e ceva obişnuit.

Log-ul continuă:

„Accesarea sistemului NeuSim solicitat nu este posibilă. A fost afectată fizic integritatea structurii cerebrale a interlocutorului."

Bug tipic de NeuSim. încă mai sper asta, în timp ce trei tipi ies din întuneric, fără să mă observe, şi se pierd în mulţimea străzii.

Stau cu faţa în jos, ca să n-o văd pe Mary. Noaptea asta o să fie albă. Mi-e greaţă şi mă tem că n-o să am somn. L-am văzut pe Chip căzut pe spate, dezlânat, împuşcat în cap, după un bloc, plin de sânge de la glonţ şi de la căzătura bruscă.

Prieten de-un singur ochi... Aş fi putut să-i trag o flegmă şi să merg mai departe. Din păcate, nu eram într-unui din momentele alea în care să mă pot numi un nenorocit absolut.

Lângă el, cineva lăsase o şapcă. Exact cum bănuiam. O Şapcă.

Ar trebui să mă intereseze ce treabă avea Chip cu Şapcă, de ce şi-a luat-o pân' la urmă. Nu sunt genul. N-o să mă apuc să fac pe detectivul. N-am chef şi pe deasupra, sunt sigur că n-o să aflu nimic.

M-am mai calmat un pic de atunci, mi-am epuizat înjurăturile.

Mă gândesc să-i iau datele din cap, cumva, ca să învăţ cuiri să-l pârlesc pe Şapcă. L-a împuşcat în cap. La naiba! în cap! Nici un doctor de pe piaţa neagră n-o să fie în stare să-i extrag^ datele alea. j

Ăia cu acte nu-ţi scot nimic din cap, nici dacă eşti moîti Cică e ilegal. -l

Stau cu ochiul stâng direct pe pernă şi într-un târziu îm| dau seama că mă doare rău. Am puşca pe masă, şi pelerina îfl cui. îmi spun că n-am încotro, după care nu-mi mai spun nimici

Azi n-am pornit sistemul audio NeuMod la trezire. Poat^ din cauza visului. Mi-a adus aminte de V City. Mă gândesc la softul pe care-l am în cap şi la somn. Poate chiar am fost în V City. Unul puţin diferit. Fără Lisa/Mary.

Deblochez adresa doctorului ăluia şi mă înjur în gând în timp ce intru în NeuSim cu el.

— Tot tu eşti, ăla cu virtualu[1]?

— Da, da' nu mă mai interesează dacă m-ai tras în ţeapă sau nu. Asta era treaba Iu' Chip.

— Atunci? Ce vrei?

— Mai multe. Pentru început, să te anunţ că omu' tău de mijloc a dat ortu' popii.

Tipul încearcă o privire de intimidare. Degeaba. Eu sunt expertul.

— Nu face faţa aia la mine, că nu eu l-am ars. Altu[f] a avut onoarea, unu[1] de-i zice Şapcă.

Pauză.

— Văd că la asta n-ai nimic de zis. Mai departe. Şapcă. Ăsta e tipu' cu care am eu treabă. Am de ales între o puşcă dublă cu repetiţie şi o lobotomie de la distanţă.

— Vrei să-i pârlesc creieru'?
— Tu ce crezi?
— Bine. Face trei sute.
— Cam mult. Da' fie. Am trei sute. îl ştii pe tip?
— Da. A fost pacientu' meu.
— He-he! Bravo, doctore! Onoarea e totul... până la proba contrarie!
încerc să schiţez un zâmbet ironic, cât de ironic poate el să arate pe NeuSimul vechi al doctorului.
— Altceva?
— Da, mai e ceva. Softu' ăla de mi l-ai dat. Ce face când dorm?
— Te conectează. îţi asigură visele.
— Ştiam eu.
— Reface V City de fiecare dată, după ce-i în capu' tău în clipa aia.
— Bine. Sincer, nu mă interesa.
— Auzi, eu zic să nu te mai conectezi până nu bag versiunea nouă. I-am găsit nişte buguri.
— Da, da. Deci mâine te-ntreb ce-ai făcut cu Şapcă.
— întâi dă banii.
— După.
Altă pauză.
— Bine. Dacă nu-i dai, tu urmezi.
Trec prin cartierul meu, către casă. Unul din prietenii mei de-un singur ochi, Fuzz, încearcă să rntre în vorbă cu mine. N-am chef şi încerc să-i comunic asta mişcând sugestiv puşca sub mantia de ploaie.
Mi se pare că văd un tip sau o tipă care vrea să se arunce de pe blocul meu. Puţin îmi pasă, şi blocul e prea înalt ca să-i dau o flegmă între ochi.
în momentul ăsta nu-mi pasă de absolut nimic. O să mă culc, dacă o să pot. Poate că la trezire o să-mi pese.
Urc într-un lift, ca să-mi dau seama că nu merge. Cum dracu' să meargă? Astea-s lifturi vechi, de pe vremea când mai era poliţie în zonă. Dacă ar merge, nu mi-aş mai permite să plătesc chiria. Trag un foc de puşcă în panoul cu butoane, ca să mă calmez, şi urc pe scări.
Liftul ăsta idiot mi-a adus aminte de chirie şi de bani. încă mai am prin sertare câteva din piesele Anei, alea pe care mi le-a

dat ca să le vând mai departe şi să-i dau partea ei din bani. Tipa s-a ajuns. De vreo lună a început să-şi vândă toate implanturile. Cică şi-ar fi făcut o copie A.I. în reţea, dracu' ştie pe ce bani. E demontată la cerere, de cei mai mari experţi. Zic unii că, după ce vinde tot siliciul şi metalul din ea, o să-şi vândă şi corpul, întreg sau pe bucăţi, cui dă un preţ mai bun. Chip zicea că **ea** e Sarah, hackeriţa aia care l-a dat jos pe Osiris pentru câteva zile. Cică n-au prins-o, zicea el. Au minţit, ca să nu-şi piardă proştii încrederea.

Chip era convins de chestia asta. Şi Mary. Lisa/Mary. Sper să mi se facă somn. Sau poate că mai am shell-ul de conectare instalat. Să mă uit.

Adam. Alt Adam. Nu văd, de fapt, nici o diferenţă între mine şi el, între apartamentul meu şi al lui. Până şi puşca e acolo.

Nu văd buguri, nu ştiu la ce se referea tipul când mi-a zii că a găsit. E în regulă. Şi, la urma urmei, ce-mi pasă dacă are sau nu buguri. Dă-le-ncolo, e mişto oricum.

NeuSim, aşa cum poate el să arate în virtual. Să vedem... Lisa/Mary. Bun.

Spaţiul complet negru al NeuSimului şi doctorul. DOCTORUL?

— Te-am deconectat.

Am nervi, şi mă întreb ce efect ar avea asupra tipului ufi! pumn primit în NeuSim.

— Ce dracu' vrei, mă?

— Eu? Ce vrei tu, mai degrabă. îţi baţi joc de mine, sau ce?

— Zi ce vrei.

— Faza aia cu Chip. Ce-a vrut să fie?

— Care fază?

— Cum, care fază? Eu nu-s psihiatru, să ştii. Tu ori ai probleme, ori încerci să mă iei peste picior.

Nu mă enervează atât felul în care vorbeşte cu mine, cât faptul că habar n-am despre ce.

— Dacă nu zici la ce te referi, închid şi mă reconectez.

— Ai zis că e mort.

— Da.

— Păi nu e, cum să fie mort. Acuma am vorbit cu el. >

Ăsta vrea neapărat să mă înfurie.

— Nu mai continua, că vin şi-ţi găuresc mecla. Am puşcă;*

— Mă omule, vorbesc serios... ţ

Cred că, dacă NeuSimul lui ar fi destul de bun, m-ar vedea făcând spume la gură.

— Cum dracu' să vorbeşti serios? L-am văzut, era plin de sânge, era...

încep să mă sufoc cu propriile cuvinte şi să-mi pun întrebări serioase în legătură cu realismul fizicii NeuSim-urilor vechi.

— Convinge-te.

A închis, laşul.

Am ieşit demult din zona cunoscută a oraşului. Merg în gol de vreo trei ore şi încerc să mă prind. De când am vorbit cu Chip Chop. întâi în NeuSim, după aia faţă-n-faţă. M-a înjurat, mai în glumă, mai în serios, şi l-am scutit de orice privire de-un singur ochi.

Am interfaţa cu fundal opac şi mă lovesc mereu de câte cineva, pe stradă. Iar nu-mi pasă şi n-au decât să mă drăcuie cât vor. Am rescanat secvenţa NS cu Chip mort în gang, în toate spectrele posibile, de atâtea ori, încât îl am în minte mai curând aşa, plin de sânge, decât viu şi întreg. Am încercat cele mai greoaie rezoluţii de zoom şi n-am reuşit să văd nici un detaliu care să confirme că nu era el.

Merg mereu şi îmi spun în gând că m-am înşelat, că totuşi nu pe el l-am văzut mort... totul atât de repetitiv încât pentru un hacker ar părea că am intrat într-o buclă închisă. ^

Acum nu mă simt în stare să-mi caut explicaţii. în ultimii ani n-am mai avut nevoie de explicaţii pentru nimic. De când m-au dat afară de la studio, îmi pierd timpul prin cele mai proaste baruri şi cluburi din White City. Am uitat demult ce înseamnă a mă chinui să-mi explic ceva.

Aşa că merg mai departe, fără interfaţă şi caut primul local de orice fel, sau prima staţie de HV-uri.

Din nou în drum spre casă, după vreo trei Dolt-uri mari înghiţite maşinal şi prea multe lucruri vorbite cu prea mulţi. Noaptea s-a lăsat peste oraş. White City, oraşul nopţilor albe. Până acum câteva zile eram printre puţinii care mai dormeau natural.

De când a ajuns pe piaţa neagră sistemul de somn pasiv; cei mai mulţi şi-au vândut paturile. Eu încă nu mi-am pus modul dintr-ăla. încă mi se mai pare ciudat să mergi dormind cu ochii deschişi, pe străzile mari ale oraşului, fără să oboseşti cu destinaţia programată software. Când o să bage şi hartă completă a împrejurimilor pe server, probabil că or să dispară staţiile de HV-uri publice.

Mai trag o duşcă. Degeaba. N-am uitat şi n-am renunţat la întrebări. Nu sunt destul de beat ca să uit străduţele dosnice ale cartierului şi colţul de bloc.

Ştiu deja că o să găsesc un zid ca oricare altul. Mă ambiţionez degeaba, ca*să nu-mi pierd minţile.

Locul e aici, după colţ. Locul şi Chip. Zace mort, cum k am văzut acum câteva zile... Dracu' să mă ia! Totuşi am băut prea mult... |

Cerul e gri... e alb... cu varul scorojit. Şi Mary. Aici miroase a mort, mă car. Şi mă culc, da, o să mă culc. Betonul e moa% mă îmbie la somn, departe de mort...

Când eşti beat, amintirile se înregistrează prost. Nu pricep mare scofală, în afara faptului că astă noapte l-am văzut iar pe Chip mort.

Am făcut-o şi pe-asta. Am dormit o noapte pe o bancă din parc. Pe metalul rece şi mânjit cu secreţii neclare.

Trecătorii se uită ciudat la mine în timp ce mă ridic. Nu q; treaba mea. La dracu'! Trebuie să mă duc acasă. Şi să dau pe la Chip, poate îmi zice mai multe. ţ

Mă gândesc să-mi pun şi eu chestia aia cu somnul pasiv, i

— Mark! Să trăieşti, omule!

E Phake, un junkie recuperat, care nu ştie mare lucrul Prieten de-un singur ochi, unul din ăia pentru care îmi trebuie multă răbdare. :>

— Sal! Te-ai lăsat?

— Da, mă, ce naiba. Semăn eu cu unu care ia zilnic câte o supradoză de Escape? cil

încec să-mi probez noul rânjet. Sunt curios dacă e destul de convingător. 4

— Da. Semeni. a-

— Bă, du-te d-aicea! Ce-ncerci să zici, mă?

Privire de-un singur ochi, gest scurt cu puşca sub mantie (nu mi-a furat nimeni puşca astă noapte). Câteva replici de-ale

lui, scurtate de câteva de-ale mele, şi îl las în urmă să găsească mila vreunui cetăţean onorabil şi destul de prost pentru a-i da bani. Ăştia sunt din ce în ce mai rari în White City.

Cei mai mulţi au plecat după ce au aflat că primarul a dat colţu'. Oraşul începea să arate în ultimul hal, găştile de cartier începeau să-şi facă de cap. Şi oamenii primarului erau prea corupţi, ca să anunţe că el era mort demult.

Toţi cei cu destui bani ca să treacă frontiera oraşului şi cu destul de puţine implicaţii, ca să poată ieşi fără probleme au plecat în ziua aia. în ziua în care un reporter căpos a dat în presă tot adevărul.

Au schimbat legislaţia, primarul nu mai are putere supremă. Nici nu mai e prea mare nevoie de el, drept care, anul ăsta, nici nu s-a mai ales vreun primar. De condus, conduc tot oamenii primarului de atunci.

Iar despre reporter nu s-a mai auzit nimic.

Eu n-am plecat. Nu aveam bani şi nu mă speriau perspectivele. Oricum, aici, în zona mea, n-a fost niciodată altfel.

Am ajuns. Scările murdare, panourile publicitare vechi de zeci de ani, pe pereţii interiori ai blocului. O insectă zboară în jurul focului făcut recent într-un butoi metalic, la baza scărilor.

Acasă. Deschid uşa, dau să mă întind pe pat. Patul e răvăşit. Cred că aşa l-am lăsat ieri dimineaţă, nu mai ştiu. Pfiu... N-am chef să mi-l fac acum.

Mda... Lisa, sus pe tavan. Unde e? Şi-a schimbat forma, pata şi-a schimbat forma. A căzut varul, era de aşteptat. Puţin îmi pasă mie de asta. Lisa/Mary e mereu acolo.

Chiar cred că o să mă conectez. Să mă spăl şi eu pe mâini, să mă schimb, n-am de gând să stau toată ziua aşa, împuţit după noaptea dinainte.

Dulapul... toate hainele au căzut pe jos. Uşile metalice sunt deschise, una e îndoită spre exterior... pata de pe tavan... nu şi-a schimbat forma... i-a fost schimbată. Cineva a tras cu arma în tavanul meu.

Mă îndrept direct spre barul ăla nenorocit. Astă noapte am intrat în vorbă cu un tip, ţin minte, şi eram prea beat ca să mă mai controlez. I-am zis unde stau.)

Acum îmi lipsesc banii şi implanturile Anei. Aşa că, ori mă omoară ăla cu gaşca lui, ori agenţii de vânzări ai clientei mele.

N-am nimic de pierdut şi drumul către bar mi se întinde în faţa ochilor prin parbrizul HV-ului, tot mai scurt. Amintirile din noaptea trecută, din ce în ce mai aproape, mai clare, mai multe. Şi teama.

Agenţii Anei sunt oameni de afaceri. Lucrează fin. Ar angaja un asasin să mă rezolve rapid, cu un glonţ în ceafă, de pe bloc, sau o tăietură scurtă dar adâncă, de cuţit, direct M inimă.

Tipul ăla ciudat, de el mă tem. Nici măcar nu mai ştiu cum îl cheamă. Ar fi în stare să pună trei oameni să mă ciuruiască în acelaşi timp, sau să îmi bage suprasarcini Neu una dup! alta... mă tem de ce e mai rău. -i

Barmanul zice că nu. Nu cunoaşte pe nimeni care să arate aşa. Dacă e să am încredere în metoda mea de intimidare înseamnă că tipul nu minte. Chiar nu-l ştie pe ăla.

Ce naiba mi se întâmplă?

S-au petrecut multe chestii în timp puţin, nu le mai fac faţă*

O să chem poliţia. Asta e. N-am încotro.

încă un drum spre casă prin oraşul de care sunt sătul până-n gât. Mi se face rău. w §

Poliţaii lu" peşte. Au venit, au verificat şi-au plecat. Cică nu au găsit nimic din toate pagubele reclamate de mine. Plătiţi! de cine ştie ce barosan. Poate chiar de Şapcă.

Acu' ar cam trebui să intru şi eu, să mă uit mai atent. Poate] fac tot eu şi munca lor, cine ştie.

Să mă uit în sertarul cu implanturile. în sertarul în care erattj implanturile. 4

Ba nu. în care sunt implanturile. Da, sunt acolo. Şi banii J Toate la locul lor. Tavanul în regulă, nici o urmă.

Asta e prea de tot. M-am aşezat în fund pe pat şi mă uiţi tâmpit în jurul meu, prin casă. Ceasul decorativ, de mod£| veche, primit cadou de la un oarecare prieten, mă tortureză cu tic-tacul lui intermitent. Nu a arătat niciodată corect ora.

Au trecut vreo trei zile, timp în care am căutat un doctor de cap. Psihologi, psihiatri, cum dracu' le mai zice. Pe liste am găsit vreo trei cotaţi sus de tot. Primii doi nu există. îl caut pe al treilea.

Mă duc către adresă pe jos. Azi de dimineaţă m-am trezit iar în casa distrusă pe care o ştiam de zilele trecute, falit şi fără implanturile Anei. Ceva nu merge bine.

Am luat de la Chip modulul ăla şi acum nu văd pe unde merg. încă mai ştiu că merg, dar în câteva minute, o să adorm ca lumea.

Mă doare mintea. Aştept să mă trezesc într-o baltă de sânge. Stau calm în faţa apei. Şi a pendulului ei. în viaţa cerului picură degete moi...

— Mark?

O voce necunoscută, de bărbat.

— Mark? Trezeşte-te, mă omule!

Stau pe jos, întins pe asfaltul rece, în propriul meu pişat.

— Eu sunt, mă, doctoru'. Ăla pletos din NeuSim. Ala cu virtualu[1],

— Ăa? Ce...Cine?...

Sunt în faza în care ştiu că aştept să mă trezesc. încerc să mă ridic în picioare.

— Ai adormit pe jos. Nu te-ai îmbătat. E o criză Neu. De ce dracu[1] a trebuit să mă bagi în belele?

— Am adormit? Ce vrei, mă?

— Chip nu e mort, ţie nu ţi-a jefuit nimeni casa, şi în baru' ăla n-ai fost decât o singură dată: când l-ai întrebat pe barman ce şi cum. Restu' s-a întâmplat în V City, în crize scurte.

— Ia nu mai spune!

— Doctorii ăia există. Tu eşti de trei zile în comă Neu. Ai căzut după blocu[1] ăsta de trei zile şi tot eu tre' să plătesc daune. De ce n-ai făcut ce-am zis eu, mă? Zi, mă, de ce?

Pauză lentă.

— Ce să fac? Ce mi-ai zis tu? Lasă-mă, bă, să dorm.

— De ce n-ai dezactivat jocu' ăla? Nu ţi-am zis că arflr

buguri?

Tipu e isteric. Un ochelarist chel, cu moacă de urangutani îmbrăcat de la mâna a doua. Se uită la mine cu ambii ochi cuni m-aş uita eu cu unul singur, şi începe să-mi dea palme.

Cad. Asfaltul loveşte ceafa, o pietricică ascuţită doare şl dracu' de rău. Ceva cald, lichid, se scurge sub mine. Sânge.

1 $}

Noul V City arată cu totul altfel. Apartamentul meu nu maf există nicăieri. Am rămas un amărât de homeless prin CloacaJ Mă mai salvează NeuSimul cu Lisa/Mary.

Tipa nu mai arată cum ştiam. Nu în NeuSim. Un schimb; scurt de replici convenţionale. '.J

— Deci cine eşti de fapt? Lisa? Mary?

— Cine vrei tu. Să zicem... Lisa. De acum încolo rămâţi Lisa, numai pentru tine. Tu?

— Eu ce? ||

— Tu cine eşti?

Secvenţele scurte, rupte una de alta, ale mutărilor mele inconştiente, ba în virtual, ba în real, şi vorbele ăluia se derulează rapid. Ameţesc, şi încep să înţeleg. *

— Eu? Spune-mi Mark/Adam.

Second Hand 53k0n6 h4n6

STAU ÎNTINS ÎN PAT, visând la stele dincolo de cupola oraşului, la contururi prea vechi pentru a mi le putea desluşi.

Ochii negri şi reci, surâsul misterios, privirea ei în stare să mă înalţe la cer, pentru ca, mai apoi, să-mi zdrobească sufletul de pământul gol. Anna, dulcele înger al întunericului, iarna gândurilor mele. Ea era visul meu de seară, sub cerul oraşului cu lumini roşiatice. Era durerea de cap a dimineţii de după, o povară atât de apăsătoare. Mereu undeva la mijloc, nopţile mele cu ea aveau o voinţă proprie. Anna era noaptea mea chiar şi când nu o găseam lângă mine.

Acum nu mai înseamnă nimic. Mă aşteaptă o nouă viaţă, noi perspective. Moartea mea a fost un motiv de bucurie sarcastică pentru cei care mă urau. Am fost acolo, la propria mea înmormântare, între ei toţi. Le simţeam zâmbetul neafişat. Pariez că ei nu-L simţeau pe al meu.

Totul a durat două săptămâni. Tipii de la TransOrganic sunt profesionişti. Pot să-ţi reediteze fiecare detaliu al existenţei anterioare fără să lase nimic în urmă. Şi se pricep de minune să păstreze un secret.

Partea cea mai bună e că nimeni n-a reuşit să depisteze banii pe care i-am scos din marea lovitură în noaptea aia de duminică, în cămăruţa mea.

îmi amintesc. Am, încă, o imagine perfectă a ecranului terminalului, linii de cod curgând de jos în sus în timp ce serverul băncii cădea.

Obişnuiam să fiu un hacker de duzină, unul din tipii care fac bani de pe urma loviturilor la bănci şi a interceptării de tranzacţii. Erau câţiva profesionişti în treaba asta, şi o parte din ei mi-au fost prieteni până să mă apuc de hacking pe cont propriu. Aveau o onoare a lor, un ciudat bushido post-modern. îmi amintesc cum Phill zicea uneori că o să fiu renegat, că mi merită să continui aşa, să fur bani pentru uzul meu personal. Zicea că sunt un hoţ de rând şi că ar trebui să am mai mult respect pentru memoria bunicului meu, care a venerat Nodul în anii Non-Tech.

Erau cu toţii o adunătură de sărăntoci rataţi. Geniali, dar tot sărăntoci.

Eu am prins peştele cel mare. Am cheltuit jumătate din bani cu un transfer complet de personalitate prin TransOrganic – cei mai buni brain-mapperi de pe piaţă – cumpărându-mi o nouă viaţă, şi în acelaşi timp, scăpând de orice urmă lăsată d£ sistemul de securitate al băncii. Nu m-au întrebat niciodată de unde aveam banii. Şi mie nu mi-a păsat cine fusese proprietarul corpului.

Iar dacă aş fi întrebat de moartea mea, aş spune că a fost un atac de cord cauzat de o supradoză de Escape injectabil.

Anna a plâns la înmormântarea mea.

Acum sunt deja două luni de când m-am întors, iar ea e pierdută în adâncul amintirilor mele. N-am mai văzut-o multa vreme, de când am părăsit pentru totdeauna cartierul, şi chipul ei nu rămâne decât unul din multe altele.

Mai bine mi-aş aminti primele zile în pielea Rob Wiggins, liber-profesionistul. începutul unui nou sfârşit.

Amintiri recente cu Kimberly – fata care a şters-o pe Anna din mine – curg în faţa ochilor, întrerupte.

Ochi speriaţi. Lucire de cuţit. Ultimul pahar gol de Dolt.

Totul a început cu Rick, barmanul cel nou.

Obişnuiam să-mi petrec multe zile şi seri la Paharu Transpirat. Eram acolo când l-au adus. Ne-am împrietenit din prima lui zi la bar. Eu eram într-una din zilele alea în care mă doare în cur de orice. Până şi de mine. Aşa că am băut prea multe pahare de Dolt, şi cred că am devenit cam vorbăreţ. Cu greu mi-aş putea aminti ceva din tot ce mi-a zis. Dar e un lucni pe care n-am să-l uit, oricât de beat aş fi fost atunci. Aia a fost seara în care Kimberly a intrat la Paharu.

Restul nu contează.

Următoarele zile au fost obişnuite pentru mine. Până într-o după-amiază. O după-amiază de miercuri, când m-am hotărât să intru iar în treabă cu un pic de ajutor de la Jan, un hacker tare. De data asta, nu mă mai interesa proftiul.

Ţin minte cum, înainte să semnez contractul cu TransOrga- nic, făcusem un pact cu mine însumi. Mă legasem, ca să zic aşa, să trec prin toate locurile importante ale vieţii mele dinainte şi să-i reeditez toate aspectele majore, altcumva.

Aşa se face că am intrat încă o dată în reţeaua WBS. Numai că de la un terminal public. Şi cu ajutorul lui Jan.

Eram un puştan când o făcusem, acum trei ani. Ştiam cam jumătate din cât ştiu acum. Şi tot ce voiam erau banii. Cred că nu aveam curajul să intru destul de adânc pentru mai mult. Nu de unul singur. Şi pentru chestia asta, îi sunt dator vândut lui Jan.

Era târziu, în noapte. Eu şi Jan rătăceam ca fantomele prin Elisson Park. Parcul arăta mai degrabă a cimitir. Nu era aproape nici un pic de iarbă, iar copacii morţi demult păzeau bucăţi de piatră care fuseseră, cândva, statui. Nimeni nu s-ar fi plimbat prin Elisson Park, mai ales la ora aia. Ăsta era motivul lui Jan de a se apuca să caute un terminal public acolo.

Se făcuse deja trei noaptea când ne-am cablat.

Puteam să-i văd chipul iluminat cadaveric, pe măsură ce

LCD-ul de la NetDev-ul Epho modificat începea să pâlpâie, dezvelind întreg codul din spatele unui login de reţea NeoTepo, reamintindu-mi de ultimele linii de cod, pe care le văzusem cu mult în urmă, de flash-urile verzi, îndepărtate, ale serverului băncii, murind. O nouă primă noapte pentru o cârtiţă Cy ca mine. Dar cu mai mult nerv. Asta m-a învăţat Jan. Cum să am nerv.

WBS a căzut încă o dată, cu o mică diferenţă: nici un ban nu mai curgea din conturile lor.

Noi eram demult plecaţi când Elisson Park se umpluse de poliţai. Următoarea ediţie a matinalului WBS fusese înlocuită de Jan cu o variantă distorsionată, înregistrată vocal, a „h4xQţ m4nlph357"-ului propriu. 4

îmi place să îmi amintesc asta. Şi pe Kimberly, a doua zi| la Paharu Transpirat. I

Era acolo, bând la bar, când Rick mi-a zis despre ea| Kimberly părea a fi una din fetele alea de care te poţi lipsi făr| probleme. întotdeauna disponibilă, dar numai pentru puţiriţ timp. Ca un fost expert Cy ce eram, puteam observa micile amplificatoare musculare pe care le avea implantate în picioare şi fese. Probabil, o ex-profesionistă. Nu mă deranja, şi riial târziu am aflat că nici măcar ea nu avea idee, fiindcă suferise de amnezie totală pe la 17 ani. De atunci, începuse să îşi construiască o viaţă nouă. Cam ca şi mine, numai că fară să aibă habar cine fusese înainte.

în ceaţa verde-roşiatică ce plutea în aerul de la Paharu; Kim arăta ca o fată oarecare. Dar Rick era un prieten bun, şi nu puteam decât să am încredere în el. Mi-a zis că tipa era nouă şi deja celebră în zonă, în timp ce mâinile lui îmi pasau instinctual încă un Dolt. Din partea casei.

De câte ori încerc să-mi curăţ mintea şi să uit ultimele amintiri cu ea, mă întorc la acea noapte şi la drumul spre casă;, prin ploaie, cu Kim lângă mine. Cele mai multe cuvinte erau simple jocuri, iar aroma lor vagă e prea dureroasă acum, aşa că au devenit neînsemnate.

Am avut multe asemenea nopţi. în timp ce Anna fusese o artistă a sufletelor, putând oricând să se ascundă după ea însăşi, Kimberly, mereu deschisă, era exact opusul. Directă şi un pic copilăroasă, nu pot să spun că nu m-a surprins când, în noaptea aia, a zis: „Şi acuma? N-ar trebui să ne-o tragem, Rob?" Arii făcut-o, şi nu numai o dată, aşa că ea a fost exact terapia de care aveam nevoie. O fată uşoară, ca şi noua mea viaţă.

Anna a fost singurul lucru din viaţa mea anterioară pe care nu l-am rejucat. Nu într-un alt fel. în nici un fel.

Nu ştiu de ce, dar lui Rob Wiggins îi plăcea să fie ceea ce Paul, fostul „eu", nu fusese. în cel mai mic detaliu. Ca Rob Wiggins, mă prefăceam a fi unul din mulţii rataţi interesanţi. Şi mă transformam încet în ceea ce mă prefăceam a fi.

încerc să nu o mai aduc pe Kim înapoi în mintea mea. Nu acum. Poate, şi fiindcă fericirea necondiţionată şi simplitatea ei sunt azi prea departe, iar gândurile încep să mă doară.

Mă gândesc la alte lucruri, la multe alte lucruri, fiecare pierdut printe celelalte.

Câţiva tipi ameţiţi de Escape, maşină furată, curbe albastre lucind în inima unei nopţi de rând. Facuserăm un târg.

Ei să aducă maşina, eu să aduc banii. Nu maşina mea. Nu banii mei, cel puţin nu toţi.

Aveam un contract nesemnat şi nesemnabil cu un mare boss al mafiei recondiţionărilor. Nimic prea complicat. Şi o nouă şansă de a retrăi. Paul făcuse aşa ceva odată.

Când eram Paul şi făceam asta, cred că vroiam reputaţie pe gratis. Ceea ce n-am obţinut niciodată. Era prima dată când auzeam de mafia recondiţionărilor. Cine sunt şi ce vor, asta voiam să ştiu. Şi o dată aflate, toate astea mi-au părut a fi o sursă uşoară de profituri mici.

Erau zile în viaţa mea anterioară când treceam pe jos prin zonele pline de fier vechi de la periferia oraşului şi, în cele mai multe din ele, vedeam câţiva punkişti târând mormane de deşeuri metalice^ prin poarta îndepărtată pe care scria „Nereciclabile". Ăştia erau măturătorii lui Deep Pete, mereu la datorie.

Până la urmă, m-am trezit că încerc să lucrez pentru Deep Pete şi ai lui.

Contactul meu, pe atunci, era un tip mare şi cam prost. Unul din ăia numai buni pentru îndeplinit ordine. Mă aştepta în ziua aia obişnuită, într-un loc mic, murdar, cu un acoperiş metalic, printre rable şi toate porcăriile de acolo. Cred că era un vechi hangar de HV-uri, acum folosit de contrabandişti.

Deep Pete era şi el acolo.

Am intrat, adus de către doi din punkiştii ăia tineri. Nimeni nu zicea nimic. Experienţa mea în domeniul aşteptărilor lungi era şi încă mai este prea puţină. Am întrebat:

— Aşa, care-i treaba?

S-au uitat la mine. M-am uitat la ei. Unul după altul. Cei doi punkişti păşeau cu spatele afară din încăpere. Ochii celorlalţi doi bărbaţi erau goi. Cred că Deep Pete nu avea nici o intenţie de a-şi arăta gândurile, pe când celălalt nu avea ce si arate. Numai că eu habar n-aveam care, cum erau. -M

îmi amintesc a doua mea încercare de a întreba cevâ$ scurtată de unul din ei.

— Arăţi a boboc. Şi mie nu-mi plac bobocii. Eu lucrez cjtjjl profesionişti.

Eram, probabil, un pic confuz, cu toate că nu ţin minte perfect. Oricum, în clipa aia, am ştiut care din ei e Deep PetW

După câteva vorbe, m-a prezentat celuilalt tip. Pentru mine} timpul i-a uitat numele. Şi figura.

Am pus la punct târgul, atunci. Urma ca eu să trimit un terminal vechi la o destinaţie stabilită, fără întrebări. Pe panoul frontal al terminalului se putea citi „Casa Ne Maetuo", aşa căA bănuiesc, era din vechea Eră a Caselor. Şeful zisese că primeam[1] jumate din bani.

Dar eram un boboc. Aşa că nu am primit nimic. Când m-aj| f întors şi târgul se făcuse, tipul mare şi prost era acolo singur; aşteptându-mă ca să-mi spună că plata ieşea din discuţie. în semi-întuneric nu-i puteam vedea ochii sau vreun pic din faţa^ Dar braţele lui mari, cu boostere musculare, lăsând la vedere cuţite subdermale, m-au făcut să tac şi să mă întorc în oraş.

Ăsta era Paul. Un fraier de rând, care iubea banii mai mult

' ' Mf

ca orice. Asta l-a făcut mai puţin „de rând". L-a omorât. Şi doar Rob Wiggins ştia că n-a murit.

Acum mă întorc din nou la noaptea petrecută între clădirile înalte, pregătindu-mi a doua şansă. încă din prima zi cş Wiggins, decizia mea a fost să-mi fac o reputaţie adevărată. Ungţ bună. I|

Deep Pete s-a arătat, iar eu ştiam deja ce aşteaptă. El m ştia că ştiu. Locul era o parcare, unde o maşină moartă demult se odihnea cu geamurile sparte şi controalele făcute varză. Târgul era simplu şi partea mea din bani era mai mică, dar erufi pe bune. ?

Restul sunt doar detalii. Lui Paul obişnuiau să-i placă detaliile. Eu nu sunt Paul.

Detaliile l-au ajutat pe Paul să devină Rob. Şi lipsa dfei atenţie l-a făcut pe Rob să devină ceea ce Paul nu şi-ar fi dorii niciodată. Dacă mă gândesc mai bine, asta mă trimite la Kim, aşa că mă opresc aici. E mai bine să uit.

Să uit adunarea unde am întâlnit-o pe Anna. Unde Paul a întâlnit-o pe Anna. Una din obscurele întâlniri semi-rituale pro-Neu. Toate erau, de fapt, anti-Cy, dar organizatorii lor preferau să rămână neobservaţi de către autorităţile trusturilor Cy.

Oamenii ăia erau nişte ciudaţi. Genul de ciudaţi care o recunosc. Promovau nişte aiureli psi. Pentru viitor, ziceau ei. Paul a intrat acolo cu o imagine clară a lor şi a ieşit cu una

aburită. Cea dată de Anna. Ea îi aburise gândurile, gândurile mele, probabil pentru totdeauna.

Jan, tipul scrântit, fusese îndrumătorul meu. Mă condusese, fară să ştie, prin fiecare pasaj remarcabil din fosta mea memorie. Până la ultima mea amintire. Şi a lui.

Au fost multe asemenea ocazii, multe nopţi ce au murit sub vertijul intermitent al luminii, în mirosul amestecat de transpiraţie masculină şi feminină de la oricare club de muzică neu prin care a trecut Paul. Totul refăcut, numai că fără Anna. Şi dimineţile întotdeauna stingându-mi focul, ştergând trecutul recent în faţa ochilor mei cu zâmbetul Annei pe faţa nebănuitoare a lui Kim.

A fost într-adevăr nebănuitoare.

Mereu, până şi în ora aia pe care am petrecut-o în apartamentul lui Rick. Nenorocita aia de oră.

N-ar trebui să mă gândesc la asta. Nu acum, nu atâta timp cât amintirile îmi curg între minte şi ochi.

Altă zi, la fel de nouă ca cele dinainte şi la fel de veche ca cea de azi. Unii i-ar fi spus început. Alţii – sfârşit. Pentru mine, a fost câte un pic din amândouă.

Rătăceam pe străzile turbate, printre toţi oamenii ăia pierduţi în prostiile lor de zi cu zi. O lăsasem pe Kim la Paharu, după ce amândoi ne întorseserăm de la una din întâlnirile alea pro-Neu. Tipii ăia ziceau că ReCy-ul e o greşeală şi că renaşterea de după anii NonTech-ului trebuia să fi fost un ReNeu. Am intrat acolo ca spectator, precum cineva care priveşte prin pereţii de sticlă incasabilă ai unui muzeu de nebuni. Kim era mai mult de atât. Cred că îi plăcea ce vedea în spatele sticlei. Ba mai mult, cred că îşi dorea să ajungă acolo. Pentru totdeauna.

Nu reuşesc să-mi refac o imagine exactă a celor întâmplate în ziua aia, în afară de atac. Ce n-aş da să am mijloacele CyNeu, abilităţile banale de răsfoire a memoriei, acum pierdute! Sunt legendare acum şi cam atât. Poate că nebunii au dreptate, până la urmă. Numai că acum e prea târziu ca să mai repar ce a început în ziua aia.

Vorbisem cu Jan. Urma să ne întâlnim într-un magazin de substitute abandonat, unde terminalele încă mai funcţionau. Eu, Jan, şi încă trei. Cinci terminale, cinci tipi. Ca să hackuim sistemul de acasă al guvenatorului local.

Paul ar fi refuzat. Dar Rob şi Jan erau deja prieteni vechi la vremea aia. Dăduseră multe lovituri împreună. Nici un ban.

Aşa că am ajuns acolo, prin oraşul înfometat de suflete. Jan mă aştepta cu încă doi tipi.

— Unde-i al treilea?

— Al treilea e... să zicem, o surpriză. Hai.

M-am dus cu ei pe coridorul scurt dintre eele două camere ale magazinului. Terminalele erau în camera din spate. îmi amintesc că era complet goală. Doar terminalele, nimic altceva. Nici un raft, nici un scaun, nici măcar lumini. Arăta de parcă acolo nu fusese niciodată altă lumină în afară de cea care venea de pe monitoarele terminalelor.

Lumina zilei trecea netulburată prin ceea ce părea a fi o fereastră lipsă.

Al treilea hacker aştepta înăuntru.

Kim.

— Uite-mă, Rob. Ce părere ai?

— De când ai intrat în treabă, Kim? Nu mi-ai spus niciodată că te ocupi de hacking.

— Uite ce e, n-am venit aici ca să stăm la taclale, bine?

Erau vorbele lui Jan. Au urmat şi altele. Nimic care să

merite ţinut minte. Ne-am conectat şi am început să căutăm un mod de a intra în reţeaua de acasă a guvernatorului. Parcă am reuşit, dar nu mai sunt sigur.

Uşa s-a deschis, şi poliţiştii au dat buzna înăuntru. Treaba s-a petrecut prea repede pentru mine. Eram un simplu spectator, ca la întâlnirile pro-Neu. Cred că Jan i-a atacat pe băieţii în albastru, sau cam aşa ceva.

N-am să uit clipa când m-au scos afară, trăgându-mă o dată cu ceilalţi peste muribundul Jan. L-au omorât, la dracu', l-au omorât.

Următoarele zile nu mi-au adus decât belele. Ne-au interogat pe toţi, separat. Au tras concluzia că nu făceam hacking pe bune, aşa că ne-au dat drumul. Pentru că nu apucaserăm să intrăm prea adânc în reţea.

Sau pentru că legea îşi luase deja obolul.

Nu îi cunoşteam pe tipii ăia doi, iar amintirile lui Kimberly erau probabil prea apropiate ca să-mi poată răspunde la vreo întrebare.

Aşa că m-am dus la Paharu Traspirat, să-i povestesc lui Rick.

Ştia deja.

Am băut mai mult de două sticle de Dolt şi, când s-a înnoptat, ne-am dus la el acasă. La bar şi pe drum mi-a înşirat tot felul de tâmpenii conspiraţioniste, ceva cu NeuroLorzii care încă mai activează, deghizaţi în organizaţii pro-Neu.

A zis că şi Kim ar fi cu ei. Era destul de beat ca să admită varianta în care Kim m-ar fi trădat. Eu nu eram.

Cred că l-am rugat să tacă o dată ce ajungem acasă. A tăcut.

Apartamentul lui era prea curat pentru un tip ca Rick. Şi asta fiindcă petrecea mai mult timp la bar decât acasă. Era un terminal vechi în camera lui, unul din acele lucruri pe care nu le poţi cumpăra decât de la mafia recondiţionărilor. Am încercat să ne uităm la un film vechi, să ne relaxăm.

Frigiderul era aproape gol. Doar două sticle de Dolt şi câteva sandwichuri. Le-a mâncat el. Eu n-am putut decât să beau un pic din Dolt. Nu puteam mânca.

El a auzit uşa apartamentului, iar eu – vocea lui Kim.

r Rick? Eşti acolo?

îmi amintesc cum a ridicat un deget în faţa buzelor, făcându-mi semn să tac.

— Rick? S-a întâmplat ceva, trebuie să-ţi zic. Nu face pe surdul, Rick! Se aude filmul! Rick?

A intrat în cameră.

— Nu mişca, nenorocito. Să nu te pună dracu'!

S-a ridicat în picioare, cu o faţă inumană. Am ţipat.

— Rick, calmează-te, omule! Eşti prea beat! Stai jos! Habar n-ai ce faci!

— Taci din gură, Rob! Eşti orb. Târfa asta te-a trădat.

Am încercat să-l apuc şi să-l fac să se aşeze.

— Stai jos, Rick, stai dracu' jos!

O lucire metalică din buzunarul lui. Un cuţit.

— Nu-mi zice mie să...

Kim a ţipat, încercând să fugă, în timp ce Rick mă împingea cu o mână şi aproape că sărea spre ea, aşa beat cum îl vedeam.

— Rick, o s-o omori! Eşti prea beat, omule!

— L-a omorât pe Ja$, zicea, în timp ce cuţitul lui vărsa sângele lui Kim. Era prea târziu pentru mine. în următorul moment, Kim era moartă pe podea, şi Rick plângea alături.

— L-a omorât pe Jan. Târfa l-a omorât pe Jan, repeta la nesfârşit.

îmi amintesc că am văzut cuţitul lucind lângă propriul lui gât. Tipul s-a prăbuşit la podea. Peste Kim.

Mâna mea tremurândă încercând să-l oprească, reuşind numai să-i ia cuţitul din mână când era deja prea târziu.

Apoi, Rob întins într-o baltă de sânge, cu mâna pe cuţitul lui Rick.

Asta e ultima mea amintire. Unii ar putea numi corpul de urgenţă pus la dispoziţie de TransOrganic noroc. Eu îl numesc ghinion. Fiindcă acum sunt un ratat, lefter şi plin de Escape, întins într-un pat care nu-i al meu. Camera asta trebuie să fi aparţinut vreunor bogătaşi. Nu-mi pasă ce au păţit. E locul meu până vin poliţaii să mă salte. Atunci o să-mi caut altul. Numele meu e acum Patrick şi sunt mai mult decât un liber-profesionist. Sau mai puţin. Sunt un nimeni.

Au angajat un tip nou în locul lui Rick. Şi încă mai sunt zile în care îmi pierd timpul la Paharu Transpirat, aşteptând să-mi spună că ştie o altă Kimberly.